ΚΥΡΙΑΚΗ

Τὸ φύλλον λεπτὰ 10 — 25 Σεπτεμβρίου 1916 — Ἀριθ. 49

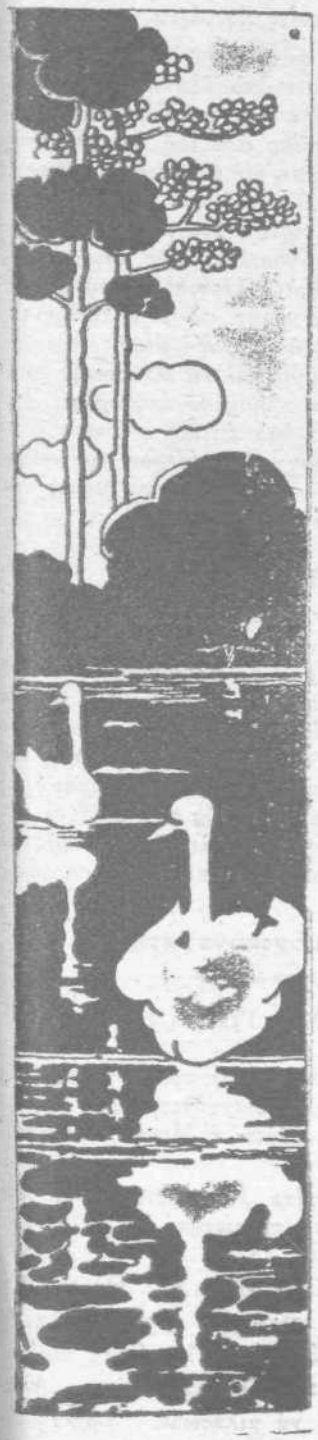

ΖΗΤΩ ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ!

Ἕνα χαριτωμένο ἄρθρο ὑπὸ τῆς χαριτωμένης Ἀγγλίδος ἠθοποιοῦ

ΠΕΓΚΥ ΠΡΙΜΡΩΣ

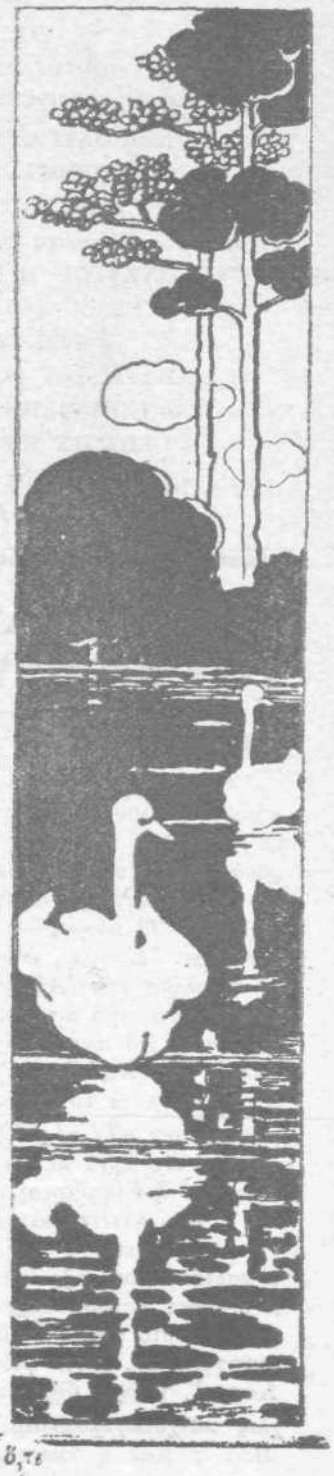

Ὅταν φορῆτε κοντὰ φουστάνια ἔχετε ἐλεύθερα τὰ χέρια σας νὰ κρατᾶτε δέματα καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, ἐπειδὴ δὲν κρατᾶτε τὴν φοῦστά σας. Ἀλλὰ καὶ οἱαδήποτε οἰκιακὴ ἐργασία κα! ἂν κάνετε τὰ κοντὰ φουστάνια δὲν σᾶς ἐμποδίζουν ποτέ.

(Ἴδε σχετικὸν ἄρθρον «Ζήτω τὰ Κοντὰ Φουστάνια»)

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,,

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν Ἐκδοτικῶν Καταστημάτων τῆς α' Ἀκροπόλεως»
Ἰδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6
» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10

Ἔτος Α'. 23 Σεπτεμβρίου 1916 Ἀριθ. 49

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

(Τὰ κυριώτερα τοῦ παρόντος τεύχους)

ΖΗΤΩ ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ!
ΠΤΑΙΕΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ Ἢ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ;
ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ
ΜΕ ΤΟ ΜΟΛΥΒΙ ΜΟΥ (τοῦ Ἄρχη Κόβα)
ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ
ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΗΣ «ΚΥΡΙΑΚΗ»
ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΕΣ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΖΟΥ
ΤΥΧΑΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ (συνέχεια καὶ τέλος)
ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ (σημειώσεις καὶ σχόλια)
ΓΙΑ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΔΕΣ (Πρακτικαὶ συμβουλαί)
ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΣ—ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ
ΤΙ ΛΕΝΕ ; (Μεγάλες σκέψεις εἰς ὀλίγα λόγια)
ΣΥΖΥΓΟΙ Ἢ ΜΗΤΕΡΕΣ ;
ΟΙ 300 ΕΞΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ (συνέχεια)
Ο ΤΖΙΜ ΗΑΠΠΑΣ (συνέχεια)
ΕΠΙΣΗΣ ΠΟΛΥΑΡΙΘΜΑ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΜΙΚΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ—ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙΠ.

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Ἡ ἀναλογία

Φαίνεται ὅτι ὅταν ἕνα κακὸ κατοστῇ κοινὸν ἀπόκτημα ὅλου ἢ τοῦ περισσοτέρου κόσμου πα-ει νὰ ἐνοχλῇ καὶ θεωρεῖται ἀβλαβές. Ἀναφέρομαι εἰς τὸ συνάχι, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐρλιδοδώρησαν αἱ τελευταῖαι ἰδιοτροπίαι τοῦ ἀθηναϊκοῦ κλίματος. Ὁ κόσμος— οἱ περισότεροι ἐσυνα χώθησαν. Ἔβηχαν, ἐπονοκεφάλιζαν, κατηφῶν το τὸ κλίμα τῶν Ἀθηνῶν μέχρις ὅτου ἀνεκά λυψαν σιγὰ σιγὰ ὅ,τι τοὺς καθησύχαζε. Ἡ Κα Α. ἄνοιξε τὸ παραθύρί της τὸ πρωὶ καὶ βλέποντας τὴν Κα Β— τὴν ἀπέναντι γειτόνισσα ἀνέκραξε μετὰ τὸ τυπικὸ κελάδημα τοῦ καλημερίσματος· «Τί νέα Κα Β ; Πῶς ; Συναχο μένη ; Κ' ἐγὼ κ' ἄνδρας μου καὶ τὰ κορί τσια καὶ ἡ ὑπηρέτρια. Καὶ σεῖς τὰ ἴδια ; Ὤ λοι ; Καὶ κλείνει τὸ παράθυρο ἡ Κα Α. ἐνῷ εἰς τὸ πρόσωπόν της πλανᾶται τὸ μειδίαμα τῆς εὐχαριστήσεως, τῆς ἱκανοποιήσεως. Τὸ γεῦμα ὁ σύζυγος μεταξὺ διαφόρων γκοὺχ γκοὺχ λέγει, ὅτι στὸ γραφεῖον ὅλο τὸ προσωπικὸν εἶνε συναχωμένον. Νέον φῶς εἰς τὸ συνάχι τῆς Κας Α. Τώρα δήλῃ κανεὶς ἀκινδύνως. Βήχεις καὶ χαιωγελᾶς καὶ μὲσα σουσχεδὸν χαίρεσαι. Μπᾶ ; Καὶ ἡ ἑκατομμυριοῦχος Κα Ζ. εἶνε συναχωμένη ; Ἔτσι ἔρχεται κανενὸς νὰ φωνάξῃ «Ζήτω τὸ συνάχι». Τί νέα Κα Ψ ; Πῶς ; Δὲν εἴσθε συναχωμένη ; Εἴσθε δεδαία ; Πεῖσμργο. Γκοὺχ γκοὺχ. Ἀπίστευτο. Τί συμβαίνει ; Καὶ ἡ Κα Ψ, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἦλθεν ἡ ἐμπνευσις νὰ συναχωθῇ, τρομάζει, βγαίνει ἔξω συναχώνεται καὶ ἡσυχάζει ἐπὶ τέλους. Καὶ μ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, μ' αὐτὴ τή προπαγάνδα θάλεγα, τὸ συνάχι σταχανικὰ χαμογελῶντας καὶ οἰκεῖον ὡριμένως τὴν ἀνθρωπίνην παλιοδομάραν εἰσέρχεται εἰς ὅλες τὰς μύτες καὶ τὰ στόματα καὶ κατακτᾷ ὅλους μας. Ἔτσι τὸ συνάχι καταντᾷ πλέον μιὰ ἐκδήλωσις ψυχο,ογικοῦ φαινομένου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνάλυσις μπορεῖ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ ὅπως κατ' ἀναλογίαν ἐξηγήσαμεν ἄλλο φαινόμενον— τὴν ἀνοχὴν καὶ ἀπάθειαν τοῦ κόσμου δι' ὅ,τι λέγομεν Μόδα. Τὸ ἐνοτικὸν τῆς ἀτομικότητος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐνοτικὸν ποῦ σπρώχνει τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὴν ἀγέλη εἶνε, φαίνεται,κάτι τὸ ὁποῖον μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς φύσεις ἀνθίζει.

Κατοπτρίζουν τὴν ἀμάθειάν μας

Καὶ ἡ «Κυριακὴ» καὶ ἡ «Ν. Γενεὰ» πολλάκις ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἔθιξαν τὸ ζήτημα τῆς ὑγιεινῆς καὶ ἐτόνισαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπφάσεως τοῦ κοινοῦ πρὸς βελτίωσιν τῶν ὅρων αὐτῆς. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι νομίζουν ὅτι ἡ ἀνακίνησις ἑνὸς τοιούτου ζητήματος θὰ ἔπρεπε μᾶλλον νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις ἑνὸς ἀντιτιθεμένου συζητήσεως ἂς κυττάξουν τὴν τελευταίαν στατιστικὴν τῶν θανάτων καὶ ἂς ἴδοῦν πόσοι ἀπέθανον φθιοικοί. Ἐπιβάδασατε ποτὲ τέτοια νούμερα εἰς τὴν στατιστικὴν ἄλλου κράτους ; Καὶ τὰ Κράτη ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ἀλκοολισμὸς καὶ αἱ πυκνοκατοικημέναι μεγαλουπόλεις δημιουργοῦν πρόσφορον ἔδαφος διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς ἀπαισίου νόσου μᾶς ἐπερβαίνουν. Στὴν Ἀγγλία, στὴν Ἀμερικὴ καὶ σὲ κάθε μεγάλο κράτος θὰ σᾶς ποῦν ὅτι ὁ ἀλκοολισμὸς, τὸ ψυχρὸν κλῖμα, αἱ φριχωδεις συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας ζοῦν πολλαὶ χιλιάδες ἐργατῶν ἐργαζόμενοι εἰς ὑπόγεια ἢ ἀνθυγιεινὰ ἐργοστάσια καὶ ζῶντες εἰς τρῦπες χωρὶς ἀέρα καὶ ἥλιο καὶ φῶς συντελοῦν εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς φθίσεως. Στὴν Ἑλλάδα ὅμως δὲν ὑπάρχουν τέτοια πράγματα ἀλλ' ὑπάρχει δυστυχῶς κάτι χειρότερο ἀπ' ὅλα αὐτά. Ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀδιαφορία μεγάλου μέρους τοῦ κοινοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ νὰ νομίζῃ ὅτι οἱ ὅροι τῆς ὑγιεινῆς εἶνε προλήψεις ἢ εἰνεὶδιοτροπίαι. Ἡ στατιστικὴ ποῦ ἐδημοσιεύθη κατοπτρίζει τὴν διανοητικήν μας ἀνάπτυξιν καὶ τὴν ἀμάθειάν μας καὶ τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶνε θλιβερώτερον ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὰς ἑκατον τάδας τῶν θανάτων, ποῦ ἀναφέρει. Καὶ αἱ ἐκθέσεις τῶν ἀστυφυλακῶν ἐπιβεβαιώσεων καὶ αἱ στατιστικαὶ θανάτων θὰ μείνουν ὡς ἱστορικὰ ντοκουμέντα. Καὶ θὰ ὁμιλοῦν εὐγλωττότερον διὰ τὴν ἐποχήν μας καὶ τὴν ἀμάθειάν μας ἀπὸ κάθε σελίδα ἱστορίας.

Ἕνα Κυριακάτικο φάβ ὁ κλὸκ

Ἀπὸ τοῦ πσρόντος φύλλου ἡ Ἀλληλογραφία μας μεταρρυθμίζεται εἰς τρόπον, ποῦ θὰ ἐνθουσιάσῃ χωρὶς ἀμφιβολίαν ὅλους τοὺς ἀναγνώστας μας. Δι' αὐτῆς καθιεροῦται ἕνα σαλόνι εἰς τὸ ὁποῖον γίλιες δυὸ ἀπορίες καὶ γίλια δυὸ ζητήματα θὰ ἀνακινοῦνται καὶ θὰ συζητοῦνται. Μιὰ ἰδέα ἐνδιαφέρουσα, μιὰ ἀπορία. Ἕνα ζητηματάκι ὅ,τι δήποτε τέλος πάντων ἀξίζει τὸν κόπο στείλατέ το εἰς τὴνα Κυριακὴν» καὶ θὰ τὸ λάβῃ ὑπ' ὄψει της. Ἡ ἀλληλογραφία τοῦ λοιποῦ θὰ μοιάζῃ ὅπαν μιὰ ἔκλεκτὴ συναστροφὴ. Ἕνα «φάβ ὁ κλὸκ» εἰς τὸ ὁποῖον κάθενας καὶ καθεμιὰ δέβαια θὰ σπεύσουν νὰ λάβουν μέρος. Κ' ἐν ἄλλο, ποῦ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ ὄχι ὀλίγον. Τὴν διεύθυνσιν τοῦ τμήματος τῆς Ἀλληλογραφίας καὶ τὰς ἀπαντήσεις ἀναλαμβάνει ὁ πολύτιμος συνεργάτης μας «Ὁ Πενταὸς». Θὰ σᾶς καλῇ ὅλους εἰς μίαν Κυριακάτικην ἀπογευματινὴν καὶ ὅταν θὰ φεύγετε θὰ συλλογίζεσθε πότε νἄρθῃ ἡ ἑπομένη Κυριακὴ διὰ νὰ ξαναμαζευθῆτε νὰ τὰ πῆτε.

Ἡ φιλοσοφία ἑνὸς πατέρα

Λυρικαὶ εἰς τρυφεράδα, λεπιότατα εἰς ἀβρότητα, παλλόμεναι ἀπὸ ἀληθινὸ αἴσθημα καὶ πατρικὴν στοργὴν εἶνε ἡ «Συμβουλὲς στὴν Κόρη μου», τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου ἤρχισε δημοσιεύων ὁ φίλτατος συνεργάτης τῆς «Κυριακῆς» κ. Ἀθαν. Μίχας. Κάθε μητέρα καὶ κάθε κοριτσι πρέπει νὰ διαβάσῃ τὴς ὡραίες αὐτὲς συνομιλίες ἑνὸς πατέρα, ποῦ βλέποντας μπροστὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ του, τῆς ἀγαπημένης του κόρης, σὰν ἕνας ἄνθρωπος ποῦ κυττάζει μπροστὰ μὲ χαρὰ μίαν ἀνατολὴ πὲ ἀρχίζει νὰ φέγγῃ καὶ νὰ θαμπόνῃ, νοιώθει τὴν ψυχή του νὰ πλημμυρᾷ ἀπὸ ἀγάπη, ἀπὸ στοργὴ, ἀπὸ φόβο, ἀπὸ ἐπιθυμία ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν τῆς δώσῃ περισσότερον τὴν πεῖρά του ἀπὸ τὴν ζωὴν— τὸ καλλίτερο μέρος τῆς ψυχῆς του, τὸν ἑαυτό του.

Ὁ κ. Ἄρχης Κόβας

Καίτοι μὲ ἄλλο ὄνομα ὁ κ. Ἄρχης Κόβας εἶνε γνωστὸς καὶ ἀπὸ προηγουμένας δημοσιεύσεις στὴν «Κυριακὴ». Αἱ παράγραφοί του μὲ τὸν λιτὸν καὶ μετριόφρονα τίτλον «Μὲ τὸ Μολῦβί μου». τὰς ὁποίας δημοσιεύει ἡ «Κυριακὴ» εἶνε πολλάκις πεζὰ ποιήματα Τὸ γράψιμό του προδίδει μιὰ βυζαντινὴν μυστικοπάθειαν μιὰ γλυκειὰ μελαγχολία, ἕνα φῶς ποῦ μοιάζει σὰν τῆς σπεγκὲς ἀχτῖνες τοῦ δειλινοῦ, ποῦ μᾶς γεμίζουν τὴν ψυχὴ μὲ μιὰ ἀνεξήγητη, σιωπηλὴ νοσταλγία.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

ΣΙΩΧΕ ΓΙΑΝΝΗ

Ἡ Βιολέττα καὶ ἡ Μαργαρίτα ἤρχισαν τὰς διοχυτικότητας μόλις συνητήθησαν εἰς τὸν δρόμον, ὅπως συνήθως, κάνουν ἡ Μαργαρίτες καὶ ἡ Βιολέττες.

— Ὤ Μαργαρίτα μου, ἀκριβῶς γιὰ σένα ἐρχόμουνα. Θέλω νὰ σὲ ρωτήσω ἂν θέλῃς νὰ μοῦ γίνῃς παράνυμρος.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, Βιολέττα μου. Θὰ εἶνε θαυμάσιο πράμμα. Καὶ ποτέ μου, ξέρεις, ἄλλη φορὰ δὲν ἤμουν παράνυμρος. Τί φόρεμα νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ φορέσω ; Χλωμὸ κόκκινο....Ἀλλὰ πᾶμε λίγο παρέκει νὰ μιλήσωμε. Ἔρχετ' ἐκεῖνος ὁ ἐλάκας, ὁ Γιάννης Κολοκυθόσπορος καὶ νομίζω πῶς μᾶς εἶδε. Δὲν ἔχομε ἑέβαια καμμιὰ ὄρεξι νὰ μιλήσωμε μπροστά του...Εἶνε ἕνας ἀπελπισμένος ...γάι.δαρος.

— Λυποῦμαι πολὺ, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα, ἀλλὰ αὐτὸν θὰ πανδρευθῶ.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ

— Ἐφαντάσθητε ποτὲ τὴ δύσκολη θέσι, σὲ κάθε κοινωνία, μιᾶς ὠμορφῆς γυναίκας, κ. Μεραχλῆ ;

— Φαντάζομαι, κυρία μου, τὴ δύσκολη θέσι κάθε κινωνίας μὲ τὴς ὠμορφες γυναῖκες.

— Ὠ. Μὴν ἀστειεύεσθε, σᾶς παρακαλῶ. Λάβετε ὑπ' ὄψει σας τὴν τύχη μιᾶς ὡραίας ὑπαλλήλου. Πόσας ἐνοχλήσεις δὲν θὰ ἔχῃ ἀπὸ τοὺς ἄρρενας συναδέλφους της, τοὺς πελάτας καὶ καθέναν, ὁ ὁποῖος τὴν πλησιάζει ; Τί θὰ τραβᾷ σὶ δρόμο ὅσο νὰ πάῃ σπῆτί της ;

— Αἱ λεπτομέρειαι αὗται εἶνε μηδαμιναὶ μπρὸς στὴν ἀξία τῆς ὠμορφιᾶς.

— Δὲν τὸ ξέρω. Δὲν εἶνε ὅμως μονάχα ὁ θαυμασμὸς τοῦ κόσμου καὶ τὰ αἰσθήματα ποῦ γεννᾷ τὰ ὁποῖα τὴν ἐνοχλοῦν. Ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο σπουδαιότερο. Οἱ ἄνθρωποι δὲν κυτάζουν μιὰ ὠμορφη, δὲν τὴν κρίνουν θέλω νὰ πῶ, ὅπως θὰ ἔκριναν μιὰ ἄσχημη. Ἐὰν μιὰ ὠμορφη λουσαριοῦῃ ὀνομάζεται προκλητική. Ἐὰν χαμγελάσῃ θὰ πῇ πῶς κάνει κόρτε καὶ ἐν γένει κάθε δυσπιστία μαζεύτιαι ἐπιμελῶς καὶ προσφέρεται εἰς τὴν ὠμορφη. Καὶ τὸ αἴσθημα αὐτὸ δὲν εἶνε ἐπιπόλαιον. Ἀκόμα καὶ ὁ λαὸς κυτάζει μὲ ἐυσπιστίαν μιὰν ὠμορφη.

— Ἔχει ἄδικον ;

— Ἀπολύτως. Μὲ τὸ νὰ εἶνε μιὰ γυναῖκα ὠμορφη ἕπεται ἀναγκαίως ὅτι θὰ ἔχῃ καὶ διαφόρους σκέψεις, διαφόρους κλίσεις, διάφορα αἰσθήματα ;

— Ὡραίας σκέψεις, ὡραίας κλίσεις, ὡραῖα αἰσθήματα.

— Μὴ γελᾶτε, παρακαλῶ. Ξέρω τί ἐννοεῖτε, ἀλλὰ ἔχετε λάθος. Μιὰ ὠμορφη γυναῖκα εἶνε τὸ πειὸ δυστυχισμένο ἀνθρώπινον ὄν. Μόνο ἀγκάθια θ' ἀπαντήσῃ στὸ δρόμο της,μόνο ἐμπόδια. Εἰς πολλὲς. εἰς πλείστας, εἰς τὰς περισσοτέρας στιγμὰς τοῦ βίου της θὰ καταραασθῇ τὴν ὠμορφιά της. Θὰ ἤθχετο νὰ ἦταν ἄσχημη γιὰ νὰ ζῇ ἥσυχη ὅπως ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος. Τὸ μεγαλείτερον ἰδιαιτέρον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶνε ἡ εὐτυχία ;

— Ἔτσι λέγε.

— Λοιπὸν ἡ ζωὴ μιᾶς ὠμορφῆς, μιᾶς ἀληθινὰ ὠμορφῆς εἴν' ἕνα μωσαϊκὸ ἀπὸ δυστυχίες καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἄ. Εἴν' ὠμορφη ; Χμ. Κατάλαβα, ψιθυρίζει ὁ κόσμος. Ἔτσι βγαίνει στὴν κοινωνία. Ἔπειτα παντρεύεται ; Ὁ σύζυγός της ἐντοῦτοις νὰ τὴν παρακολουθῇ εἰς ὅλα, νὰ τὴν ἐπιβλέπῃ διαρκῶς, ἐνῷ μιὰ ἄσχημη εἴν' ἐλεύθερα νὰ πάῃ ὁπουδήποτε, νὰ συναναστραφῇ ὅσους ἄνδρας θέλει χωρὶς οὔτε ὁ ἄνδρας της νὰ ἐνοχλεῖται οὔτε ὁ κόσμος νὰ σχολιάζῃ. Εἴν' εὐτυχισμένες ἡ ἄσχημες. Δὲν ξέρουν πόσο εἶν' εὐτυχισμένες, φίλε μου.

— Δυστυχῶς δὲν μποροῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν τῶν πλεονεκτημάτων ποῦ ἀναφέρετε..

— Γιατί εἴν' ἄσχημες ; "Οχι δά. Πόσες φορὲς ἐγὼ ἐγνώρισα ἄνδρας νὰ χάνουν τὸ κεφάλι τους, νὰ τρελαίνονται γιὰ ἄσχημες. Μή πως, ξέρεν καλὰ καλὰ οἱ ἄνδρες τί εἶνε ὄμορφιά ;

— Τότε εἴν' ἡ ἄσχημες ὠμορφες καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ παραπονεῖσθε...

— Δὲν ἐννοῦ καλὰ ὅλους τοὺς ἄνδρας. Ἀφῆστε τὰ σοφίσματα. Ἂν σκεφθῆτε λιγάκι καὶ λάβετε ὑπὸ ὄψιν σας ὅ,τι σᾶς λέγω, θὰ ἐξακριβώσετε ὅτι ἡ μοῖρα τῶν ὡραίων εἶνε τραγική.

Ἐπαναπαύεις κατωπνὸς μὲ σιωπηρὰ λίγες στιγμὲς ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔρχεται ξανὰ χιος εἰς ἕνα ἐφετέντον, ἀπὸ ἐξοδίλωσε ζωηρὰ τὴν ὅλον ἀνξανομένην ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς της.

— Δὲν τὸ ξέρω μόνον ἐξ ἰδίας πείρας, ἀλλὰ γνωρίζω καὶ πολλὲς φίλες μου. "Οταν ἤμουν ἀνήλικος οἱ γονεῖς μου μ' ἐκλεισαν μέσα καὶ μὲ περιώριζαν ὡς νὰ ἐφοβοῦντο ὅτι ἂν μ' ἄφιναν ἐλεύθερα θὰ μ' ἔπερνε ὁ ἀέρας καὶ θὰ μ' ἔχαναν. "Οταν ἐπανδρεύθηκα τὸ ἴδιο μαρτύριο. Ὁ ἄνδρας μου ἐξήλευε καὶ ζῇ λείει καὶ τήμερα ἀκόμα καὶ τὰ ἄψυχα. Ἀλλὰ ἔβλεπα καὶ ἡ ἰδία τὴς δυσκολίες ποῦ σᾶς ἀνέφερα. Στὰ κέντρα, στὰς συναναστροφὰς, στὰ θέατρα, σὶ δρόμο παντοῦ ἔβλεπε τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο τῆς δυσπιστίας τοῦ κόσμου, ποῦ ὑπεδέχε το τὸ διάσημά μου. Εἶνε ζωὴ εὐχάριστη αὐτό; Εἶνε εὐτυχία ; Εἶνε ἡσυχία σᾶς παρακαλῶ ;

Τὴν ἐκύτταξα ἔκπληκτος. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐξέταζα τὸ πρόσωπον τῆς γνωστῆς μου κυρίας προσπαθῶν νὰ εὕρω ἐπ' αὐτοῦ τὴν δικαιολογίαν τῶν παραπόνων της.

Εἶτε ἐπειδὴ κατάλαβε, ὅτι τὴν ἐκύτταζα εἶπε-δι' ἄλλον λόγον ἀκούπησε τὸ κεφάλι της εἰς τὸ χέρι της μὲ ἐλαφρὰν μελαγχολίαν, ἄνοιξε τὰ μάτια της σκιθοντας λιγάκι τὸ πρόσωπό γιὰ νὰ φαίνονται μεγαλείτερα—μ' ἄλλα λόγια καὶ γιὰ νὰ ὁμιλήσω ρεαλιστικώτερα, μ' ἐδοῆ θησε ὅσο μποροῦσε εἰς τὰς προσπαθείας μου. ἀλλ' ἐγὼ ἀκόμη ἐξέταζα καὶ ἀκόμη δὲν εἶχα ἀναπαλήψει τὴν δικαιολογίαν τῶν παραπόνων της».

Ο ΜΕΡΑΚΛΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ Ἢ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ;

(Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ἔχει τὰ μεγαλείτερα δικαιώματα στὴν ἀγάπη καὶ στὴν καρδιὰ τῆς γυναίκας ;)

Τὸ ζήτημα περὶ τοῦ τί προσελκύει περισσότερον τὴν ἀγάπην καὶ προσοχὴν τῆς γυναικὸς—ἡ σύζυγός της ἢ τὰ τέκνα της—εἶνε πολὺ παλαιὸν ἀλλ' οὐδεὶς ἔδωσεν ἕως τώρα ἱκανοποιητικὴν ἀπάντησιν.

Μία ἔμως γυναῖκα ἔλυσεν ἐπιτέλους τὸ πρόβλημα—ἂν καὶ πολὺ ἀργὰ ἴσως. Ἀγνέρωπεν ὁ λόγος τὴν ζωή της καὶ τὸ πᾶν χάριν τῶν δύο θυγατέρων της· μέχρις ὅτου ἔγινε σχεδὸν σκλάβα εἰς αὐτάς. Δὶν τὴν ἔμελε ἂν ὁ Χάρρυ—ἡ ὁ σύζυγός της—ἔπιν τὸ τσαι. του μόνος. Ἔπρεπε νὰ κυττάξῃ τὰ κορίτσια της νὰ μὴ στερηθοῦν ἀπὸ τίποτε. Ὁ δυστυχὴς σύζυγος ἔτρωγε κάθε δραξὶ τὸ δεῖπνό του μόνος κι' ἔπειτα, ἀλλάποντας ὅτι δὲν ἐχρειάζοναν καθόλου εἰς τὸ τὸ σπίτι του, ἐπήγαινε εἰς τὸ καφενεῖο νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του καὶ νὰ σβρῇ ὀλίγη τυττρομία. Ἐν τούτοις οὐδέποτε παρεπονέθη.

Ἐπὶ πέντε ὁλόκληρα ἔτη ἡ μητέρα διατηροῦσε τὴν νεωτέρα νυμφευμένη κόρη της καὶ τὴ δυὸ μωρά της. Ὁ γαμπρός της ἦταν ἕνας χρηστὸς μεθύστακας ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ κόρη της ἐπῆγε νὰ μείνῃ μαζύ της ἐπειδὴ ὁ ἄνδρας της βὶν ἐννοοῦσε νὰ τὴν θλαπηρήσῃ. Μόλις ἐκπρύγθη ὁ πόλεμος, ὁ σύζυγος αὐτὸς κατετάγη ἐθελοντὴς αὐτὴ δὲ ὑπῆρξε ἡ μόνη εὐγενὴς πρᾶξις τῆς ζωῆς του. Μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ἡ κόρη ἔλαβε τὸ διαζύγιό της.

ΑΥΔΗΣΤΗ ΚΑΙ ΕΓΩΙΣΤΡΙΑ

Κεθένας θὰ ὑπέθετεν ὅτι ὁρμωμένη ἀπὸ τὴν εὐγενεστέρον τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου ἡ θυγάτερο ἐκείνη θὰ προσέφερε ὀλίγα χρήματα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς, τώρα μάλιστα ποῦ οἱ οἰκονομικοὶ των πόροι εἶχον ἐξαντεκθῆ τόσον. Ὥστε ἔπρεπε νὰ ἐιῶχουν καὶ τὴν ὑπηρέτριαν ἀπὸ τὸ σπίτι των. Ἐν τούτοις ὅμως δὲν συνέβη τοῦτο ὃν καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἡ μητέρα της ἐργάζοντον πολὺ πλέον ἢ ὅσον τῆς ἀπέτρεπον αἱ δυνάμεις τς, ἐνῷ ὁ πατήρ της εἶχε πλέον γηρασεῖ.

Ἐκρατοῦσε σφιγτὰ τὰ χρήματά της ἐκ τῶν ὁποίων ἐστέλλε ἕνα ποσὸν κατὰ μῆνα εἰς τὸν σύζυγόν τς ἐνῷ τὰ λοιπὰ ἐξοδεύε γιὰ λοῦσά τς καὶ τὰς διασκεδάσεις της, ἂν καὶ τὸ σπίτι της ἦτο εἰς τόσην ἀνάγκην.

Τώρα ἡ μητέρα της ἀναγνώριζε τὸ λάθος τς. Ἔλυπεῖτο πολὺ διότι ἡ ὑγεία τοῦ ἀνδρός τς εἶχε κλονισθῆ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὁλίγην ἀνάπαυσιν. Καὶ θυμώνει τώρα μὲ τὸν ἑαυτό της ποῦ ἐστερεοῦσε τὸ σύζυγό της γιὰ νὰ δίνῃ ἄφθονα εἰς τὴν κόρη τς ἡ ὁποία ἀπεδεικνύετο ἀχάριστος καὶ ἐγωϊστρια.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλες γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι παραμελοῦν τοὺς συζύγους των χάριν τῶν τέκνων των. Αὐτὸ βέβαια δὲν συμβαίνει πάντοτε, διότι ἡ ἀμέλειά των αὐτὴ συχνὰ μπορεῖ νὰ ὀφείλεται καὶ εἰς ἄλλους λόγους.

Κάποιος θημόσιος ὑπάλληλος, χωρὶς κεφάλαια καθόλου ἤξερεν ὅτι θὰ νὰ προσεύσῃ ἔπρεπε νὰ γείνῃ γνωστὸς εἰς τὸν κόσμο. Ἐλάμβανε συχνὰ προσκλήσεις αὐτὸς μὲ τὴ γυναῖκά του εἰς διαφόρους συναναστροφὰς καὶ κοσμικὰς συγκεντρώσεις, ἀλλ' ἡ γυναῖκά του δὲν ἤθελε νὰ πάῃ πουθενά.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ Ἢ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ;

«Πρέπει νὰ προσέχεις τὴν Ἰουλία» ἡ «Θὰ πάρω τὸ Γιαννάκη ἐπὶ κινηματογράφου» καὶ ἄλλας δίτίας ἐφευρίσκει μιὰ πολυάσχολος μητέρα.

Ἐπὶ πολὺ διάστημα ἡ σύζυγος ἠρνεῖτο νὰ μεταβῇ εἰς τὰς προσκλήσεις. ἀλλ' ἐκείνος ἔβλεπεν ὅτι ἡ δουλειές του δὲν ἐπήγαιναν καλὰ καὶ ἀπεφάσισε νὰ πηγαίνῃ μόνος του. Ὁ κόσμος τὸ τε ἐθαυμάζεν. «Ὁ κύριος Τάδε δὲν εἶνε καλὸς, γιατὶ δὲν παίρνει ποτὲ τὴ γυναῖκά του μαζύ του». Ἔτσι ἡ γυναῖκα ἐγίνετο ὄχι μόνον κακὴ ἐνώπιον τοῦ συζύγου της, ἀρνουμένη νὰ τὸν συντροφεύσῃ. ἀλλ' ἔδινε ἐξ τοὺς ἄλλους καὶ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν παρεξηγήσουν καὶ τὸν κατακρίνουν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους ποιητὰς τῆς Ἀγγλίας, μόλις ἐγήρασε καὶ ἠσθάνθη τὴν ὄρεξιν του κλονιζομένην. ἐξέφρασε κάποτε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἶχε μητέρα. Ἡ σύζυγός του δὲν τοῦ ἔδινε καμμιὰ προσοχὴ καὶ τὸν μετεχειρίζετο ἐμπορικώτατα, δὲν μετεχειρίζετο ὅμως ἐξίσου καὶ τὰ παιδιά της. Ἐκείνος ὁ ὁποῖος ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ μικρὸ παιδάκι ἀποζητοῦσε τώρα ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα πράγματα ποῦ μπορεῖ ἡ ζωὴ νὰ μᾶς προφέρῃ—τὴν μητρικὴν ἀγάπη.

ΜΗ ΞΕΧΝΑΤΕ ΤΟΥΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ ΣΑΣ

Ἴσως εἶνε ἡ ἀντίδρασις εἰς τὸν ὅρον «ὑπόταγη» ποῦ ἐπιβάλλει τὸ μυστήριο τοῦ γάμου, ἡ ὁποία κάμνει μίαν γυναῖκα νὰ ἀφοσιώνεται περισσότερον εἰς τὰ παιδιά της. Ἑκάστη σύζυγος κατέχεται ἀπὸ τὸ αἴσθημα ὅτι ὀφείλει νὰ πράττῃ ὅπως ἐπιθυμεῖ ὁ σύζυγός της, αὐτὸ δὲ τὸ «ὀφεῖλω» τὴν κάμνει πάντοτε νὰ ἐναντιοῦται εἰς τὰς θελήσεις του καὶ νὰ ἀμύνεται ὑπὲρ τοῦ ἀτομισμοῦ της. Μὲ τὰ παιδιά της μπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ἀπ' αὐτὰ περιμένει ὑπακοὴν, αἰσθανομένη δὲ τὴν ἀδυναμίαν των προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ τὰ βοηθήσῃ.

— Οἱ σύζυγοι εἶνε ἀρκετὰ μεγάλοι καὶ ἐσχυρὰ ὥστε νὰ φροντίζουν διὰ τὸν ἑαυτόν των· τὰ παιδιά μου χρειάζονται τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν προσοχή μου ἐπειδὴ εἶνε ἀδύνατα πλάσματα, ἔλεγε μιὰ γυναῖκα.

Ἴσως ἡ γυναῖκα αὐτὴ νὰ εἶχε δίκιο, ἀλλὰ—ἀλλὰ ὀμφιβάλλω...

Η ΔΙΑΦΟΡΑ

— Μαμμᾶ, ποιὰ εἶν' ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἑνὸς πατριώτου καὶ ἑνὸς φιλοπατρίδου ;

— Ὁ πατριώτης, παιδί μου, εἶν' ἕνας ἄνθρωπος τοῦ ὁποίου τὸ στῆθος φουσκώνει ἀπὸ ὑπερηφάνεια

ΜΕ ΤΟ ΜΟΛΥΒΙ ΜΟΥ

ΩΚΙΜΑ

Οἱ ἐργάτες ποῦ μὲ τόσην δρεξιν ἄρχισαν τὴν δουλειά ποῦ ἀνέλαβαν τώρα βαρυγομοῦν. Ἀνέλαβαν νὰ σκάψουν ὁλάκαιρο λόφον ὁποῦ ἐσχηματίσθη ὀπὸ τὰ περιττώματα, τὰ φαγία, τὰ σκουπίδια ποὺ ἔρριχναν οἱ Ἑβραῖοι ἐπὶ τόσα καὶ τόσα χρόνια ἐκεῖ ὅπου ἔτάφη ὁ Τίμιος Σταυρός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μαζῆ μὲ τοὺς σταυροὺς τῶν δύο λῃστῶν.

Δὲν βαρυγομοῦν γιὰ τὸν κόπον. Ἄ, μπά. Βαρυγομοῦν γιὰ τὴν δρόμα. Ὅσον ὁ ἥλιος φθάνει στὸ μεσουράνημα τόσον ἡ ἀποφορὰ τῶν ἀκαισμένων σκυβάλων γίνεται ἀνυπόφορη. Ἐπὶ τέλους ἀφίνουν ἀ ξίνες καὶ φτυάρια. Ὅλοι οἱ ἐργάται ἀείργησαν. Τότε ἡ Ἁγία Βασίλισσα ἔρχεται 'στὸν τόπον τῆς ἀνασκαφῆς κλίνει τὰ γόνατα καὶ προεύχεται. Ζητεῖ μίαν χάριν ἀπὸ τὸν Θεόν. Καὶ ὦ, τοῦ παραδόξου θαύματος πέρα ὡς πέρα ὁ χαμότοπος ἐπρασίνισεν ἀπὸ ὤκιμα ποῦ ἐβλάστησαν 'στὴ στιγμή. Τὰ εὐῶσμα μύρά τους διεσκέδασαν τὴν δυσάρεστον ὀσμήν. Οἱ ἐργάται ἐπανῆρχισαν τὴν ἀλαιοπέσαν ἐργασία τους. Καὶ τὰ φατεινά μοσχοχόρταρα, τἀ' ὤκιμα ἐπῆραν τὸ ἐπίθετον ἐβασιλικά». Ἀπὸ τότε ἔγινε τὸ προσφολές λουλούδι, ἡ ἀγαπητὴ πρασινάδα καθε χριστιανού. Ἂς ἔχῃ ἀπὸ τὰ σπανιώτερα λουλούδια τῆς γῆς, τὰ πειὸ λαμπρόχρωμα, ποικιλόσχημα καὶ μοσχοβόλα. Δὲν ἔχει μιὰ γλάστρα βασιλικόν ; Γί ποτε δέν ἔχει.

Κἐκεῖ στὴν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα, σ' ἕνα μαστιχοχώριον τῆς μεροβόλου Χίου, ὅταν ἡ γρηά πο τίζει τὰ βασιλικά τῆς αὐλῆς της σιγοψιθυρίζει 'τὸ τραγούδι·

«Βασιλικό μου φουντωτό σ' αὐλῆς μου τὸ κεμάρι
Σὲ θὰ στολίσῃς τοῦ Σταυροῦ τάνθόβολο δισκάρι»

Κ' ἡ παρθένα ψηλὰ 'στὸ παραθῦρι δίπλα σ'τὸν ψιλόφυλλον βασιλικόν κεντῶντας τὰ «προυτσά» της (προικιά) λιανοτραγουδεῖ παθητικά·

Βασιλικέ μου φουντωτέ δό μου κάνα κλαράκι
Γιὰ νὰ τὸ στείλω μήνυμα σ'τ' ὥρων μου παιδαράκι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑΤΑ

Κρῦο, παγωνιὰ ἔξω. Ἡ θειά μου Φλωροῦ ἦτον ἀνήσυχη ποῦ δὲν «ἀνέβαινε τὸ ζυμωτό». Αἰτᾶτο τὴν κερ—Ἀγγέρκω, τὴν γειτόνισσα—ἀχού. Ἔντα 'πα θό. Μοῦ μοῦ μάτιαξε ἡ κακοφεζιὰ τὸ ζυμάρι μου.

Κι' ἔρριχνε πάνω ἀπὸ τὴν σταφίδα ζεσταμένα χιράμια καὶ κιλίμια ἐκτὸς ὀπὸ τὰ μεσάλια. Τοῦ κάκου. Ἔβαλε τὴν σκαφίδα πάνω ἀπὸ τὴν χόβολη τοῦ μαγκαλιοῦ ἀνάμεσα σὲ δύο καρέκλες. Χειρότερα. Ἡ σκάφη ἔσκασε.

Ὅταν κᾶτι ἐπιθυμῆθη ἡ καλή μου θειά· Ὠχού ἐξέχασά το. Ἐπλησίασε σ'τὸ εἰκονοστάσιο ἄνοιξε κουτιά, παρακουτιά, ξεπίλιξε χαρτιά, παραχαρτιά, κἔβγαλ' ἕνα νόμισμα παλαιϊκό. Σήκωσε τὰ χιράμια, τὰ κιλίμια, τὰ μεσάλια, ἔβαλε τὸ νόμισμα πάνω σ'τὴν λίμην τὴν ὁποίαν πάλιν ἐσκέπασε. Τὴν ἠρώτησα τί ἦτον ἐκεῖνο τὸ παλαιωμένο νόμισμα καὶ μοῦ διηγήθη· Ἦτο «Κωνσταντινᾶτο». Ὅταν εὑρέθη ὁ Τίμιος Σταυρός διηρέθη σὲ πολλὰ κομμάτια. Τὰ λεπτά πριονίσματα ποῦ ἔπεσαν κατὰ τὸν πριονισμον διέταξεν ἡ Ἁγία Ἑλένη νὰ δοθοῦν εἰς ἕνα χρυσοχόον, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τἀνακατώσῃ μὲ χρυσὸν νὰ φτειάσῃ νομίσματα. Πρᾶγμα ποῦ ἔγινε.— Ἡ μονέδες αἰτές, παιδί μου, (μοῦ ἔλεγεν ἡ θειά Φλωροῦ) ἔχουνε θεῖκή δύναμι. Ὅταν πονῇ τὸ κεφάλι σου δέσε την ἐπάνω σ'τὸ κούτελό σου μἔνα μαντῦλι καὶ θὰ σοῦ περάσῃ ὁ πονοκέφαλος. Ὅταν μάτι κακὸ σὲ πιάσῃ δάλ', την στὸν κόρφο σου καὶ μὴ φοβᾶσαι. Ἀκόμα (ἐξηκολούθησε) στὸ Ἅγιος Ὄρος, στὴ μονὴ τοῦ Ξεροποτάμου κάθε Μεγάλη Πέμπτη χαλοῦν τὸ παλιὸ προζύμι καὶ φτειάχνουν καινούργιο δουτᾶν τας στὸ ζεστὸ νερό του, προτοῦ τἀρχίσουν, Τιμιό ξυλον ὁποῦ ὁρίσκετ' ἕνα κομμάτι ἐκεῖ πάνω. Μἐκεῖνο τὸ προζύμι ζυμώνουν ὅλον τὸ χρόνο.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγην ὥραν ἐσήκωσε ὅλα τὰ σκεπάσματα τῆς σκάφης. Τὸ ζυμωτόν εἶχε φουσκώσει. «Ἀνέβηκε» τόσο ποῦ παρολίγον θὰ ξεχειλοῦσε. Ἡ θειά μου Φλωροῦ ἔκαμε τὴν σταυρό της. Δείχνον τάς μου τὸ ζυμωτόν·

— Εἶδές το ; μοῦ εἶπε θρησκευτικά καὶ ἀνεσκουμπώθη γιὰ τὸ ζύμωμα.

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Ὅλως ἡ τριανταφυλλιαῖς βγάζουν καινούργια βλαστάρια. Σ' ἕνα χλωροβλάσταρο ἄνθισ' ἕνα ξεγελασμένον ἀπὸ τὴς τελευταίας μακάδες ρόδον ἀτρο φικό. Ὁ Τοτὸς χαρούμενος κατέβηκε νὰ τὸ κόψῃ. Κι' ἡ μητέρα του ἀπὸ τὸ παράθυρο ψηλά.—Γνάσου, Τοτοῦλι μου, νὰ μὴ κεντηθῆς. Στάσου νὰ κατέβῃ ἡ Μαρία.

Ἕνα βῆμα κάμῃ.— Τοτοῦλι μου, μὴν πέσῃς.

Κάμῃ νὰ πῇ τὸ γάλα του μάνο του. — Νὰ μὴν πνιγῆς.

Καθμένη μητέρα ἄφησ' τὸ νὰ πέσῃ γιὰ νὰ ματώσῃ, νὰ καῇ γιὰ νἀτριχιάσῃ νὰ τυραννηθῇ γιὰ νἀνα στενάξῃ, νἀγκιλωθῇ γιὰ νὰ πονέσῃ βαθειά. Ἔτσι θὰ αἰσθανθῇ τὴν χαρὰ καὶ τὴν γλύκα τῆς ἐπιτυχίας του. Θὰ σχηματίσῃ τὴ πεποίθησιν πῶς μπορεῖ νὰ φέρῃ σὲ τέλος κἀλό μόνο του ὅτι θέλει. Βέβαια, κυρία μου. Αὐτοὶ οἱ μικροί πόνοι καὶ κόποι αὐτὰ τὰ μυρὰ δυστυχήματα εἶνε γιὰ τὴν ψυχοῦλά του τὰ καλύτερα, τὰ μεγαλύτερα ἀγωνίσματα. Ἡ Φύσις εἶνε ὁ καλύτερος παιδαγωγός. Ἔτσι θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ σ'αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἀλλοιῶς χωρίς αὐτοπεποίθησι θὰ κρεμασθῇ ἀπὸ τὸν μπαμπᾶ του ἢ ἀπὸ κανένα πλούσιον θεῖόν του ἢ ἀπὸ μίαν πολύφερον νύφιφην ἢ ἀπὸ τὸ θηλυκωμένο σχοινί ποῦ θὰ δέσῃ σ'τῆς πολλῆς του ἀπελπισίας τὴν ὥρα ποῦ φένει τὴν τρέλλα σἔνα χοντροκλάναρο.

Ἐξλογημένη μητέρα, μεγάλη ἡ ἀγάπη σου.

Μὰ τί τὰ θέλεις εἶνε κακοῦργα. Σκοτώνει τὸ παιδί σου.

Ἀλήθεια ποῦ ὑπάρχουν ἀγάπας ποῦ σκοτώνουν.

ΣΟΡΟΚΑΔΑ

Ἡ θάλασσα ἡ γαλήνια, ἡ Φαληρικὴ θάλασσα, ἡ ὁποία ὅλο φῶς, χρώματα ιώρια γαλάζια, ποῦ χάδενε ἀπαλά ἀπαλά, τραγουδιστά τὴν ἀκρογιαλιά ἡ θάλασσα, ποῦ τὸ φλοίσβισμα τῶν ἀπαλοφουσκωτῶν κυμάτων της ὡμοίαζε μὲ τὸ τραγοῦδι τὸ κοφτό, μὲ τὸν ἐλαφρὸν ἀναστεναγμὸν παιδίσκης τῆς ὁποίας κάτε τόσο ξεφεύγουν κατὰ τὰ πρῶτα σκιρτήματα τῆς ἀθῶας ψυχούλας της — Κι' ὁ Οὐρανός, ὁ γαλανός οὐρανος μὲ τὰ γαλανὰ τραγούδια στὸ στόμα μὲ ἕ μνους καὶ δοξολογίες ποῦ κατέβαινε ἐκεῖ στὸν ὁρίζοντα καὶ φιλιοῦνταν στόμα μὲ στόμα τὴν περυσμένην Κυριακὴν ἀγόιεψαν. Ἡ πανήγυρις τῶν χρωμάτων διελύθη. Μαυροπράσινη ἡ θάλασσα ἀγριεμμένη μἐ ξέμπλεκους πλοκάμους σποῦσε μὲ μάνητα τὰ κύματά της τὰ πελώρια ποῦ ἔτρεχαν ἀφρισμένα καὶ μὲ δαιμονικὸ σφυρίγμόν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν. Ὁ οὐρανός σταχτὺς ὅλο καὶ σκούφαινε, ὅταν πλακώνῃ ἡ Νύχτα μαύρη, ἀνέσπερη. Ἠχοῦν ψαλσίματα παιάνων, κύμβτλα ἀλλαλάζουν.

Γῆρω στὴν Φαληρικὴν ἀκτὴν Νεράϊδες χορεύουν ὀργιάζοντας γυμνές μὲ ὁλόασπρα γάλα κορμιά. Κι' ἦτον τόσον ὡραῖο καὶ μεγαλοπρεπές τὸ θέαμα. Κι' ὅμως, ψυχὴ σ'τὸ Φάληρο. Ἔρη ἡ πλατεῖα.....

ΕΜΠΡΟΣ

Ἄνοιξε τῆς πόρτες του διάπλατες τὸ «Σαλόνι» τῆς «Κυριακῆς». Δὲν μοιάζει τὰ κοινωνικά σαλόνια ὅπου ἀκονίζονται ἡ γλῶσσες σ'τὸ κουτσομπολιό. Ὄχι. Εἶχε «Πνευματικόν». Ἔχει καὶ τὸ πνεῦμα τὴν ἀριστοκρατία του.

Ἐμπρὸς, μαθηταί καὶ μαθήτριαι ἐμβᾶτε μῶλην τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν εὐγένειαν. Συζητήσατε μὲ ὅποιον εὕρετε μὲ τὸν Πετεινό, τὸν Μεραχλῆ, τὸν Σόεντζον, ἐπὶ οἱουδήποτε θέματος ὅπου δὲν ξεφεύγει ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀγαπητῆς «Κυριακῆς». Ὅλοι οἱ συγγεγράται καὶ οἱ φίλοι της μὲ χαμόγελο στὰ χεῖλη καὶ καλὴ καρδιάπρόθυμοι θὰ σᾶς ἀπαντήσουν. Μὲ τὰς συζητήσεις αὐτὰς θὰ μάθετε τόσα καὶ τόσα. Θὲ φουντώσῃ καὶ θἀνθίσῃ κοινόβεικο τὸ συναίσθημα τῆς τιμῆς. Θὰ μαρῶσετε σιδερένιον, ἐθραῖον χαρακτῆρα. Θὸ ἐξυπνᾶθῇ ἡ διάνοιά σας. Θἀποκτήσετε θάρρος ποῦ μ'αὐτὸ θὰ ἐπιβάλετε τὰς εὐγενεῖς σας ἀρχάς.

Ἐμπρὸς μαθηταί καὶ μαθήτριαι, θἀποκτήσετε ἑ δᾶ γνώσεις ὄχι τυπικαῖς καὶ μουμοειδεῖς ποῦ δὲν δροσίζουν τὸ πνεῦμά σας, ποῦ δὲν φλογίζουν τὴν ψυχήν σας εἰς δρᾶσιν. Αὐταῖς ἡ γνώσεις, ἡ πολυμάθεια εἶνε γιὰ θάκρυα.

Κἄθε γελοῖον, κἄθε σεμνότυφον, κἄθε ψευδεπίδειξιμ κἄθε ἀνόητος γνῶσις ποῦ τυραννεῖ τὴν ψυχοῦλα σας καὶ τρέφεται ἀποιμιζῶντας κἄθε ἰκμάδα τοῦ πνεύματός σας θἀπελαθῇ.

Ἐμπρὸς, μαθηταί καὶ μαθήτριαι, καὶ σεῖς οἱ ἄλλοι νέοι, ἡ πόρτες εἶναι ὀρθάνοικτες. Ἐμπρός.

ΑΡΧΗΣ ΚΟΒΑΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἶνε καλλίτερα νὰ κάμνωμεν μερικὰ λάθη ἢ νὰ μὴ ζῶμεν καθόλου.

***

Ὁ κόσμος μπορεῖ νὰ εἶνε κακὸς καὶ διεστραμμένος ὅσον θέλετε, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει καὶ νεὶς οὔτε ἀρχιεπίσκοπος ποῦ θἄχε ἐπιθυμίαν νὰ τὸν ἀφήσῃ.

***

Οἱ ἄγνωστοι ἥρωες δὲν εἶνε ὅλοι νεκροὶ—μερικοὶ εἶνε παντρεμένοι ἄνθρωποι.

***

Ὅ,τι δὲ βλέπει τὸ μάτι μπορεῖ ἡ σκέψις τόσον καλὰ νὰ ὑποδάλῃ καὶ συμπληρώσῃ.

***

Ἡ ἀπόστασις ἐξωραΐζει τὰ πράγματα, ἐ χει θέλγητρα— ὄχι ὅμως ὅταν κανεὶς ἐνοικεῖ ἄζει ἀμάξι...

***

Κἄθε τί τρέχει σὲ κεῖνον ποῦ δὲν τὸ χρειάζεται.

***

Ἂν δὲν ὑπῆρχον νύχται δὲν θὰ ὑπῆρχον καὶ ἐρασταί. Ἡ ρωμάντσα δὲν μπορεῖ νὰ ἀνθῇ ἐξ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

***

ΟΧΙ, ΠΑΙΖΟΜΕ

Τὸ «γεροντοπαλλήκαρο. Ὅταν παντρευτῶ ἐγὼ θὰ σηκώσω τὸ πόδι μου καὶ θὰ τὸ χτυπήσω. Θἄρχει ἐγὼ ὁ κύριος στὸ σπῆτι.

Ὁ παντρεμένος. Κάμε το. Ἀλλὰ φρόντισε νὰ βγάλῃς προηγουμένως τὸ παπούτσι, γιατὶ ἀλλοιμονό σου ἂν κάμῃς θόρυβο καὶ τὴν ξυπνήσῃς.

ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ μικρός (εἰς τὸν ναυτικόν). Ἐκοινηγήσατε ποτὲ φάλαινες ;

Ὁ ναυτικός· Ὄχι.

Ὁ μικρός· Καρχαρίας ;

Ὁ ναυτικός· Οὔτε.

Ὁ μικρός· Ἐναυαχήσατε ποτέ ;

Ὁ ναυτικός· Ὄχι.

Ὁ μικρός· Δὲν ἐπέσατε ποτὲ σὲ κανένα ἑ ρημο νησί ;

Ὁ ναυτικός· Ποτέ.

Ὁ μικρός· Δὲν σᾶς ἔπισαν ποτὲ οἱ ἄνθρωποφάγοι ;

Ὁ ναυτικός· Οὔτε.

Ὁ μικρός (μὲ περιφρόνησι)· Ὦ. Τότε θὰ μπορούσατε νὰ μένατε καὶ στὴν ξηρά. Ἱφ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ

Η ΜΝΗΣΤΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΖΩΗΣ

14

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

— Μὰ δὲν θὰ φύγῃ αὔριο ; ἐρώτησε ὁ Παῦλος.

— Δὲν ξέρω, δὲν εἶπε τίποτε... Ἀλλὰ δὲν πιστεύω, σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι ποῦ βρίσκεται.

— Μὰ τί ἔχει ; ἐρώτησε ὁ γέρω Νεκάλης.

— Μὰ ὑποφέρει, ἀπάντησε ὁ θυρωρός. Ἔχει ἄσθμα ὁ καϋμένος.

***

Ὁ Παῦλος μὲ τὸν πατέρα του ἐπῆγαν σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο τῆς Ὁμονοίας, γιὰ νὰ φᾶνε. Αὐτὴ ἦταν ἀπαίτησι τοῦ γέρου καὶ ὁ Παῦλος συνεμορφώθη. Αὐτὸς, ποῦ εἶχε τὸ ἐστιατόριο, ἦταν συμπατριώτης καὶ παλαιὸς φίλος τοῦ γέρω Νεκάλη καὶ κάθε φορὰ ποῦ ἐρχότανε στὴν Ἀθήνα ἐκεῖ ἔτρωγε.

Στὸ ἐστιατόριο, μὲ τὴν περιποίησι ποῦ τοὺς κανε ὁ ξενοδόχος, ἔφαγαν θαυμάσια Ὁ Παῦλος δὲν ἐθυμότανε νὰ εἶχε φάῃ ποτέ του ἔτσι στὴν Ἀθήνα. Ροῦβ ἐραστὸ ἀπὸ τὴν Ραφίνα, τῆς ἡμέρας, ρετσινάτο διαμάντι καὶ ὡραίους βροσεροὺς ροβίτες....

— Ψυχή μου, φαί...., ἔλεγε κάθε τόσο ὁ γέρω—Νεκάλης στὸν Παῦλο. Ἔχεις φάῃ ποτέ σου τέτοιο φαί, πὲς τὴν ἀλήθεια ;....

— Θαυμάσιο, θαυμάσιο, ἔλεγε ὁ Παῦλος καὶ δὲν ἐσήκωνε τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ πιάτο του.

— Βλέπεις ; ὑπερηφανεύετο ὁ πατέρας του. Κοὶ δὲν ἤθελες κηῆλα νὰ ἔλθουμε ἐδῶ... Ἤθελες νὰ μὲ πᾷς σὲ κανένα μεγαλουσιάνικο, νὰ χαλάσω τὸ στομάχι μου...

Καὶ προσέθετε, ἀποστεινόμενος πρὸς τὸν ξενοδόχον, ἕνα χονδρὸν καταπόκκινον γέροντα ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν ποδιὰ καὶ χωρὶς σακκάκι, παρε κάθητο, ὑπερήφανος διότι οἱ φιλικοί του πελάται ἦσαν τόσον ἐνθουσασμένοι μὲ τὸν ροῦβ του.

***

Μετὰ τὸ φαγητὸν ὁ γέρω Νεκάλης, κουρασμένος, ἀπεσύρθη εἰς τὸ Ξενοδοχεῖόν του διὰ νὰ κοιμηθῇ, ἀφοῦ ἔδωκε συνέντευξιν δι' αὔριον τὸ πρωῒ μὲ τὸν Παῦλον. Προτοῦ νὰ ἀπηχαινε ὁ νέος εἰς τὴν Τράπεζαν ἔπρεπε νὰ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον νὰ πάρῃ τὸν πατέρα του.

Ἦταν καὶ ἀκριβοῦς ἡ ὥρα, ὅταν ἔμεινε μόνος ὁ Παῦλος. Ἐπλησίαζε δέκα κ' ἔπρεπε νὰ πάρῃ ἕνα ἀμάξι νὰ πάῃ γρήγορα στὸ «Τὴ ρούμ» τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, ὅπου τοῦ εἶχε δώσῃ ραντεβοῦ μὲ τὸ γράμμα της ἡ «κερένια κοῦκλα».

Δὲν τὴν εὑρῆκε ἐκεῖ κ' ἐκάθησε νὰ τὴν περιμένῃ.

Καίτοι εἶχε φάῃ τόσο πολύ, ἐν τούτοις εἶχε ἀκόμη ὀρεξι. Αὐτὴ ἡ Νέοτης, ὅταν ὁρίσκεται στὴν συνοικιογικήν της κατάστασι, εἶνε ἀπίστευτο τι θέλει νὰ φάῃ, γιὰ νὰ χορτάσῃ, γιὰ νὰ θρέψῃ τὸ δυνατὸ της κορμὶ γιὰ νὰ τροφοδοτήσῃ τὸ κόκκινο, ὁλόθερμο αἷμα ποῦ σουρίζει μέσα της...

Παράγγειλε ἕνα «τσάι, κομπλὲ», καὶ τὸν ἐσέρβιρε ἕνα ὡραῖο ξανθὸ θηλυκὸ γκαρσόνι, ἀφράτο καὶ ροδοκόκκινο—πειὸ ἀφράτο ἀπὸ τὰ τσουρέκια ποῦ τὸ ἐσέρβιρε μαζὶ μὲ τὸ τσάι... μέσ' στὸ ἀργυρὸ σερβίτσιο...

— Εἶσθε Γαλλίς ; τὴν ἐρώτησε γαλλιστὶ, ἐνῶ τὰ μάτια του ἤσαν καρφωμένα στὸν λαιμό της καὶ στὰ παχουλὰ, πλαστικά της μπράτσα, τὰ ὁποῖα ἐρρόδιζαν ἀπὸ τὸ πλούσιο νεανικὸ αἷμα καὶ τὸ χνοῦδι τους, ξανθὸ—ξανθὸ, ἐμιλοῦσε μὲ ἡδονὴ καὶ αὐτοεγκατάλειψι.

— Ὄχι, κύριε, εἶπε ἐκείνη. Εἶμαι Ἑλλὲ τίς.....

— Ἔχετε πολὺν καιρὸ στὴν Ἀθήνα ;

— Δυὸ μῆνες περίπου....

— Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ πόλις ;

— Πολὺ μ' ἀρέσει....

Καὶ, χαμογελῶντας ἕνα ὡραῖο, τσαχπίνικο χαμόγελο, ἄγγιξε μόνο τὸν Παῦλο νὰ πῇ τὸ τσάι. του.

Ἔπινε σιγὰ—σιγὰ τὸ τσάι. του, ξαπλωμένος καλὰ στὴν ψάθινη ἀναπαυτικὴ καρέκλα... Ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε, ἦταν δέκα καὶ μισή, ἀλλὰ ἡ «κερένια κοῦκλα» δὲν ἐφαίνετο.

Ὁ Παῦλος ἄρχισε ν' ἀντυχῇ. Νὰ σὲ καλοῦν κάπου, νὰ σὲ παρακαλοῦν μάλιστα νὰ ἔλθῃς καὶ νὰ σ' ἀφήνουν ὅσερα νὰ περιμένῃς τόσο πολὺ στὸν τόπο τοῦ ραντεβοῦ, ἄ, αὐτὸ ἀπεῖκονε ἔλλειψιν ἀνατροφῆς.

Τὼρα ἄρχισε νὰ θυμώνῃ. Καμμιὰ γυναίκα, ποτὲ στὴν ζωή του δὲν τὸν ἔκανε νὰ περιμένῃ ἔτσι.

Ἦταν ἑτοιμος νὰ φύγῃ, ὅταν εἶδε τὴν Στέλλα νὰ μπαίνῃ μέσα περισσότερο χλωμὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ, μὲ τὸν τρόμο καλὰ ζωγραφισμένο στὴν μορφή της.

Ἐτοίμαζε, ποῦ τὴν εἶδε ἔτσι.

Ἐπλησίασε.

— Κύριε Νεκάλη, τρέξετε...μὲ συγχωρεῖτε ποῦ ἀργησα.. Ὦ. Θεέ μου, ὁ κύριος Λουκρητίδης πεθαίνει...

— Τί λέτε ; ἔκανε τρομαγμένος ὁ Παῦλος...Τὸν καϋμένο..

Ἀλλὰ δὲν ἐκινήθη ἀμέσως ἀπὸ τὴν θέσι του.

— Τρέξετε...σᾶς ζητᾶει ;...

— Μὲ ζητᾶει ; ἔκανε ὁ νέος μὲ τὰ μάτια ὁλοστρογγύλα. Πᾶμε....

***

Ὁ γιατρὸς ἐκαθότανε πάνω ἀπὸ τὸ προσκεφάλι τοῦ Κώστα Λουκρητίδη καὶ μ' ἕνα ἔργαλείο τοῦ ἔκανε τεχνητὴ ἀναπνοή.

Μόλις εἶδε τὸν Παῦλο νὰ μπαίνῃ μέσα, ἔκανε μιὰ μάταιη προσπάθεια νὰ σηκωθῇ. Τὸ σκελετωμένο, κατακίτρινο χέρι του ἔκανε μιὰ χειρονομία, σὰν ἀποχαιρετισμό. Καὶ ἀμέσως ἔπεσε ἄρρωστο κάτω.

Ὁ γιατρὸς τοῦ ἐπέβαλε σιωπή.

Ἔφερε τὸ δάκτυλο στὰ χείλη κυττάζοντας στὰ μάτια καὶ τὸν Παῦλο καὶ τὴν «κερένια κοῦκλα».

Ἡ ἀγωνία τοῦ ἑτοιμοθάνατου ἦταν φοβερή. Τὸ στῆθός του ἐπεστάγετο ἕως ἐκεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη ζύσπνοια καὶ οἱ μῦς τοῦ προσώπου του καὶ ὅλο τὸ κορμὶ συνεπῶντο φρικιῶδῶς.

— Ὦ, τί φοβερὸ πρᾶγμα, ποῦ εἶνε ὁ θάνατος, ἔλεγε μὲ μισὴ φωνὴ ἡ Στέλλα.

Ὁ Παῦλος αἰσθανόταν ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος νὰ τοῦ διατρέχῃ ὅλο τὸ κορμί. Χωρὶς νὰ τὰ ἐν νοῇ, ἔσφιγγε τὸ χέρι τῆς κόρης, καὶ τὸ ἐνοιωθε παχωμένο.

Ὁ γιατρὸς ἐξακολουθοῦσε μὲ σοβαρὸ καὶ μηχανικὸ ὕφος τὸ ἔργο του. Μὲ τὸ πρόσωπο κοκκινισμένο ἀπὸ τὴν προσπάθεια ἔτσι, ποῦ ἐκαθότανε κοντὰ στὸν ἑτοιμοθάνατο, ἔκανε μιὰ φοβερὴν ἀντίθεσι μὲ τὴν χτυπητὴν ὠχρότητα τῆς θανατισμένης μορφῆς τοῦ Λουκρητίδη.

Σὲ λίγο ὁ γιατρὸς τοὺς ἐπέβαλε νὰ ἐγοῦν ἔξω κ' ἐκτύπησε τὸ κουδοῦνι γιὰ νὰ ἔλθῃ κάποιος ὑπηρέτης, νὰ τὸν βοηθήσῃ στὴς τελευταῖες θλιβερὲς ὑπηρεσίες του.

***

Ἡ «κερένια κοῦκλα» παρέσυρε τὸν Παῦλο, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καλὰ—καλὰ στὸ δωμάτιό της.

Τὴν εἶχε πιάσῃ ἕνας ὑστερικὸς παροξυσμός. Ἔκλαιγε μὲ λυγμοὺς, κρεμασμένη στὸν λαιμό του.

Ὁ νέος, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσι ἀκόμη τοῦ θεάματος τῆς τελευταίας ἀγωνίας τοῦ Κώστα Λουκρητίδη, ἀφήνετο ἀνυπεράσπιστος εἰς τὴς ζωηρὲς ἐκδηλώσεις τῆς ἀπελπισίας τῆς.

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνω...Σώσετέ με, σᾶς παρακαλῶ...Εἶνε φοβερὸ πρᾶγμα νὰ πεθαίνῃ κανείς.....Ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ μὲ σώσετε...Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε ἀπὸ κοντά μου οὔτε στιγμή... Ἀκούσετε.. εἶχα πάῃ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Λουκρητίδη νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὴ σᾶς πάρῃ αὔριο μαζύ του στὴν Αἴγυπτο... Ἦταν ἄρρωστος, ἀλλὰ μ' ἐδέχτηκε...Καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἤμουν μπροστὰ σὲ ὅλη τὴν τελευταία του ἀγωνία...Ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ὁ γιατρὸς, μὲ κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ διαρκῶς ἐζητοῦσε ἐσάς... «Φωνάξετε τὸν κύριο Νεκάλη» ἔλεγε «Τὸν θέλω....ἔχω νὰ τοῦ μιλήσω..Θὰ πεθάνω...Τί κρίμα, ποῦ εἶνε, νὰ πεθάνω...» Μὲ πολὺν κόπο κατώρθωσα νὰ τοῦ ξεφύγω....Δὲν μοῦ ἄφησε τὸ χέρι μου... Κ' ἔτρεξα στοῦ Χρυσάκη κἀι σᾶς βρῆκα...Μὲ συγχωρεῖτε, ποῦ σᾶς ἔκανα νὰ περιμένετε...Δὲν τὸ ἤθελα..."Α, τί εὐτυχισμένη, ποῦ εἶμαι, ποῦ σᾶς ἐπρόσταυ. Μποροῦσε καὶ νὰ εἴχατε φύγῃ, καὶ τότε τί θὰ ἔκανα ἐγὼ μόνη μου ;...Ὦ, τὼρα δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ φύγετε οὔτε στιγμὴ ἀπὸ κοντά μου.

Ἐμιλοῦσε γρήγορα καὶ συγκεκομμένα. Ἔπρεπε διαζόταυνε νὰ τοῦ τὰ εἰπῇ ὅλα. Καὶ δὲν τνὸ ἄφηνε διέλου, ἦταν κρεμασμένη ἀπὸ τὸν ὦμό του.

Ἐκάθοντο σὲ μιὰ μικρὴ σαΐζ λόγκ, χρώματος κόκκινου. Ὁ Παῦλος ἤθελε νὰ φύγῃ. Ἤθελε ἀέρα. Αἰσθανόταυνε νὰ τοῦ πνίγεται ἡ ἀναπνοή, μέσα σ' ἐκείνη τὴν πολυτελῆ κρεββατοκάμαρα τῆς κόρης. Τί ἤθελε αὐτὸς ἐκεῖ μέσα ; Ὁ Λουκρητίδης ἐπέθανε, καὶ δὲν ἠμπόρεσε μόλιστα ν' ἀκούσῃ τὰ τελευταῖά του λόγια. Ἴσως νὰ εἶχε νὰ τοῦ εἰπῇ καὶ τίποτε σοβαρό... Τὼρα ἐέβκια δὲν θὰ ἔλεγε τὸ «Ἀντίο, Ἀθήνα...», γιὰ νὰ πάῃ στὴν θερμὴ Αἴγυπτο μαζὺ μὲ τὰ χελιδόνια. Θὰ ἔμενε στὴν Ἀθήνα του, τὴν γλυκειά του Ἀθήνα. Ἡ Πετρούλα ἦταν σ' αὐτὸ τυχερή, θὰ τὸν εἶχε ἀκόμη κοντά της. Ἀλλὰ στὸ δωμάτιο αὐτὸ τῆς ἄρρωστης κόρης τί ἤθελε αὐτὸς, ἔσσι ἀργὰ τὴν νύχτα ; Κι' ὄν ἐρχόταυνε ὁ πατέρας της ; Δὲν τὴν ἀγαποῦσε διέλου. Τὸ μυστήριό της, ποῦ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸν εἶχε ἐλκύσῃ, δὲν ὑπῆρχε πειά. Ἦταν μιὰ περίεργη ψυχοσύνθεσις, ἀλλὰ ὅλη ἐκείνη ἡ ἀλλόκοτη στάσις της δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρρώστειας της καὶ τοῦ ὕστερισμοῦ της. Ἦταν ὡραία, ἀλλὰ ἡ ὠμορφιά ἐης ἦταν τόσο πολὺ ἄρρωστη καὶ μεταξωτή... ἂν τὴν ἔσφιγγε μέσα στὰ ζυνατά του μπράτσα, τὰ κόκκαλά της θὰ ἐθρυμματίζοντο.

Προσεπάθησε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά της. Ἀλλὰ ἐκείνη, μὲ μιὰ δύναμι, ποῦ δὲν ἀπίστευε ποτὲ πῶς μποροῦσε νὰ εἶχε ἐκεῖνο τὸ πλάσμα, τὸν ἐκράτησε κοντά της. Τὸν ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της. Καὶ ἄρχισε νὰ τὸν φιλῇ θερμὰ στὰ χείλη.

Τὰ φιλιά της τὸν ἔφεραν στὸν ἑαυτό του. Τοῦ ἔκαναν τὸ αἷμα νὰ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΠΤΑΙΕΙ Ο ΑΝΔΡΑΣ Ἢ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ;

ΣΗΜ. ΑΡΧ. Σᾶς προσφέρομεν ἕνα πολ. ὐ ἐνδιαφέρον ἄρθρον ἀγγλίδος λογογράφου, τὸ ὁποῖον ἂν πραγματεύεται συνθήκας αἵτι ,ες ἐν ταῖς λεπτομερείαις των δὲν εἶνε ἀκρι βῶς μὲ τὰς ἐν Ἑλλάδι ἡ κεντρικὴ του ὅμω ς ἰδέα ἔχει διεθνὲς ἐνδιαφέρον. Τὸ ἄρθρον πραγματεύεται μὲ πολὺ ψωτεινὸν τρόπον ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κοινωνικὰ ζητήματα.

Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ σημερινὸν γραφεῖ ον ἡ σχέσις μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς χρή ζει πολλῶν μεταρρυθμίσεων. Τὸ γραφεῖον ὅ πως εἶνε σήμερα ἀποδεικνύεται γόνιμον ἕδα φος διὰ τὴν γέννησιν καὶ καλλιέργειαν πολλῶν ἐπιπολαίων σχέσεων. Δὲν ὁμιλῶ φυσικὰ διὰ τὰ μεγάλα καὶ δημόσια γραφεῖα καίτοι καὶ ταῦτα δὲν στεροῦνται τοιούτων προϊόντων. Ἀναφέρομαι εἰς τὸ συνηθισμένο ἐμπορικὸ, με γάλο γραφεῖο ἢ εἰς τὰς μεγάλας ἐργασίας ὅπου ἑκατοντάδες νέων καὶ κοριτσιῶν ἐργάζονται μαζὶ ὑπὸ μίαν κατὸ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον στενὴν οἰκειότητα. Εἶνε σπάνιο τὸ κορίτσι σήμερα, τὸ ὁποῖον βγῆκε στὸν κόσμο νὰ ἐργασθῇ καὶ δὲν ἔσχε τὴν εὐκαιρία ἢ δὲν εἶδε τὰς συναδέλφους νὰ ἔχουν τὴν εὐκαιρίαν γιὰ κόρτε ἢ ὑποπτες φιλίες μὲ ἄνδρας.

Ἂν ἐνδιαφέρεσθε νὰ ἴδητε αὐτὸ ποῦ λέγω εἰς τὴν γενικότητα του πηγαίνετε εἰς οἱονδή ποτε ἐθερινὸν ἐξοχικὸν κέντρον ἢ κάμετε ἕνα περίπατο τὸ ὀράδυ εἰς οἱονδήποτε κῆπον παρα θαλάσσιον μέρος ἢ ὅπου ἄλλοῦ συχνάζει ὁ κό σμος χάριν ἀναψυχῆς. Θὰ ἴδητε ὅ,τι λέγω χον δρικῶς ἢ μᾶλλον ἔχετε ἴδη πολλὰ ἴδη. Ἡ αὐ τὴ δὲ εἰκὼν παρουσιάζεται ἀκόμη καὶ εἰς μι κρὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα.

Εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ ψταίξιμο δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς ἕνα μέρος μόνον— ἰδέα ἡ ὁποία εἶνε πολὺ διαδεδομένη παντοῦ, ὅτι δηλ. πάντοτε πταίει τὸ κορίτσι. Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἀκόμη τὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ἀπὸ 3 λους μας, τὴν οἰκειοποιοῦνται καὶ χωρὶς νὰ πολυσκέπτονται τὴν εὐρίσκουν σωστήν.

Καίτοι ἔσχον πάντοτε πολλοὺς φίλους, ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ἐπίστευα καὶ ἐφήρμοζον ὅτι ὁ κόσμος τοῦ κοριτσιοῦ εἶνε τὰ κορίτσια καὶ ὄχι οἱ ἄνδρες. Μ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἰδέα μου αὕτη σιγὰ σιγὰ χάνει δημοτικότητα μεταξὺ τῶν περισσοτέρων κοριτσιῶν.

Ἐν τούτοις ἐξανίσταμαι κατὰ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ὅτι πταίουν πάντα τὰ κορίτσια, ἐκτὸς ἐὰν ὀφείλω νὰ παραδεχθῶ ἀπολύτως, ὅτι οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο εἰμὴ μία τάξις ἀπὸ τὰ πλέον ἀδύνατα καὶ ἐλαφρὰ ἀνθρώπινα ὄντα— πρᾶμμα τὸ ὁποῖον ἀρνοῦμαι νὰ πιστεύσω. Ὑπάρχουν πολλαὶ περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας μοῦ φαίνεται ὅτι πάντες οἱ ἄνδρες πταίουν, ἀκόμα καὶ ἂν πρόκειται νὰ ἐμμείνωμεν εἰς τὴν παλαιὰν πεποίθησιν ὅτι ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν ἀπὸ τὸ κορίτσι. Ἰδίως ἐννοῶ τὴν περί πτωσιν τῆς σχέσεως μεταξὺ ἑνὸς πεπειραμένου ἐπιχειρηματίου καὶ μιᾶς πολὺ νεωτέρας του καὶ χωρὶς πεῖραν νέας, ἡ ὁποία ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖόν του.

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου ἕνα πολὺ καλὸν τύπον κοριτσιοῦ ἡλικίας εἴκοσι ἑνὸς ἐτῶν— ἂς τὴν ὀνομάσω Μαργαρίταν. Ἦτο ὁ ἐμπιστευμένος ἰδιαίτερος γραμματεὺς ἐπιχειρηματίου τινὸς ἡλικίας σαράντα ἐτῶν, κυρίου πανδρευμένου καὶ πολυασχόλου. Πρὶν ἢ ἐπιτύχῃ τὴν ἀνωτέρω θέσιν ἡ Μαργαρίτα διῆγε πενιχρὰν καὶ ἐστε ρημένην ἀπὸ κάθε χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν ζωήν. Πρὶν τὸ καταλάβῃ καὶ ἡ ἴδια ἐρωτεύθη τὸν προϊστάμενόν της. Εἶνε θελκτικὸς κύριος. Ἴσως ὑποσυθῆποτε καὶ ἀνεξαρτήτως ἀκόμα τῆς σχέσεως καὶ οἰκειότητος ποῦ ἐδημιούργει ἡ θέσις της θὰ τὸν ἐρωτεύονταν πάντοτε. Ἀλλ' εἶνε ἀπὸ ἐκείνους τοὺς τύπους τῶν κοριτσιῶν ποῦ καλλίτερα προτιμοῦν νὰ πεθάνουν ἢ νὰ ὁμολογήσουν εἰς ἑαυτὰς τὸν ἔρωτά των.

Ὁ ἄνδρας ὅμως ἀναμφιβόλως ἐμάντευσε τὸ πρᾶγμα ἢ ἴσως καὶ αὐτὸς ἀδιάφορος πόσον ὀλίγον δικαίωμα ἔχει, τὴν ἐρωτεύθηκε. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ δὲν γνωρίζω. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κα λῶς γνωρίζω εἶνε ὅτι τὴν ὑπέβαλε εἰς μυρίας δοκιμασίας, ἀνανεώνων αὐτὰς ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ μέχρι τῆς τελευταίας δοκιμασίας, ὅταν τῆς εἶπε δηλαδὴ ὅτι εἶνε σπουδαία, ἀπαραίτητος διὰ τὴν εὐτυχίαν του.

Μιὰ ἀνίκανος διὰ νὰ ἐργασθῇ μητέρα ἐ ξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κορίτσι αὐτό. Ἑπομένως τὸ κορίτσι δὲν μπορεῖ ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ παραι τηθῇ τῆς ἐργασίας της. Τώρα εἰς τὸ βάρος τῶν οἰκογενειακῶν δυσχερειῶν προστίθεται καὶ τὸ καθημερινὸν βάρος καὶ αἱ δοκιμασίαι τῆς ἐργασίας της. Καὶ ἡ κατάστασις καταντᾷ πραγματικῶς σωστὸ μαρτύριον.

Ὅλ' αὐτὰ τὰ ὑπέμεινε μὲ τρόπο, ποῦ θὰ κανε κάθε κορίτσι ὑπερήφανο· οὔτε δὲν ἔγγιξε μὲ τὴς ἄκρες τῶν δακτύλων της τὴν συντροφιὰ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ὄχι μόνον προσέφερε, ἀλλὰ καὶ τὴν παρακαλοῦσε νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς δώσῃ.

Μιὰ τέτοια δοκιμασία ἐξευγενίζει βέβαια τὸ κορίτσι, ὅταν κατορθώσει νὰ τὴν νικήσῃ, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἴπῃ τίποτε ὀλιγώτερον εἰμὴ ὅτι εἰς τὴν πα ροῦσαν περίστασιν, ἐθυσίασε τραμερὰ τὸν ἀν δρισμόν του καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν του.

Γνωρίζω ἐπίσης μίαν ἄλλη ἰδιαίτερον γραμματέα ἡ ὁποία εἶνε ἀρκετὰ ἡλικιωμένη ἡ μερα. Ἐζοῦσε πάντα μιὰ ζωὴ μετρημένη, ἥσυ χη, χωρὶς περιπετείας.

— Δὲν εἶμαι εἰμὴ ἕνα μεγάλο παιδί, μοῦ ἔλεγε.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὅταν εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖον ἐρωτεύθη τρελλὰ, ὅπως κάθε ἀθῷα καὶ γεμάτη ζωὴ ὕπαρξις θὰ ἐρωτεύονταν, τὸν προϊστάμενό της— ἕναν νέον φυσικὰ πολὺ, ἀ συγκρίτως ἀνώτερόν της κοινωνικῶς.

Ὁ τελευταῖος ἦτο ἀρραβωνισμένος μὲ ἕ να κορίτσι τῆς τάξεώς του. Ἐπρόκειτο νὰ φύ γῃ λοιπὸν διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν μνηστήν του σὲ κάποιο θερινὸ κέντρο τοῦ καλοῦ κόσμου καὶ ἤλθε νὰ ἀποχαιρετίσῃ τὴν γραμματέα του.

— Μὴ μὲ ἐρωτᾷς πῶς εἶχα τὴν τρέλλα νὰ τὸν ἐρωτευθῶ, μοῦ ἔλεγε ἡ ἴδια ὅταν ἀργότερο μοὶ διηγεῖτο τὸ ἐπεισόδιον κι' ἐγὼ δὲν ξέρω. Καμμιὰ φορὰ μονάχα συλλογίζομαι, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐρωτευόμουνα ἂν δὲν μοῦ ἔλεγεν ὁ ἴδιος πόσον ἀπαραίτητος τοῦ ἦμην καὶ ἂν δὲν μ' ἐφιλοῦσε ὅταν μ' ἀπεχαιρέτισε.

— Σ' ἐφίλησε ; τὴν ἠρώτησα κατάπλη κτος.

— Ξέρω, Ξέρω, μοῦ ἀπεκρίθη μὲ πικρίαν ἀξίζω νὰ μοῦ πῇς ὅ,τι θέλεις. Δὲν θἄπρεπε ποτὲ νὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψω, θὰ μοῦ πῇς.

— Ὄχι—φυσικὰ ὄχι. Ποιὸς μπορεῖ ν' ἀμ φιβάλλῃ. Μονάχα μοῦ κάνει ἀηδία κᾶποιος ἡ εἰκὼν τοῦ νέου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος πηγαίνων νὰ συναντήσῃ τὴν μνηστήν του φιλεῖ λίγες ὥρες πρωτήτερα τὴν πτωχὴν ἐργάτριαν τοῦ γρα φείου του ἀφίνοντάς την νὰ ξηρωφήνεται μ' ἕνα αἴσθημα ποῦ ὁ ἴδιος ἐφρόντισε νὰ καλλιε γήσῃ.

Τῆς προάλλες ἐγευμάτισα μαζὶ μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ νοστιμώτερα καὶ ἐξυπνότερα κορίτσια ἐξ ὅσων γνωρίζω. Ἔχει μόλις ὀγδ ῆ εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐργασίαν ἦτο δὲ εἰς τὴν πρώτην της θέσιν ὀλὸ ἑβδομάδες τώρα. Δὲν μοῦ ἐδόθη πρωτήτερα εὐκαιρία νὰ τὴν ἐρωτήσω πῶς ἐ πήγαινε ἡ ἐργασία της καὶ ἂν τῆς ἄρεσε.

— Λοιπὸν, πῶς σοῦ φαίνεται ἡ ἐργασία σου, Χέλεν ;

— Ὦ, μ' ἀρέσει πολύ.

Ἔκλινε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ ἕνα μέρος λιγάκι ἀκμπτικὰ, ἔπειτα ἐξεδίπλωσε τὴν ὑπηρεσία της, τὸ πρόσωπό της ἐζωήρεψε καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Νὰ σοῦ πῶ ὅμως ἕνα πρᾶμμα, καϋμένη. Ἔπρεπε νὸ μᾶς κατηχοῦν πρωτήτερα πρὶν μπεῦμε εἰς γραφεῖα. Ἔτσι θὰ ἐγλυτώναμε ἀπὸ πολλὰ ἀπρόπτια, ποῦ συγκλονίζουν. Θέλω νὰ σοῦ πῶ ὅταν πρόκειται γιὰ κορίτσι, ποῦ ἀ νεπράρη ὅπως ἐγώ. Ἂν μοῦλεγε κανεὶς πρω τήτερα ὅτι οἱοσδήποτε ἄνθρωπος θἄρχονταν νὰ σταθῇ ἔξαφνα πίσω ἀπὸ τὸ κάθισμά μου καὶ νὰ βάλῃ τὸ χέρι του στὸν ὦμό μου. Ὦ. Ἤταν ἀστεῖο βέβαια, ἀλλὰ Θεέ μου.

— Ἀλλὰ σὶ τὶ ἔκαμες ;

— Τὸν ἔβαλα στὴ θέσι του, ἀπεκρίθη ἡ Χέ λεν μὲ ὕφος ζωηρᾶς ἱκανοποιήσεως.

Φαντασθῆτε ὅμως τί θὰ τράβηξε τὸ καϋμέ νο τὸ κορίτσι γιὰ νὰ καταφέρῃ τέτοιο πρᾶμμα.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες τοὺς ὁποίους ἀνέφερα πα ραπάνω καὶ πολλοὶ ἄλλοι τοῦ αὐτοῦ τύπου, μπο ροῦν φυσικὰ νὰ τεθοῦν στὴ θέσι τους ὅταν ἔχουν νὰ κάμουν μὲ δυνατοὺς ἀρθόβους τύπους κοριτσιῶν καὶ νὰ μείνουν ἐκεῖ γιὰ πάντα.

Πιστεύω, ὅτι ἴσως κάθε κορίτσι σοβαρὸ, ποῦ τρέφει μέσα του ὑγιᾶ ἰδανικὰ, διαβάζοντας τὲς γραμμὲς αὐτὲς θὰ σκεφθῇ, ὅτι εἰς τὴν συμπεριφορὰν τῶν τριῶν κοριτσιῶν, ποῦ ἀνέφερε— ἀκόμα καὶ εἰς τὴν τῆς τελευταίας— ὑπῆρχε κάτι ὄχι σωστὸ, κάτι προκλητικὸ, κᾶτι σχεδὸν ἀσυνειδήτως ἐλευθέριο καὶ ἐλαστικὸ εἰδικῆ ἀναμφιβόλως οἱ ἄνδρες δὲν θὰ τολμοῦσαν νὰ προχωρήσουν τόσο πολύ.

— Τέλος πάντων τὸ ἀπὸ τὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ φέρσιμο αὐτοῦ τοῦ κοριτσιοῦ, λέγομεν συχνὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τούτου.

Ὄχι. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἀκριβῶς αὐτὸ συμβαίνει. Γενικῶς, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ κορίτσι. Ἀλλ' ἐδῶ ἀκριβῶς πάλι ἔγκειται τὸ αἴσχος, αὐτὸ ἀποτελεῖ ὅλον τὸ αἴσχος εἰς τοὺς ἄνδρας.

Καὶ μιὰ φορὰ ποῦ φθάνω εἰς τὸ σημεῖο νὰ πιστεύω αὐτὸ, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ στρα φῶ ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς ἄνδρας καὶ νὰ τοὺς πῶ.

— Δὲ μοῦ λέτε σᾶς παρακαλῶ, θὰ ἐξακο λουθήσετε σεῖς οἱ νέοι νὰ μεταχειρίζεσθε τὰ κορίτσια ὄχι σύμφωνα μὲ τὴν ὑποχωρητικότη τα ἢ ἀδυναμία ποῦ θὰ φυναντᾶτε ; Θὰ ἐξακο λουθήσετε νὰ ἀποδίδετε τὸ ψταίξιμο εἰς τὰ κο ρίτσια ; Ὅταν αἱ μητέρες ἐπαναλαμβάνουν τὴν ἀνόητον πρόκλησιν, ὅτι ἔνα κορίτσι πάντα ἐπιτυγχάνει ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὴν συμπεριφορὰν, ποῦ τῆς ταιριάζει, θὰ ἐξακολουθήσετε νὰ συμ φωνᾶτε προθυμότατα μαζί των ; Θὰ ἀλλάζετε χρώματα σὰν τὸν χαμαιλέοντα καὶ θὰ γίνεσθε πρόστυχοι καὶ ἐπιπόλαιοι μὲ μιὰ ἐπιπολαία γυναῖκα καὶ ἀξιοπρεπεῖς καὶ σοβαροὶ μὲ μίαν ἀξιοπρεπῆ κυρία ; Ἐπειδὴ ἕνα ἐπιπόλαιο, ψυχὸ κορίτσι σᾶς ἐπιτρέπει νὰ πέρνετε ἔλεν θερίας, θὰ ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας καὶ ἐ πειδὴ ἕνα ἄλλο δὲν σᾶς χορηγεῖ τοιαύτας θὰ σέβεσθε μόνον τὸ τελευταῖο ; Ἢ μᾶλλον θὰ ἐ πωφεληθῆτε ἄλλων ἐλευθεριῶν, ποῦ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ὑγιῆ συνείδησιν καὶ τὸν ἀνδρισμὸν ἐλευθεριῶν αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ προστατεύσητε καὶ βοηθήσετε ἕνα κορίτσι ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιο ἑαυτόν της ; Ἂν ὄλαι αἱ ἐλευθερίαι, τὰς ὁποίας σᾶς ἐπέτρεψε ἕνα κορίτσι ἐξετίθεντο ἐδῶ λεπτομερέστατα ὑπὸ ἠρκίοιν ὅλου τοῦ κόσμου, γνωρίζετε πολὺ κα λὰ ὅτι ὅλοι σχεδὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, θὰ κατηγοροῦσαν παυσηφεὶ τὸ κορίτσι, τὸ κορί τσι ποῦ ὑπέφερε, πῦ ἐπόνεσε καὶ ὄχι σᾶς. Ἀλλὰ τὸ ὑποφέρετε, τὸ ἀνέχεσθε αὐτό ; Ἀνα γνωρίζετε, ὑποθέτω, ὅτι ὁ ἀληθὴς λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ κόσμος πιστεύει ὅτι πταίει πάντα τὸ κορίτσι εἶνε ὅτι ὁ ἄνδρας δὲν θεωρεῖται ὑ-

πεύθυνος, δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψει εἰς τοιοῦ του εἴδους σχέσεις.

Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι ἐξῆλθον τῶν ὁρί ων τῆς ἰδέας μας. Ἄρχισα μὲ τὴν θεωρίαν ὅτι πατίει ὁ ἄνδρας καὶ καταλήγω ἀπὸδεικνύ ουσα ὅτι δὲν πταίει ὁ ἄνδρας ἀλλ' αἱ γυναῖκες ὄχι αἱ γυναῖκες ἐναντίον τῶν ὁποίων πέρνει ἐ λευθερίας ὁ ἄνδρας, ἀλλ' αἱ μητέρες αἱ ὁποῖαι ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των καὶ τοὺς ἐνσταλά ζουν τὴν ἀνόητον πρόληψιν.

Εἶνε ἐντελῶς βέβαιον ὅτι ἐκεῖνοι, οἱ ὁ ποῖοι διατηροῦν καὶ καλλιεργοῦν τὴν πρόληψιν σχετικῶς μὲ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα, εἶνε αἱ μητέρες. Αἱ μητέρες προσέχουν ἀνατρέφουσαι τὰ κορίτσια των νὰ τοὺς λέγουν, ὅτι κάθε νέα ἐπιτυγχάνει ἀπὸ τὸν ἄνδρα τὴν συμπεριφορὰν ποῦ τῆς ἀξίζει ἀλλὰ πολὺ ὀλίγαι μητέρες, εἶμαι βεβαία, ἐπι μένουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς λέγουσαι εἰς τοὺς υἱ σύς των, ὅτι ἐπιτυγχάνουν ἀπὸ τὸ κορίτσι ἢ τὴ γυναῖκα τὸ φέρσιμο ποῦ τοὺς ταιριάζει πάλι.

Δὲν ἐννοῶ φυσικὰ νὰ συμπεριάλβω ὅλες τὶς μητέρες καὶ ὅλους τοὺς ἄνδρας. Ὑπάρ χουν ἄνδρες πρὸ τῶν ὁποίων μιὰ γυναῖκα αἰ σθίνεται, ὅτι ἀληθινὰ ἀνήκει εἰς ἀσθενέστερον φύλον, ὅτι ἔχει μπροστά της ἕναν ἄνθρωπον, ποῦ θὰ τὴν ἐσέβετο, ὁπωσδήποτε, ὁ ὁποῖος οὐ δέποτε θὰ τὴν μετεχειρίζετο ὡς ὄργανον στιγ μαίου ἢ παροδικοῦ πάθους καὶ εἰς τὴν συν τροφιὰν τοῦ ὁποίου ἡ διαφορὰ τοῦ φίλου δὲν ἀποτελεῖ οὐδένα κίνδυνον, ἀλλ' οἱ ἄνδρες οὗτοι εἶνε μᾶλλον ἐξαίρεσις ἢ κανών.

Τὸ δυστύχημα εἶνε ἡ πραγματικὴ ἄποψις τοῦ ζητήματος εἶνε ὅτι ἡ μητέρα στέλλουσα τὰ παιδιά της στὸν κόσμο ἀπαιτεῖ ἀπαιτεῖ ἀπὸ μὲν τὰ κορίτσια της νὰ ἔχουν σιδερένια θέλησι καὶ ἰσχυρότατο χαρακτῆρα, εἰς δὲ τοὺς υἱούς της συγχωρεῖ κάθε παράπτωμα, κάθε παραστράτη μα εἰς τὴν ἠθικὴν, ἐπειδὴ εἶνε ἄνδρες. Μ' ἄλ λα λόγια ἡ μητέρα σκέπτεται μὲ τρόπο, ποῦ ἀπιδεικνύει φανερὰ, ὅτι παραδέχεται τοὺς υἱούς της πολὺ πλέον ἀδύνατους καὶ ἐλαφροὺς χαρακτῆρας ἀπὸ τὰς θυγατέρας της. Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φαίνεται τὸ γεγονός. Ἡ ἀνατροφὴ, ποῦ δίδουν αἱ μητέρες, αἱ περισσότεραι, ἀποκαλύπτει τὴν πεποίθησίν των, τὸ ὅτι τὸ μὲν γυναικεῖον φύλον εἶνε τὸ ἰσχυρὸν, τό δὲ ἀνδρικὸν τόσο ἀ δύνατον καὶ ἐλαφρὸν ὥστε πρέπει νὰ τοῦ συγ χωρῇ κανεὶς κάθε ἐπιπολαιότητα αἰσθηματι κὴν καὶ παρεπλάνησιν !....

Ο ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ἡ μαμά. Τί ἔχει ὁ μπεμπὲς καὶ σκούζει Γιαννάκη ;

Ὁ Γιαννάκης. Τίποτε, καλὲ μαμμᾶ. Ποῦ πῆρα μονάχα τὸ μπουκάλι μὲ τὸ γάλα του καὶ τοῦδειξα πῶς νὰ τὸ πίνῃ...

ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑ

Ἡ γεροντοκόρη (λαχανιασμένη). Πότε φθά νει, παρακαλῶ, τὸ τραίνο ;

Ὁ ὑπάλληλος τοῦ σταθμοῦ. Μετὰ τρεῖς ὥ ρες, κυρία μου.

Ἡ γεροντοκόρη (ἀναπνέει). Α. Χαίρω πά πολύ, ποῦ τὸ προφθάνω. Ἐνόμισα πῶς τὸ χασα.

ΣΤΗΝ ΠΑΝΣΙΟΝΑ

Ἡ σπιτονοικοκυρά. Λυποῦμαι πολύ, κ. Ἀμ πελόφυλλε, ποῦ δὲν σᾶς ἀρέσει καθόλου ἡ κοτ τόσουπα. Ἐγὼ εἶπα στὴ μαγείρισσα πῶς νὰ τὴν φτειάσῃ. ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἰδέα μου τῆς διέ φυγε.

Ὁ Ἀμπελόφυλλος. Ἐγὼ νομίζω ὅτι μᾶλ λον τῆς ξέφυγε ἡ...κότα.

ΟΙ ΤΡΙΑΚΟΣΙΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

(Ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ὡς πρὸς τοὺς Βασι λεῖς εἶνε ἐμφύλιος πόλεμος)

Ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐστεμμένους τῆς Εὐρώ πης, ὁ πόλεμος αὐτὸς δύναται νὰ κληθῇ ἐμφύλι ος πόλεμος.

Οἱ Βασιλικοὶ Οἶκοι τῆς Εὐρώπης συνδέον ται μεταξὺ των διὰ συγγενικῶν δεσμῶν καὶ πολ λὰς καρδιὲς θὰ κτυποῦν μὲ ἀγωνίαν τώρα μέσα εἰς τὰ ἀνάκτορα ὅλης τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἠπεί ρου.

Ὅπως ἡ Βασίλισσα Βικτωρία ἦτο ἡ γιαγιὰ τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅπως ὁ Βασιλεὺς Ἐδουάρδος ὁ θεῖός της, οὕτω καὶ ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εἶ νε ὁ ἐξάδελφος τῆς Εὐρώπης. Ἔχει ἐξαδελφοὺς εἰς τὴν Πρωσσίαν, Δανίαν, Ἑλλάδα, Ρωσσίαν, Νορβηγίαν, Σουηδίαν, Βέλγιον, Ἱσπανίαν, Πορ τογαλλίαν, Αὐστροουγγαρίαν, Ἰταλίαν, Ὁλλαν δίαν, Ρουμανίαν, Βουλγαρίαν, Μαυροβούνιον, Βυττεμβέργην, Σὰξ Μέιν-νινγεν, Σάουμπουργκ Ἔσσην καὶ Βρονσβίχην.

Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι ἀριθμεῖ τριακοσίους πε ρίπου πρώτους καὶ δευτέρους ἐξαδέλφους.

Ὁ πλέον περιώνυμος τῶν ἐξαδέλφων του. φυσικὰ, εἶνε ὁ Κάϊζερ, τοῦ ὁποίου ἡ μήτηρ ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου. Πολὺ ὀλίγοι ἴσως ξέρουν ὅτι ὁ Κάϊζερ εἶνε κατὰ σειρὰν εἷ κοστὸς ἐπὶ τῶν διαδοχικῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου. Εὐτυχῶς ὅμως, ὅπως λέγουν οἱ Ἄγγλοι, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος εἶχε πέντε τέκνα...

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς διαδοχῆς, ἀνα φέρομεν ὅτι ὁ νῦν διάδοχος τοῦ Ρουμανικοῦ θρό νου, ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἐπὶ τοῦ Ἀγ γλικοῦ θρόνου ἀπὸ κάθε ἄλλο μέλος τῆς Ἀγ γλικῆς Αὐλῆς. Ὁ πρίγκηψ Κάρολος τῆς Ρου μανίας, ὁ ὁποῖος ἄγει ἤδη τὸ εἰκοστὸν δεύτε ρον ἔτος τῆς ἡλικίας του κατάγεται ἀπ' εὐ θείας ἀπὸ τὴν Ἑνετίαν, τὴν νεωτέραν θυγα τέρα τοῦ Καρόλου Α'.

Εἰς τοὺς ἐξαδέλφους τοῦ Βασιλέως Γεωρ γίου συμπεριλαμβάνονται ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσα ρίνα τῆς Ρωσσίας καὶ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλά δος. Ὁ Βασιλεὺς Ἀλφόνσος τῆς Ἱσπανίας εἶ νε ἐξάδελφος του ἐκ γάμου. Ἕτερος ἐξάδελ φός του εἶνε ὁ Βασιλεὺς Χριστιανὸς τῆς Δανί ας, ὁ ὁποῖος ἐνυμφεύθη τὴν ποιγκήπισσαν Ἄλε ξανδρίνα τοῦ Μεκλεμβούργου. Ὁ Βασιλεὺς Χάα κων τῆς Νορβηγίας εἶνε ἀνεψιὸς τῆς Βασιλίσ σης Ἀλεξάνδρας, ἐνυμφεύθη δὲ μίαν ἐκ τῶν ἀ δελφῶν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου.

ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ ;

Ὁ ἐπιβάτης. Τί ἀπέγινεν ὁ ἄνθρωπος, ποῦ εἶχε τριάντα μεταλλᾶ ἠρωισμοῦ ἐπὶ τῆ διασώ σει ἀπὸ πνιγμὸν τριάντα προσώπων ;

Ὁ ναυτικός. Ἔπεσε προχθὲς ὁ ἴδιος μέσα στὴ θάλασσα καὶ τὸ βάρος τῶν μεταλλίων τὸν πῆγεν στὸν πάτο καὶ τὸν ἔπνιξεν.

ΟΙ ΡΟΥΜΑΝΟΙ ΕΝ ΑΙΓΑΙΑ

Ὑπάρχουν ἐν Ἀμηγλίᾳ περὶ τοὺς 20.000 Ρουμάνους, ἀλλ' ὅλοι σχεδὸν εἶνε Ἑβραιορουμά νοι. Οἱ περισσότεροι τούτων εὑρίσκονται ἐν Μάν χεστερ. Οἱ ἐν Λονδίνῳ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ράπται, ξυλουργοί, ἀρτοποιοὶ καὶ ὑποδηματοποι οί, μεταξὺ δὲ αὐτῶν δὲν ὑπάρχουν περισσότεροι τῶν 20 ἢ τριάντα καθαρῶς Ρουμάνων.

ΤΟ ΕΙΠΕ

Ὁ Τοτός. Θεέ μου. Πόσο γλυκειὰ φαίνεσαι γιὰ σίλυμα σήμερα τὸ πρωί, Κική.

Ἡ Κική. Μόνον σήμερα τὸ πρωί ; Τὸ ἴδιο φαίνομαι πάντα, ὑποθέτω.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΥΣΤΕΡΑ ΕΜΑΘΑΝ

Ὁ Τοτὸς καὶ ἡ Κική ἐπανδρεύθηκαν καὶ ἀπεφάσισαν σὰν εὐάρεστο καλὸ ζευγαράκι νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν σ' ἕνα σπιτάκι εἰς τὰ προάστεια. Τὸ σπιτάκι τους ἦταν ὠμορφοβαλμένο, μὲ ὡραῖα ἔπιπλα καὶ ἀρκετὰ ἀσημικὰ, τὰ ὁποῖα ἄλλα ἀγόρασεν ὁ Τοτὸς, ἄλλα ἔφερε ἡ προῖκα τῆς Κικῆς καὶ ἄλλα ἦσαν γαμήλια δῶρα ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους. Τὸ φαλονάκι τους ἦταν μπιζουδάκι σωστὸ, μιὰ φωλίτσα ἀληθινὴ γιὰ ἐρωτευμένους. Τὴν δευτέρα ἑβδομάδα τῆς ἐγ καταστάσεώς των ἔλαβαν δύο εἰσιτήρια δω ρεὰν ἀπὸ κάποιο θέατρο μέσα σ' ἕνα κομψὸ, χρωματιστὸ φάκελλο μὲ ἕνα μπιλλιέτο χωρὶς ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἔγραφε μόνο

— Μαντέψτε ποιὸς σᾶς τἀστειλε.

— Κάποιος φίλος, ἀνέκραξεν ὁ Τοτὸς μὲ χαμόγελο.

Πῆγαν στὸ θέατρο ἀποφασισμένοι νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν ὁ φίλος ποῦ τοὺς ἔκαμε τὸ εὖ χάριστο ἀστεῖο Ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὸ θέατρο κατὰ τὰς δύο ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα εἶδαν ὅτι ὅλο τὸ ἀσημικὸ τῆς τραπεζαρίας καὶ τοῦ σαλονιοῦ ἔλειπε. Πάνω στὸ τραπεζὶ ἦταν ἕνα κομψὸ φά κελλο, χρωματιστὸ περιέχον ἕνα μπιλλιέτο χωρὶς ὄνομα καὶ ἔγραφε·

— Τώρα μπορεῖτε ἴσως νὰ μαντεύσητε.

ΜΠΑ, ΚΑΚΟ ΠΟΥ ΜΟΥΡΘΕ

Ὁ Γεράσιμος ἐψάρευε εἰς ἕνα ποτάμι, τὸ ὁ ποῖον ἀνῆκε εἰς ἕναν πλούσιον, καὶ πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνηρτημένη ἡ ἐπιγραφή «Πᾶς πα ραβάτης καταδιώκεται». Ὁ Γεράσιμος ὅμως ἐ ψάρευε χωρὶς νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνη, ὅταν δὲ ἔπιασε ἕνα μεγάλο ψάρι ἐπῆρε εἰς τὸ σ

ΖΗΤΩ ΤΑ ΚΟΝΤΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ !!

ΥΠΟ ΤΗΣ ΠΕΓΚΥ ΠΡΙΜΡΩΣ

Σημ. Ἀρχ. Τό κοντό φουστάνι εἶνε πρακτικός ὑγιεινό, ὦμορφο—τάδε λέγει ἡ χαριτωμένη Ἀγγλίς ἠθοποιός μἷς Πέγκυ Πρίμρες πρωταγωνίστρια εἰς τό θέατρον Πάλας τοῦ Λονδίνου, ἡ ὁποία ὡς φαίνεται ξέρει νά θέλῃ ὄχι μόνον μὲ τὴν τέχνην της, ἀλλά καὶ μὲ τὴν γραφιδά της.

γελοῦν στὰ κοντὰ φουστάνια ποῦ φορεῦμε καὶ πιστεύουν ὅτι κάθε κορίτσι ποῦ δείχνει ἕνα δυὸ δάκτυλα ἀπὸ τὴν κάλτσα της θἄπρεπε νὰ ἀναθεωρήσῃ τὰς περὶ δημοσίας ἀιδοῦς ἀντιλήψεις της. Καὶ ὅμως εἰς τὴν «δὲν ἔχω οὔτε δεν τερόλεπτο νὰ χάσω» ἐποχὴν εἰς τὴν, ὁποίαν ζῶμεν τὰ μακρυὰ φουστάνια θὰ ἦσαν πρακτικὰ ὅσον καὶ αἱ πολυτελεῖς ἀμφιέσεις χορεῦ μέσα εἰς ἐρχοστάσιον πυροβολικῶν.

Μὲ τὰ κοντὰ φουστάνια μᾶς ἐπιτρέπεται τέλος καὶ ἡ χρῆσις τῆς ἑτέρας χειρός, ἡ ὁ ποία πρωτήτερα ἦτο καταδικασμένη εἰς τὸ νὰ κρατῇ τὴν οὐρὰν τῆς φούστας. Σήμερα ἔχομεν πραγματικῶς δύο χέρια ἐλεύθερα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶνε σπουδαῖον ἂν συλλογισθῇ κανεὶς ὅτι κάθε κορίτσι καὶ κάθε κυρία ὁρείλει νὰ κρατῇ καὶ νὰ μεταφέρῃ μόνη της τὰ ψώνια της. Ἀκόμη καὶ οἱ παρασδεχόμενοι ὅτι ὁ ἄν θρώπινος ἀστράγαλος εἶνε θέαμα, ποῦ σοκάρει καὶ συνεπῶς πρέπει νὰ κρύβεται, δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθοῦν, ὅτι τὰ μακρυὰ φουστάνια εἶνε τρομερὰ ἀνθυγιεινὰ καὶ ὅτι ἐὲ σκουπίζουν ὁλι γότερο τῆς ἀκαθαρσίες τοῦ δρόμου ἀπὸ τὴ σκοῖπα ψῦ σκουπιδιάρη

Ἰδοὺ καὶ ἔργον τοῦ κοντοῦ φουστανιοῦ —μᾶς ἔμαθε καὶ μεταχειριζόμεθα νὰ πεφτ ποιοῦμεθα ἐπαξίως τὰ πόδια μας. Μιὰ φορὰ, κι' ἕναν καιρὸ ὅλος ὁ κόσμος κατηγοροῦσε τὴς Ἀγγλίδες ὅτι ἔδειχναν ἄκομψα ἄσχημα πόδια μέσα σὲ ἀκαλλαίσθητα ὑποδήματα.

Τώρα ὅμως τῇ βοηθείᾳ μεταξωτῶν καὶ τσῶν καὶ καλῶν ὑποδηματοποιῶν, ἀλλὰ περισσότερον πάντων ὠθοῦμεναι ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ πατοῦσια μας φαίνονται περισσότερον κα τορθώσαμεν νὰ ἐξαλείψωμεν τὸ στίγμα. Φυσικὰ ὑπάρχουν κορίτσια τὰ ὁποῖα εἶνε τόσον ἐλα στικὰ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοντοῦ φουστανιοῦ ὥστε φθάνουν εἰς τὸ σημεῖο νὰ μᾶς δείχνουν μιὰ τουαλέττα ὅπου τὸ ἄκρον τῆς φούστας με τὸ ἄκρον τῆς κάλτσας σχεδὸν συναντῶνται, ἀλλὰ τὰ παραδείγματα αὐτὰ εἶνε σπάνια καὶ δὲν ἠύναται νὰ ἔχουν καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ κοντὸ φουστάνι, ποῦ φορεῦν ἡ περισσότερες ἐξ ἡμῶν.

Προσωπικῶς πιστεύω ὅτι ἡ ἔμπνευσις τῆς Μόδας νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ τὰ κοντὰ φουστάνια ἦτο εὐτυχὴς Πρακτικὴ καὶ σύμφωνος πρὸς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν κατὰ τὴν ὁποίαν λόγῳ τῆς ἀπουσίας τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸ μέτωπον, ἔχομεν νὰ κάμωμεν τόσας καὶ τόσας ἀνδρικὰς ἐργασίας. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ποῦ εἴμεθα ὑποχρεωμένες νὰ κρατᾶμε ἡ ἴδιες τὴν ὀμπρέλλά μας τὸ ἐπανωφόρι μας, τὰ πακέτα μας, τὰ ψώνια μας πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ βροῦμε χέρι διαθέσιμο ὅπως ὑπηρετῇ ἀποκλειστικῶς τὸ μακρὺ φουστάνι ; Ὁ ὑγρὸς καιρός, ἡ λάσπες, ἡ βροχὴ εἶνε περισσότερον ὑπφερτά, ἐκτὸς δὲ τούτων δὲν εἴμεθα πλέον ὑποχρεωμένες μόλις ἐπιστρέψωμεν ἀπ' ἔξω νὰ καταναλίσκωμεν ἐρ γασίαν καὶ χρόνον εἰς ξελάσπωμα ἢ ξεσκόνισμα τοῦ φουστανιοῦ.

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι σύμφωνῶ ἢ θέλω νὰ ὑποστηρίξω ἐκείνας, ποῦ διέστρεψαν μιὰ χαριτωμένη μόδα εἰς μασκάρεμα καὶ αἱ ὁποῖαι λαμβάνουν ὡς ὑπόδειγμα τὴν σκοτοέζικην φουστανέλλα διὰ τὴς φτῦστές των. Κατὰ τὴν γνώμην μου τὸ κοντὸ φουστάνι πρέπει νὰ εἶνε πάνω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλλον μόνον ὀλίγα δάκτυλα— ὄχι περισσότερον. Ἀλλὰ μεριναὶ ὡραῖαι δυστυχῶς προτιμοῦν νὰ ἀφίνουν πολὺ ὀλίγα ἢ καὶ τίποτε εἰς τὴν φαντασίαν.

Δὲν πιστεύω ποτὲ ἄλλοτε νὰ ἠσθάνθην τὴν χρησιμότητα τοῦ κοντοῦ φουστανιοῦ ἢ ὅταν τὸ ἐφόρεσα εἰς τὰς διακοπάς μου Ἦταν θαυμάσιο, μαγευτικὸ γιὰ μένα ποῦ μπορεῦσα νὰ ἀναρριχῶμαι πάνω στοὺς βράχους ἐλεύθερη, νὰ πηδῶ χαντάκια, νὰ τρέχω σὰν παιδί. Θυμοῦμαί της ἡμέρες ποῦ φορεῦσα μακρυὰ φουστάνια καὶ θυμοῦμαι μὲ φρίκη πόσο περιωρισμένη ἤμουν. Πόσες φορὲς τρέχουσα στὴν ἐξοχὴ γλυστροῦσα, πατοῦσα τὴ μακρυὰ φοῦστα κ' ἔπεφτα χάμω. Πόσες φορὲς τὸ μακρὺ φουστάνι μοῦ ἀπηγόρευε ν' ἀνεβῶ ἕνα λόφο, ἕνα δένδρο, νὰ πηδήσω ἕνα ρυάκιον.

Ἐκτὸς τούτου τὸ κοντὸ φουστάνι εἶνε πρακτικὸ καὶ χρήσιμο γιὰ κάθε ἐργασία μέσα στὸ σπῖτι. Δὲν ἔχετε νὰ ἐνοχλεῖσθε πλέον. Ἡ οὐρὰ τῆς φοῦστας σας δὲν θὰ μπερδεύεται μὲ τὰ ἔπιπλα, ἀναποδογυρίζοντες αὐτὰ σὔτε θὰ σᾶς δεσμεύῃ τὰς κινήσεις.

Ἀλλὰ— καὶ αὐτὸ εἶνε ὁ σπουδαιότερος ἰσως λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὅλαι αἱ γυναῖκες ἐχαιρέτισαν τὴν ἐπαναφορὰν του— τὸ κοντὸ φουστάνι ἀρέσει στοὺς ἄνδρας· ὄχι ὅταν εἶνε προκλητικῶς κοντὸ, ἀλλ' ὅταν, ὅπως φορεῦν ἡ περισσότερες εἶνε μόνον πρακτικῶς κοντό. Πολλοὶ ἀξιωματικοὶ φίλοι μου μοῦ ἐξέφρασαν τὴν γνώμην των καὶ μοῦ εἶπαν, ὅτι θεωροῦν ὄχι μόνον χρήσιμο ἀλλὰ καὶ ὦμορφο τὸ κοντὸ φουστάνι.

Οὕτω ὄχι μόνον ἐξασφαλίζομεν τὴν ἄνεσίν μας, ὄχι μόνον ντυνόμεθα πρακτικώτερον, ἀλλὰ καὶ ἀρέσομεν περισσότερον εἰς τὸ ἰσχυρὸν φύλον. Γιατὶ ἂν καὶ εἶνε τώρα στὸ μέτωπον, ἂν καὶ πολεμοῦν καὶ ἡ ἐλπίδα νὰ τοὺς ξαναΐδοῦμε εἶνε μακρυνὴ γι' αὐτοὺς ἐργαζόμεθα, γι' αὐτούς ντυνόμεθα. Μιὰ νηόπαντρη, ὅταν ἡ πεθερά της τῆς ἔκανε παρατήρησι ποῦ ἀγόρασε σὲ τέτοια ἐποχὴ καινούργιες ὦμορφες παντοῦφλες ἀπεκρίθη·

— Δὲν θἄθελα ὁ Τζὰκ νὰ νομίσῃ, ὅτι πολεμᾷ γιὰ μιὰ γυναῖκα ποῦ φορεῖ ἀκάθαρτες παντοῦφλες.

Τὸ ἴδιο ἐφαρμόζεται καὶ γιὰ τὴς φοῦστες.

Φυσικὰ προκειμένου περὶ χροῦ τὰ κοντὰ φουστάνια εἶνε πολὺ ἢ ἀπαραίτητα πάντοτε. Εἶνε ἀδύνατο νὰ χορέψῃ καλὰ μιὰ γυναῖκα μέσα σὲ μακρυὰ φουστάνια. Κι' ἐγὼ μάλιστα ποῦ ἔχω πεῖο τῆς σκηνῆς μπορεῖ νὰ σᾶς πῶ κι' ἕνα μυστικὸ· ἡ ἀξία τῶν ὦμορφων καλτσῶν καὶ κομψῶν ὑποδημάτων διπλασιάζεται μάλι στα μὲ τὰ κοντὰ φουστάνια.

Θυμοῦμαι πρό τινων ἐτῶν, ὅταν πρωτοβγῆκα στὴ σκηνὴ σὲ μιὰ ὀπερέττα, ποῦ ἐχόρευα φορεῦσα μακρυὰ φοῦστα. Στὴν ἀρχὴ ὅλα πήγαιναν καλὰ· αἱ συγχωρεύτριαί μου τὰ κατάφεραν ὥστε νὰ χορεύουν μαζὶ καὶ νὰ μὴ μοῦ πατοῦν τὴν μακρυὰ οὐρὰ τῆς φούστας μου. Ἡ τραγῳδία ὅμως συνετελέσθη ὄχι ἐπὶ σκηνῆς ἀλλὰ εἰς τὸ φαγιὲ τῶν ἠθοποιῶν. Εἷς τῶν ἠθοποιῶν, πολὺ δειλὸς καὶ ἄπειρος νέος, μὲ προτεκάλεσε νὰ μοῦ προσφέρῃ ἓν ἀναψυκτικὸν διαρκοῦντος κάποιου διαλείματος. Τὸ ἐδέχθην τὸν εὐχαρίστησα καὶ ὁ δυστυχὴς νέος ἐπροχώρησε λίγα βήματα, ἐψέλλισε μερικὰ φιλοφρονήματα, μόλις δὲ ἔκαμα ν' ἀπομακρυνθῶ— κράχ —πάει ὅλη ἡ οὐρὰ τῆς φούστας μου. Ὁ ἠθοποιὸς ἀποτσιμένος πατοῦσε πάνω χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τὴ στιγμὴ ποῦ ἀπεμακρυνόμην. Ἐὰν ὁ συνάδελφός μου διέπραττε φόνον δὲν πιστεύω νὰ ἔδειχνε εἰς τὸ πρόσωπόν του μεγαλειτέραν ἔκφρασιν φρίκης. Ἐπροσπάθησα νὰ τὸν παρηγορήσω, τοῦ εἶπα, ὅτι δὲν ἦταν τίποτε, καίτοι πραγματικῶς ἡ σχισιὰ ἦτο τέτοια, ὥστε κάθε πρόχειρος θεραπεία μὲ καρφίτσες ἢ παραμάνες δὲν θἄκανε τίποτε.

Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι καὶ τὸ κοντὸ φουστάνι ἀκόμα θὰ καταργηθῇ μία μέρα. Ἡ βασιλεία του θὰ λήξῃ. Ἀλλοιῶς δὲν μπορεῖ νὰ γείνῃ. Δὲν θέλω νὰ πῶ βέβαια ὅτι εἶνε πιθνὸν ἡ Βουλὴ νὰ ψηφίσῃ νόμον ἀπαγορεύοντα τὴν χρῆσιν του, ἀλλ' ἄλλη νομοθετικὴ δύναμις, ἰσχυροτέρα τῆς Βουλῆς ἴσως, θὰ μᾶς τὸ ἐπιβάλῃ— ἡ Μόδα. Καὶ τότε μιὰ φορὰ ποῦ ἡ θεὰ αὐτὴ τὸ ἀπαιτήσῃ ὅλαι μας ἐκοῦσαι ἄκουσαι θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν μακρυὰ φοῦσταν. Ἐγὼ τοὐλάχιστον σᾶς βεβαιῶ, ὅτι θὰ τὴν συχαίνομαι καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ θεωρῶ πρακτικὸν ὦμορφο καὶ ὑγιεινὸν τὸ κοντὸ φουστάνι.

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα περιγράφον τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἕλληνος στὴν Ἀμερική).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ

ΜΙΑ ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

Ὅτε τὸ ταξεῖδι τοῦ Τζὶμ Πάππα εἰς τὸ Γουάσιγκτον οὔτε αἱ ἐπιστολαί, ποῦ ἔγραψεν ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἔφερον κανὲν ἀποτέλεσμα· Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὸν ἐξέπληττε, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εὕρισκε ἀσυμβίβαστον μὲ τὸ τελευταῖόν της γράμμα, ἦταν ἡ σιωπὴ τῆς Γκλόρ. Ἂν τὸν θεωροῦτε φίλον θὰ τοῦ ἔγραφε. Ἡ σιωπή της ὅμως ἐσήμαινε ἢ ὅτι ἀπεφάσιζε νὰ θυσιάσῃ τὸν ἔρωτά της σὲ μίαν φιλία ἢ ὅτι ἀδεφάσισε ἴσως νὰ θυσιάσῃ καὶ τὰ δύο καὶ τώρα ἔσβυσε ἀπὸ τὴν μνήμη της τὴν εἰκόνα τοῦ νέου. Ὁ Τζὶμ Πάππας ἐγνώριζεν, ὅτι ἕνας ψυχικὸς κλονισμὸς εἰς τὸν ἔρωτα συχνὰ ὁδηγεῖ εἰς τὸ τελευταῖον μάλλον. Ὁ ἔρως μεταβάλλεται εἰς μῖσος ὅπως τὸ κρασὶ εἰς ξύδι ὅταν τὸ πρόσωπον, ποῦ μᾶς ἀγαπᾷ πεισθῇ ὅτι ὄχι μόνον δὲν λαμβάνομεν ὑπ' ὄψει τὸ αἴσθημά της, ἀλλὰ καὶ τὸ περιφρονοῦμεν. Ἀλλὰ συνέβαινε πραγμα τικῶς τέτοιο πράμμα καὶ μὲ τὴν Γκλόρ, ἡ ὁποία ἀπ' ὅλα τὰ φέρσιμο εἶχε δειχθῆ κορίτσι λογικό, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἠνείχετο ποτὲ ν' ἀδικήσῃ τόσο πολὺ τὴν ἀλήθεια ; Ἦταν δυνατὸν ποτὲ ἡ ἔξυπνη Γκλόρ νὰ φανταθῇ, ὅτι ὁ Τζὶμ Πάππας τὴν περιεφρόνησε ἔστω καὶ μιὰ στιγμὴ ; Ἰδοὺ τί ἐτάραζε τὸν νέον αὐτὴν τὴν ἐποχήν. Τὸ ἐπεισόδιόν της μαζύ του θὰ ἔδιδε νέαν τροπὴν εἰς τὴν σκέψιν της καὶ τὰ αἰσθήματά της. Ἡ ἀθωότης της, ἡ πίστις της θὰ σκορποῦσαν. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ἐκύτταζε τὰ πράγματα μὲ δυσπιστία, γιατὶ ἂν ἐπηρίζετο εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι ἕνας μορφωμένος καὶ τίμιος ἄνθρωπος ὅπως αὐτὸς τὴν περιεφρόνησε, τὸ γεγονὸς αὐτὸ θὰ τῆς ἐπότιζε τὸ πνεῦμα μὲ τὸ δηλητήριον τῆς ἀπαισιοδοξίας καὶ θὰ ἄρχιζε τώρα — πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον καταλήγουν ὅλοι οἱ αὐτοκαλούμενοι πεπειραμένοι στὴ ζωὴ —νὰ φορῇ τὸ προσωπεῖον τῆς εἰρωνείας, τῆς

δυσπιστίας, τῆς ἀδιαφορίας.

Αὐτὴ ἡ σκέψις ἦταν τρομερὰ γιὰ τὸν Τζὶμ Πάππα. Ἂν δὲν ἐφοβεῖτο τέτοιο πράμμα δὲν θὰ τῆς ἔγραφε ἐπανειλημμένως μετὰ τὸ τα ξεῖδί του εἰς τὸ Γουάσιγκτων, τοῦ ὁποίου ἡ ἀ πουσία τοῦ ἐπλήγωσε ἀρκετὰ τὴν ὑπερηφάνειάν του. Ἀλλὰ τέλος πάντων μιὰ φορὰ ποῦ κάθε προσπάθειά του ἐναυαγοῦσε κατώρθωσε νὰ ἡσυχάσῃ κάπως τὴν ταραγμένη του συνείδησι καὶ ὕστερα ἀπὸ σχετικῶς ὀχιπολὺν χρόνον νὰ κάλυψε ἢ ἐνόμισε ὅτι ἀνεκάλυψε πῶς ἦταν τελείως ἥσυχος καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν τῆς Γκλόρ ἀνῆκε πλέον εἰς τὸ παρελθόν.

Καὶ ἡ ζωή του σιγὰ σιγὰ ἄλλαξε. Εἰργάζετο ὡρισμένες ὥρες μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου του, ἀκολουθῶν τακτικὸν πρόγραμμα καὶ τὸ βράδυ ἔβγαινε κι' ἐπήγαινε ἢ σὲ κανὲν θεριὸ κέντρο ἢ σπανίως ὅμως, εἰς τὴν Λέσχην τῶν συγγραφέων. Ἡ ζωή του ἦταν μονότονη κι' ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἀπαλλαγῇ τῆς μονοτονίας, ποῦ τοῦ ἐβάρυνε τὴν ψυχὴ ἄλλοτε μὲ ἕνα φαιδρὸ κόρους—γκεὶ ἄλλοτε μὲ κανένα ἄλλο εἰδύλλιον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκόραζε πρὶν ἀκόμα ἀνθίσῃ. Καὶ οἱ φίλοι του ἀκόμα ἔλειπον. Ἡ Κα Ντόυ Λούηωρν ἦταν στὴν Εὐρώπη, ὅπου συνήθιζε σχεδὸν κάθε καλοκαῖρι νὰ πηγαίνῃ, ὁ κ. Ἔντριους εἶχε πάει κι' αὐτὸς στὴν ἐξοχή. Οἱ δύο καλλιτεχνί του, προσφιλέστεροί του φίλοι ἦσαν μακρυά. Ἡ μὶς Μάγερ ἐπίσης ἔλειπε εἰς τὴν θεατρικὴν περιοδείαν, ὅπου καθὼς ἔγραφεν ἡ ἴδια ἔδρεπε δάφνας καλλιτεχνικὰς καὶ ἐθνικιούσγεν νέον στάδιον.

Ὅσον διὰ τὰ ἄλλα πρόσωπα, ποῦ ἔλαβαν μέρος εἰς τὴν παροῦσαν ἱστορίαν ἴσως δὲν θὰ ἦτο περιττὸν ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ μὶς Κλάρα Χέρστ εἶχεν ἐπιστρέψει γιὰ ὀλίγας μόνον ἡμέρας εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Κας Λούηωον ἐπεσκέφθη καὶ αὐτὴν καὶ τὸν Τζὶμ Πάππα, προσεπάθησε νὰ ἐξαλείψῃ τὸ παρελθόν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι τὸ χάσμα ποῦ ἠνοίχθη μεταξὺ τῶν τριῶν αὐτῶν προσώπων δὲν ἐπληρεῦτο εὔκολα. Ὁ νεαρὸς ἥρως μας δὲν μποροῦσε, ἀκόμη καὶ ἐὰν τὸ ἐπεθύμει, νὰ ἀπαλλαχῇ πρὸ τῆς μὶς Χέρστ ἀναμνήσεων, ποῦ τοῦ ἐπέβαλλον τὴν τήρησιν ὡρισμένης ἀποστάσεως. Καὶ ἡ μὶς Χέρστ ἀπεσύρθη ἀπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ δράματος τούτου σιωπηλή. Μήπως δὲν ἦτο αὐτὴ ἡ μοῖρά της ; Νὰ ἀποσύρεται διαρκῶς ;

Ὁ κ. Μπλάστον ἔμεινε στὴ Νέαν Ὑόρκην. Ἀφοῦ ἐπείσθη, ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Τζὶμ Πάππα ἀπεφάσισε νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ περιφρονήσῃ τὸν Ἕλληνα αὐτὸν, ὁ ὁποῖος ἦρθε στὴν Ἀμερικὴ, στὴν πατρίδα του κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἐπιτύχῃ μὲ «σπιταπὰ-μέσα».

Μόνον τὸν Ντόμπλη ἔβλεπε καμμιὰ φορὰ ὁ Τζὶμ Πάππας. Ὁ νεαρὸς ὑπάλληλος καὶ πρώην ἀντεραστὴς τοῦ Ἕλληνος ὡμίλει τώρα γιὰ τὴν Γκλόρ μὲ ἀδιαφορίαν καὶ διηγεῖτο τὸν ἔρωτα ποῦ ἔτρεφε κάποτε μὲ τὸ ὕψος ἀνθρώπου ποῦ διηγεῖται ἕνα ἀστεῖον ἀνέκδοτον τῆς ζωῆς του Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι μιὰ μικροῦλα ξανθομαλλοῦσα δακτυλογράφος ποῦ εἰργάζετο εἰς τὸ αὐτὸ γραφεῖον καὶ μὲ τὴν ὁποίαν τὸν ἔβλεπεν ὁ Τζὶμ Πάππας συχνὰ εἶχε φροντίσῃ ἐπιμελῶς νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν καρδιά του τὴν εἰκόνα τῆς Γκλόρ καὶ νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴ θέσι της.

Μέχρι πρό τινος καιροῦ εὕρισκε ἀρκετὴν ἀνάπαυσιν, ἀληθινὴ χαρὰ εἰς τὴν συντροφιὰν τῆς μητέρας τῆς Γκλόρ— τοῦ θύμιζε τὰ περασμένα του, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τώρα εἶχε πάει νὰ περάσῃ ἕνα μῆνα στὴν ἐξοχὴ μαζὶ μὲ τὴν κόρη της, ποῦ εὑρίσκετο κοντὰ στὸν πατέρα της στὴ Νότιο Καρολίνα, Ὁ νέος ἔβλεπε συχνότατα τὴν Καν Ἐδριέτταν Τζάρμαν, ἔβγαινε πολλὲς φορὲς μαζύ της.

— Εἶνε πολὺ ἔξυπνη, πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ εὐγενικιὰ κυρία, ἔλεγε στὸν ἑαυτό του μὴ παραδεχόμενος ἄλλην αἰτίαν νὰ τὸν ἑλκύῃ εἰς τὴν συντροφιὰν τῆς κυρίας αὐτῆς.

Ἔτσι εἶχε περάσει τὸ καλοκαῖρι. Ἕνα καλοκαῖρι ἀνυπόφορο κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Τζὶμ Πάππας ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεται δὲν εἶχε καιρὸ νὰ σκεφθῇ νὰ πάῃ οὔτε δύο ἑβδομάδες σὲ μιὰ ἐξοχὴ τοὐλάχιστον.

Ἐλπηζόταν νὰ περάσῃ καὶ ὁ Σεπτέμβριος καὶ τώρα στὴς πρῶτες γλύκες τοῦ φθινοπώρου ἔνοιωθε στὴν ψυχή του νὰ γεννᾶται ἡ νοσταλγία γιὰ νὰ φύγῃ, ν' ἀλλάξῃ ἀέρα καὶ περιβάλλον. Ἀὰ πήγαινε στὰ βουνὰ Ἀντιρὸν ταῦ ποῦσαν κοντὰ μὲ τὴν Νέα Ὑόρκη γιὰ δυὸ τρεῖς ἑβδομάδες.. Τώρα μάλιστα ποῦ ἡ σαιζὸν ἦτο στὸ τέλος της καὶ δὲ θὰ συναντοῦσε πολὺ κόσμο ἡ διαμονὴ θἄταν πειὸ εὐχάριστη. Αὐτὰ συλλογίζονταν ἐνῷ ἔτρωγε τὸ πρόγευμά του σ' ἕνα φεστωράν τοῦ Μπρόντγουεϋ.

Ἄρχισε νὰ καταστρώνῃ τὰ σχέδιά του καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ φύγῃ τὴν μεθεπομένην. Ὅταν βγῆκε ὅμως ἔξω, περνῶντας ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ «Κήρυκος» εἶδε πάνω εἰς τὴν μεγάλην γυάλινην πινακίδα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγράφοντο αἱ τελευταῖαι εἰδήσεις τὸ ἑξῆς μὲ μεγάλα γράμματα.

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΚΑ ΚΡΑΤΗ ΕΠΙΣΤΡΑ ΤΕΥΟΝΤΑΙ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΣ

Ἡ εἴδησις αὐτὴ τὸν ἐκάρφωσε στὴ θέσι του Τὴν ξαναδιάβασε σαστισμένος. Παρακολουθοῦσε τόσο λίγο τὴς ἐφημερίδες τελευταίως ὥστε οὔτε ἰδέαν σχεδὸν εἶχε τί γίνεται σὲν ἄλλον κόσμο. Ἐπροχώρησε σ' ἕνα κιόσκι, ἠγόρασε τὸν «Ἑσπερινὸ Τηλέγραφο», ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ ἀπογευματινὴ ἔκδοσις τοῦ «Κήρυκος» τὸν ἄνοιξε καὶ εἶδε πραγματικῶς μακροσκελῆ τηλεγραφήματα, τὰ ὁποῖα ἐβεβαίουν, ὅτι τὰ Βαλκανικὰ Κράτη, συμπεριλμβανομένης καὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐφέροντο πρὸς πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας. Μετὰ τὴν πρώτην κατάπληξιν μιὰ βαθειὰ συγκίνησις τὸν ἐπέρασε. Ὥστε θὰ πολεμοῦσε ἡ Ἑλλάδα ; Μὲ πόση ἀνακούφισι μὲ πόση ἀπόλαυσι ἡ ψυχή του ἐπλανᾶτο σ' αὐτὴν τὴν ἰδέα Δὲν ἤξερε κι' αὐτὸς γιατὶ ἡ εἴδησις αὐτὴ τὸν ἐγέμισε χαρὰ ἀκόμα καὶ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν κατάστασί του. Δὲν εὕρισκε πλέον τὴ ζωή του μονότονη. Αἰσθάνονταν στὴν ψυχή του μιὰ νέα πνοὴ νὰ φυσᾷ. Δὲν ἦταν μόνο τὸ γεγονὸς τι θὰ πήγαινε κι' αὐτὸ νὰ προσφέρῃ ὅτι μποροῦσε εἰς τὸν ἱερώτερον βωμόν, ἀλλὰ ἠσθάνθη πῶς μ' ἐκείνη τὴν εἴδησι ποῦ σὰν ἀστραπὴ διέσχισε τὰ σκότη τῆς ἥσυχης, ἀτάραχης, μονότονης ζωῆς του μιὰ ὑπόσχεσις νέων ἡμερῶν ἀνέτειλε γι' αὐτόν. Πῆγε στὸ ξωμάτιό του ὅπου ἄλλα νέα τὸν ἐπερίμεναν. Βρῆκε μιὰ κάρτ ποστάλ ἀπὸ τὸ Παρίσι, ἡ ὁποία ἔγραφε·

Αὔριο ἀναχωρῶ διὰ Νέαν Ὑόρκην. Ὥρε βουάρ.

ΝΤΟΡΥ ΛΟΥΗΣΩΝ

— Ἐπὶ τέλους ἐνιθύρισεν ὁ Τζὶμ Πάππας ἀναπνέων μ' εὐχαρίστησι· ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ παίσω νὰ ζῶ σὰν στρεῖδι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΕΣ

Ἡ σύζυγος τοῦ ἐργολάβου κηδειῶν (πρὸς φίλην της).—Ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε, ὁ κύριος Λ. ἀκόμη δὲν ἐπλήρωσε τό λογαριασμό γιὰ τὴν κηδεία τῆς γυναικός του.

— Τί φρίκη. Καὶ ἔχει ἄδικο ὁ κόσμος νὰ λέῃ ὅτι δὲν τὸν ἔνοιαζε καθόλου γιὰ τὴ γυναῖκά του ;

— Ναί, ἐνῷ ὁ ἀδελφός του ὁ Γιάννης, μόλις ἐκηδεύθη ἡ γυναῖκά του, ἔσπευσε τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ μᾶς πληρώσῃ τό λογαριασμό.

— Φυσικά. Δὲν ἔβλεπε τὴν ὥρα νὰ τὴν ξεφορτωθῇ καὶ γι' αὐτὸ ἔσπευσε νὰ πληρώσῃ.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΒΕΝΤΟΥ

ΤΑ ΠΕΖΑ ΜΟΥ

Ἔγραφα καὶ πεζὰ καμμιὰ φορὰ,
σὲ τούτη τὴν σελίδα τὴν γελοία,
ὄχι γιὰ δόξα, οὔτε γιὰ χαρὰ,
ἀλλ' ἔνεκα μονάχα ἡ ποικιλία.

Ἀλλὰ κανένας σας δὲν γέλασε μ' αὐτὰ,
κι' ὅσες κι' ἂν εἶχα ἐλπίδες ἐγελάστηκα
Κ' ἐσᾶς δὲν σᾶς φανήκανε ζεστὰ
κ' ἐμέναν μ' ἐκάναν κ' ἐκουράστηκα.

ΤΑ ΤΣΑΓΑΚΙΑ ΜΑΣ

Κι' ἄλλο κακὸ ἀκόμα μᾶς κτυπάει,
κι' ἄλλη θὰ δοῦμε φοβερὴ ἀναποδιά.
Θὰ λείπῃ ἐτοῦτο τὸν χειμῶνα καὶ τό τσά..,
καὶ θὰ περνῶμ ξερὴ κὴ βραδυά.

Ὁ πόλεμος, ποῦ ἐφτάψυχος μᾶς φαίνεται,
γιατὶ δὲν ἔννοεῖ νὰ ξεψυχήσῃ
μᾶς κάμει τὴν καρδιά μας νὰ πικραίνεται,
π' οὔτε φασκόμηλο ἀκόμα δὲν θ' ἀφήσῃ.

ΜΕΤΑΝΟΙΕΣ

Ἡ ἁμαρτίες μοῦ κολάσαν τὴν ψυχή,
ποῦ δὲν μ' ἀφίνει ὁ παπᾶς νὰ μεταλάβω.
Καὶ μὲ ἐκάνανε, ποῦ ἤρθε ἐποχή,
ποιός εἶμ' ἐγὼ νὰ μὴν μπορῶ νὰ καταλάβω.

Κάνω μετάνοιες μέρα νύχτα σὰν γρηά.
Κάῳο κτριὰ, κανδήλια, μοσχολίβανο.
Στὴς προσευχὲς ζητῶ παρηγοριὰ
κ' ὅλο θυμάζοιμαι μὲ βλῆτα καὶ μ' ἀπήγανο.

Μετανοῶ, γιατὶ γεννήθηκα, ἀδελφοί,
καὶ ἔκανα κ' ἐγὼ 'πὸς κάτι ξέρω.
Μετανοῶ, γιατ' ἤρθα σ' ἐπαφὴ
μὲ μιὰ Παρισινὴ τρελλοκαμπέρο.

Μετανοῶ, ποῦ γνώρισα πολλοὺς,
γιατ' ὅλοι ἐγελάσανε μ' ἐμένα.
Μετανοῶ, γιατὶ χρωστῶ τῆς Μιχαλοῦς,
καὶ λέω πράμματα ποῦ δὲν ἀξίζει ἕνα.

Μετανοῶ, ποῦ μιὰ γυναῖκα ζηλευτὴ
μὲ ἀγαπᾷ καὶ μὲ λατρεύει ἄκοντα.
Μετανοῶ, ποῦ ἔκανα ἐγὼ τὸν ποιητὴ
κ' ἔφαγα ξύλο—παρὰ μία τεσσαράκοντα.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Ἕνα γλύκισμα τῆς ἐποχῆς.

Εἶνε καλὲς ἡ πάστες μαρόνια, ἡ πάστες, μιλ λφεῖψ, σοκολατὶν, κρέμα, Κοπεγχάγη, φυστίκι καὶ ὅσες ἀπαντᾶτε εἰς τὰ διάφορα ζαχαροπλαστεῖα, ἀλλὰ καμμιὰ δὲν φθάνει τό νέον γλύκισμα ποῦ

ΟΥΩΡΕΝ ΜΠΕΛΛ

ΤΥΧΑΙΑ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ο Ρίτσαρντ Χουάϊτ άντιλλαξε χειραψίαν καί μέ τούς δύο. Ήσθάνετο ούχ ήττον ότι δέν ήτο κύριος έαυτοῦ. Ή έλαφρά τοῦ στενοχωρία, μαζύ μέ τό κρύο παρουσιαστικόν καί τούς έπιφυλακτικούς του τρόπους, ένημονίζετο θαυμάσια μέ τήν ίδεαν ποῦ είχεν ή κ. Κάρτερ περί τῶν εὐγενῶν ἀκαταδέκτων. Ή κυρία ἦτο ὅλως διατεθειμένη νά τόν πάρη ὡς ἠλίθιον, μή διαθέτοντα μεγαλύτερον λεξιλόγιον ἀπό ἕναν παπαγάλον. Τά χαρακτηριστικά ὅμως αὐτά, τά ὁποῖα θά ἦσαν φορτίον βαρύ δι' ἕνα νέον καταγινόμενον εἰς τό ἐμπόριον καραμελῶν, ἐταίριαζαν εἰς τόν ὑπέρτατον βαθμόν εἰς ἕνα λόρδον καί ἦσαν ὄχι μόνον συγγνωστά, ἀλλά καί εὐτρόσδεκτα.

Ο Ρίτσαρντ εἶχεν ἀντιληφθῆ τό παιγνίδι ποῦ ἔπαιζεν ἡ κόρη. Ἀφοῦ τά εἶχε χαλάσει μέ τόν λόρδον, δέν ἤθελε νά ὑποστῆ τάς συνεπείας τῆς πράξεως ποῦ εἶχε κάμει, νά τό σκάσῃ κρυφά ἀπό τό θέατρον καί νά δεχθῆ νά τῆς κάμῃ τόν καβαλιέρον ἕως τό σπῆτι ἕνας κοινός Τόμ ἢ Δίκ ἢ Χάρρυ. Ἀλλά καί εἰς τήν κρίσιμον αὐτήν στιγμήν ὁ Ριχάρδος ἐσκέφθη ὅτι κατά βάθος ἔπρεπε νά εἶναι εὐχαριστημένος μέ τήν ἀρετήν ἐκείνην, διότι μήπως ἡ παρουσία του ὡς ψιττο—λόρδου Δελακόμπ δέν τήν ἠμπόδιζε διά παντός νά συστήσῃ τόν ἀληθινόν εἰς τούς ἰδικούς της ;

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ πλαστοπροσωπεία ἐκείνη ἐλίγας μόνον στιγμάς θά διαρκοῦσε, καί ἐκείνη ἀνέλαβε νά δικαιολογήσῃ τήν ταχεῖαν ἀναχώρησίν του.

— Ο λόρδος Δελακόμπ εἶνε πολύ διαστικός, μα μα, εἶπε. Μόλις καί ἤρθε καιρό νάμε φέρῃ ἕως ἐδῶ. Πρέπει νά γυρίσῃ ἀμέσως πίσω.

— Α, αὐτό δέν θά τό ἐπιτρέψω ποτέ. Ἀνέκραξεν ἡ κ. Κάρτερ μέ χαλύβδινο γέλοιο ποῦ ἐπάγωσε τήν καρδιά τοῦ Ντίκ.

Ὄχι...Ὄχι... Δέν θά τό πάρῃ δέβαια γιά κολακεία ὁ λόρδος Δελακόμπ ἀλλά ἡ μικρή γνωριμία ποῦ ἐκάμαμε μᾶς κάνει νά θέλωμε νά τόν γνωρίσωμε ἀκόμα καλύτερα. Ἔχομε ὅλην τήν εὐχαρίστησι νά πᾶμε νά τόν τρατάρωμε στό φτωχικό μας.

Τά τελευταῖα λόγια ἐπρόφερε μέ ταπεινοσυν δείχνοντας τό ἀληθῶς ὡραῖο παλατάκι μέ τά φουγάρα.

— Φοβοῦμαι μήπως.... ἤρχισεν ὁ Ρίτσαρντ, διά νά παρορμήσῃ τήν κόρην, καί ἔβγαλεν τό ρολόγι του

Ὁ κ. Κάρτερ δέν ἀντελήφθη τήν πράξιν αὐτήν, ἀλλ' ἡ Κλάρα, μόλις ἔβγαλε ὁ Ρίτσαρντ τό ρολόγι ἐδάγκασε τό χεῖλος της, ἐνῷ τά μάτια της μητρυιᾶς της ἐμισόκλεισαν περιέργως. Ὁ κ. Κάρτερ εἶχε ἐνοχληθῆ διά δεύτεραν φορόν, συμβουλευθεῖς μάλλον, τό μυαλό του, παρά τήν καρδιάν του, τήν ἀδελφήν ἑνός πλουσίου παλαιοπώλου, καί ἡ δευτέρα κ. Κάρτερ, συνειθισμένη νά ἐκτιμᾷ ταχέως τήν ἀξίαν τοιούτων πραγμάτων, ἐκατάλαβε μέ μιά μιαιά ὅτι τό ἀσημένιο ρολόγι τοῦ λόρδου Δελεκόμπ δέν ἄξιζε περισσότερο ἀπό σαραντάπενε σελλίνια, ὅταν ἦτο ὁλοκαίνουργιο. Ἡ Κλάρα μέ δυσκολίαν ἔκρυψε τήν στενοχωρίαν της, ὅταν εἶδε τά πραγματογνώμονα ἐκεῖνα μάτια ποῦ ἀπό τό ρολόγι ἐπέρασαν στά φρύζα τοῦ κ. Χουάϊτ. Εὐτυχῶς ὁ Χουάϊτ, καθό διδάσκαλος, ἦτο ντυμένος μέ γοῦστο καί ἔτσι ὑπέστη ἀκινδύνως τήν ἐπαθεώρησιν.

— Ἐλᾶτε, πᾶμε νά σᾶς προσφέρωμε ἕνα οὐίσκι μέ σόδα, εὐγενῆστατε, εἶπεν ὁ κ. Κάρτερ, ὅστις μετανοήσας διά τόν δεύτερον γάμον του, ἐφρόντιζε νά χορεύῃ ὅπως τοῦ ἐσφύριζεν ἡ σύζυγό του (τοῦτο τό ἔκανε διά νά ἔχῃ τήν ἡσυχίαν του).

Ὁ Ρίτσαρντ Χουάϊτ, ὁ ὁποῖος εἶχε τέσσαρα τά μάτια, ἠννόησεν ἀπό τό ταχύ παίξιμον τῶν δλεφά οἰδων τῆς Κλάρας ὅτι ἔπρεπε νά δεχθῆ, καί εἶπε·

— Ἔστω λοιπόν, ἀλλά ἕνα μόνον.

— Πολύ καλά. Δέν εἶναι καί πολυτελές τό σπίτι μας, εἶπεν ὁ κ. Κάρτερ καθώς ἀνέβαιναν, μά δέν ἔχομε καί ἄσχημο καλυβάκι. Ἡ Κλάρα μόνον μᾶς ἔκομε νά στενοχωρηθοῦμε λιγάκι ποῦ θέλει νάνεβαίνῃ στήν σκηνή, ἄ, εἴμεστε πολύ ἥσυχος κόσμος. Σε νύχτια καί τέτοια δέν τά θεωρῶ ἐγώ καλά γιά ἕνα κορίτσι.

— Ὠ.... Ἀπεκρίθη ὁ Ρίτσαρντ, ὁ ὁποῖος ἐννοιωθε ὅτι γρήγορα ἡ ἀργά ἐπερίμεναν νά πῇ κ' αὐτός καμμιά γνώμη. Ὅ,τι νά κάμῃ ἕν ἀκορίτσι εἶναι καλό καμωμένο, ὅταν ἔχῃ τά μυαλά της

— Ἡ Κλάρα τά ἔχει καί τά παράχει, ἐφώναξεν ἐνθύμως ὁ κ. Κάρτερ. Ἀλλοίμονο σέ κείνον ποῦ θά εἶχε τό θράσος νά δοκιμάσῃ νά πάρῃ κάποια ἐλευθερία μέ τήν κόρη μου.

— Καταλαβαίνω πῶς θά τοῦ ἔκανε θερμήν ὑποδοχή, εἶπεν ὁ Ντίκ.

— Αὐτός ὁ νέος εἶνε λιγάκι χοντροκέφαλος, ἐσκέφθη ὁ καραμελᾶς, ἀλλά θά τοῦ λυθῇ ὁ γλωσσοδέτης, ἄν τοῦ δώσω νά πῇ κανένα δυνατόστομο.

Ὁ Δίκ ἐπερίμενεν ὅτι τά ἔπιπλα τοῦ σπητιοῦ τοῦ καραμελᾶ θά εἶχαν τήν λαϊκότητα τῶν καραμελῶν του, ἀλλά δέν ἐπερίμενε καθόλου τόν ἐπιδεικτικόν ἐκεῖνον πλοῦτον ποῦ συναντοῦσε τό δλέμμα ὅπου καί ἄν τό ἔστρεφε. Μαλακά χαλιά, λεπτότατες ζωγραφιές, πολύτιμα μπιμπελό — κατοικία πρώτης γραμῆς γιά ἕνα κορίτσι ποῦ ἐτραγουδοῦσε καί ἐχόρευε καί ἔπαιρνε στάσεις μανεκέν στό κορο μιᾶς ἐπιθεωρήσεως. Ἐμπῆκαν εἰς τήν τρωπεζαρίαν τῆς ὁποίας ὁ κυριαρχῶν τόνος ἦτο ἕνα πλούσιο βαθύ ζεστό κόκκινο χρῶμα. Μία πρόθυμη καμαριέρα ἔφερε οὐίσκι, σόδαν καί δύο ποτήρια εἰς τό τραπέζι, καί ὁ κ. Κάρτερ, εἰσελθών εἰς τό γραφεῖόν του, ἐπανῆλθε μέ ἕνα κουτί πλούσια καί ἀκριβά ποῦρα. Ἔκοψε δύο ἀτ' αὐτά μέ τόν χρυσόν σιγαρομάχτην ποῦ ἐκρέμετο ἀπό τήν ἁλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ του, καί ἐγέμισε τό ποτῆρι τοῦ Ρίτσαρντ.

— Τώρα, λόρδε μου, σά στό σπίτι σας.... Ἐφώναξεν ὁ καραμελᾶς.

Ὁ Ρίτσαρντ ἀντιληφθεῖς τό ἱκετευτικόν δλέμμα τῆς Κλάρας ποῦ ἐστέκετο στήν πόρτα, ἀπεφάσισε νά ὑποκύψῃ. Ἦτο ἐγκρατής νέος καί ἐκεῖνο τό δράδυ εἶχε πῇ περισσότερον ἀπό ὅσον ἔπρεπε. Ἀλλά τί ἄνδρας τέλος πάντων θά ἦτο, ἄν ἀνθίστατο εἰς τήν προστροπήν τῶν ὡραίων ματιῶν ;

Ἐσήκωσε λοιπόν τό ποτῆρί του καί εἶπε·

— Εἶσθε τόσον ὑποχρεωτικός, κ. Κάρτερ, ποῦ ἀρχίζω πράγματι νά νομίζω ὅτι εἶμαι στό σπῆτί μου.

Καί διά νά κάμῃ ἀφ' ἑνός καρδιάν διά τό παγνίδι ποῦ ἔπαιζε, ἀφ' ἑτέρου δέ διά νά ἔλθῃ εἰς τό ὕψος τοῦ κεφιοῦ τοῦ οἰκοδεσπότου. Ἐτράδηξε μάγγναίαν φουφηξιάν ἀπό τό δυνατόν ποτόν τοῦ ποτηρίου του, τό ὁποῖον τοῦ ἐξημάτισε τόν λάρυγγα, ὅστε ἦτο καλό παλαιόν οὐίσκι.

— Εἶς ἡ γυναῖκες, ἐφώναξεν ὁ καραμελᾶς, πηγαίνετε νά δγάλετε τά κοπέλλα σας καί τότε θά κατεβοῦμε νά σᾶς δώσωμε λικάκι καί σᾶς, ἐπρόσθεσεν ὑστερευόμενος.

Δέν εἶναι καί ἄσχημο τό καλυβάκι μου, ἔ, μυλόρδε, εἶπεν ἐν συμπεράσματι κυττάζων ὁλόγυρα μέ προφανῆ ὑπερηφάνειαν τά πολυτελῆ ἔπιπλά του.

— Πολύ πολύ ὄμορφο καλυβάκι, κ. Κάρτερ, ἀπεκρίθη ὁ Ρίτσαρντ.

— Εὐχαριστηθῆκατε λοιπόν πού μπήκατε μέσα, ἔ ; εἶπεν ὁ κ. Κάρτερ, ἐνῷ, κρατῶν τό ποτῆρι μέ τό ἕνα χέρι, καί τό ποῦρο μέσ' στά δόντια του, ἐκάθητο εἰς μίαν εὐρύχωρον πολυθρόναν ἀπέναντι τοῦ Ρίτσαρντ. Εἴσαστε ἕν ἀγριοπούλι, ξέρετε. Μά ἔγομε ἀκούσει πολλά γιά σᾶς ποῦ μοῦ φαίνεται πῶς σᾶς ξέρομε καλά σέν νά εἶσθε τοῦ σπιτιοῦ μας. Τώρα ποῦ ἤλθατε μιά φορά, ἄς ἐλπίσωμεν πῶς θά ξαναρθῆτε πάλι, ἐφώναξεν ὁ κ. Κάρτερ ἀκουμπών πίσω καί διπλώνων τά πόδια τό ἕνα ἐπάνω στ' ἄλλο.

Ἐγαλιμένα ἐμεῖς δέν ξέρομε, θά σᾶς δεχώμαστε μέ ὅλη μας τήν καρδιά. Ἔτσι εἴμαστε ἐμεῖς, μυλόρδε.

— Βέβαια, δέβαια, θάρθω, εἶπεν χωρίς καρδιά ὁ Ρίτσαρντ.

— Θά ἰδῆτε λοιπόν πῶς εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος, μυλόρδε, ἐπρόσθεσεν ὁ κ. Κάρτερ, μέ ἐξαφνικήν ἀλλανήν ἐκφράσεως ἡ ὁποία ἔγεινε σχεδόν αὐστηρά μ' ἐκείνους ποῦ φέρονται τίμια μαζύ μου. Μ' ἄν δελήσῃ κανένας νά μοῦ πῇξῃ κάνα παγνίδι..... ἄ, νά, ἔρχεται ὁ Γέρο—Νίκ μέ τό αὐτοκίνητό του.

Τήν στιγμήν ἐκείνην μέσα εἰς τήν ἥσυχον νύκτα ἠκούσθη ἡ σειρήν ἑνός αὐτοκινήτου, ποῦ ἔρριπτε μίον νόταν, ὡς κραυγήν κανενός μεγάλου ἀμφιβίου ποῦ ἀρχίζει νά θυμώνῃ.

— Κάποιος ἔρχεται νά μᾶς ἐπισκεφθῆ, ἐφώναξεν ἀπό τόν διάδρομον ἡ κ. Κάρτερ.

Ἐπρόβαλε τό πρόσωπόν της εἰς τό δωμάτιον καί ἐκούταξε τούς δύο ἄνδρας.

— Ἕνας κύριος, Γιώργη, εἶπε.

Ἕνα ἠλεκτρικό κουδούνι ἐκτύπησεν εἰς τά ὀπισθεμπορεύματα διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ καί ἡ πέντε τῆς κοιμαριέρα ἔσπευσε νά νοίξῃ. Ἡ κ. Κάρτερ καί ἡ προγονή της ἑτοίμαζαν τό τραπέζι.

Ἄνοιξεν ἡ πόρτα καί ὁ Ρίτσαρντ, ρίψας δλέμμα εἰς τήν Κλάραν Κάρτερ, εἶδεν ὅτι ἐχλώμασε καί ὕστερα ἐκοκκίνησε.

Ἐπῆλθεν ἡ καμαριέρα.

— Ὁ λόρδος Δελακόμπ, κυρία, ἔρχεται νά ἐπισκεφθῆ τῆς μίς Κλάραν.

— Νά πῶ στήν εὐγένειά του νά μπῇ ; ἠρώτησεν ἡ καμαριέρα.

— Ποιός εἶσθε, κύριε ; ἠρώτησεν ἀγρίως τόν Ρίτσαρντ ὁ κ. Κάρτερ.

Ὁ Ντίκ Κάρτερ εἶχε σηκωθῆ, κρατῶν μέ τό ἕνα χέρι τό ἔξοχο ἐκεῖνο οὐίσκι μέ σόδα καί μέ τό ἄλλο τό ἔξοχο ἐκεῖνο ποῦρο. Ἐκύτταξε τήν Κλάραν, ἡ ὁποία, μετά τήν ταχεῖαν ἐκείνην ἀλλαγήν χρώματος, ἰσυγκεντρώσας ὅλην τήν δύναμιν τῆς θελήσεώς της, ἔγινε πάλιν κυρία ἑαυτῆς.

— Ὁ μόνος λόρδος Δελακόμπ ποῦ ἐπιθυμῶ νά δλέπω εἶνε αὐτός ἐδῶ, πατέρα, εἶπεν ἡ Κλάρα γέρουσα τό κεφάλι πρός τήν διεύθυνσιν τοῦ Ρίτσαρντ.

— Τί θέλεις νά σῇς ; ἠρώτησεν σκαιῶς ὁ καραμελάς. Τί γελοῖα πράγματα εἶν' αὐτά.

Καί στρεφόμενος πρός τόν Ρίτσαρντ

— Ἔλα, δέν ἔχετε σεῖς γλῶσσα ;

Ἐπειδή ὁ Ρίτσαρντ δέν ἔλεγε τίποτε, ἀντίκρυσε πάλιν τήν θυγατέρα του.

— Τί σημαίνει αὐτά ; τί σαχλοσυνεία εἶνε αὐτά ;

— Δέν κυττάζῃς καλύτερα τί θέλει ὁ λόρδος Δελακόμπ ; εἶπεν ἐκείνη.

— Ὥστε δέν εἶναι αὐτός ὁ λόρδος; ἠρώτησεν ὁ κ. Κάρτερ δείχνων μέ τό ποῦρό του τόν Ρίτσαρντ.

— Ὄχι.

— Τότε... Τότε.....

Ὁ καραμελᾶς δέν εὕρισκε λέξεις νά ἐκφρασθῆ.

— Κόθησε κάτω, καί τώρα θά τά ξεδιαλύνω ἐγώ εἶπεν ἡ κ. Κάρτερ, καί ἐβγῆκεν ἔξω.

— Κάτι τρέχει, μοῦ φαίνεται, ἐδῶ πέρα, ἐμουρμούρισε σαστισμένος ὁ κ. Κάρτερ, ρίχνων ἕνα δλέμμα εἰς τόν Ρίτσαρντ, ἐνῷ ἐκάθητο πάλιν εἰς τό κάθισμά του.

Μόλις ἐβγῆκεν ἔξω ἡ κ. Κάρτερ, ἡ Κλάρα διηυθύνθη πρός τό τζάκι καί ἐσκάσθη κοντά εἰς τόν ξένον της. Εἶχε πάλιν χλωμάσῃ, ἀλλά τώρα ἐφαίνετο καθ' ὁλοκληρίαν ἀποφασισμένη ὅσον καί ἡ φιλόδοξος μητρυιά της.

Εἰς τάς κρισίμους περιστάσεις ὁ ἄνθρωπος δεικνεῖ τήν πραγματικήν του φύσιν. Ὁ Ρίτσαρντ ἐστέκετο ἀτάραχος. Εἶχε πάρει τό σύνθημα ἀπό τό κορίτσι ἐκεῖνο, τό ὁποῖον ἐστέκετο ἀκλόνητον ὡς θράχος.

Ἄνοιξεν ἡ πόρτα καί εἰσῆλθεν ἡ κ. Κάρτερ. Ἀπεπίσω της ἀκολουθοῦσεν ἕνας ἄνδρας ὄχι καί πολύ ἀνόμοιος ἀπό τόν Ρίτσαρντ κατά τήν ἡλικίαν καί τήν σωματικήν διάπλασιν, ἀλλά τό πρόσωπόν του εἶχε τήν κοκκινάδαν καταχρήσεων καί δέν εἶχε τόν ἀέρα ἐκεῖνον τῆς εὐπρεπείας, ποῦ εἶχεν ὁ Ρίτσαρντ. Ἔκανε ὅμως καλό μάτι.

— Ὁ λόρδος Δελακόμπ, ἀνήγγειλεν ἡ κ. Κάρτερ, μέ ἐπίσημον σχεδόν τόνον, παραμερίζουσα διά τά περόσῃ ἡ ἐξοχότης του.

— Ἀπό δῶ εἶναι ὁ κ. Κάρτερ ὁ σύζυγός μου, εὐγενεστατε.

Ὁ καραμελᾶς ἐσηκώθη πάλιν μέ ἀγῶνα. Θά ἐνόμιζε κανείς ὅτι ἀφαιρατωθεῖς καί γνωρισθεῖς μέ λόρδους εἶχε ἀρχίσει νά νοιώθῃ τρεμοῦλες εἰς τά γόνατά του. Ἐχαμήρετισε μέ ἀπότομον κούνημα τῆς κεφαλῆς.

— Πῶς ἔχετε, κύριε ; τοῦ εἶπεν ὁ ἀληθινός λόρδος Δελακόμπ, διερχόμενος ὑπεροπτικῶς ἀπό μπροστά του. Χαίρω γιά τή.... ἔ ε.... γνωριμία σας. Πῶς ἔχετε, μίς Κάρτερ ; ἐξηκολούθησεν εὐθύμως. Σᾶς ἔχασα ἀπό τό θέατρο καί ἔτσι ἐνόμισα πῶς ἔπρεπε νά πεταχθῶ μιά στιγμή ἕως ἐδῶ γιά νά σᾶς δῶ. Καί σεῖς, κύριε, πῶς ἔχετε ; εἶπεν εἰς τό τέλος ἀντιμετωπίζων τόν Ρίτσαρντ. Μά πῶς διάβολο σᾶς ἦρθε νά παρουσιασθῆτε μέ τόνομά μου, καθώς ἔμαθα ; Λέγετέ μου, καί γρήγορα.

— Ναί, πῆτε τῆς εὐγενείας του, εἶπεν ἐκ συμφώνου καί ἡ κ. Κάρτερ.

— Φρόνιμα, ἐσύ, εἶπεν ὁ πατέρας τῆς Κλάρας, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε μέ ἐνδιαφέρον τούς δύο νέους.

— Μετά χαρᾶς θά τό πράξω ὅταν ἔλθῃ ὥρα, ἀπεκρίθη ὁ Ρίτσαρντ. Πρός τό παρόν μπορῶ νά ἐρωτήσω τήν εὐγένειάν σας ἄν ἦρθε νά κάμῃ ἐπί σκηνῆ τοῦ κ. καί τῆς κ. Κάρτερ ;

Κατά σύμπτωσιν ναί. Ἀλλά ὁ κύριος σκοπός τῆς ἐπισκέψεώς μου ἀφορᾷ τήν μίς Κάρτερ, ἀπεκρίθη ἀναιδῶς ὁ νεαρός πατρίκιος.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐξηκολούθησεν ὁ Ρίτσαρντ, ἡ ἀναχώρησίς σας εἶνε προτιμωτέρα ἀπό τήν συνεταιρίαν σας, διότι ἡ μίς Κάρτερ δέν ἐπιθυμεῖ νά σᾶς ἴδῃ.

— Ἴσως κ' αὐτό, εἶπεν ὁ λόρδος Δελακόμπ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ θέλω νά μάθω εἶνε ποιός εἶσθε σεῖς ποῦ ἀντικατεστήσατε τό ταπανόν ἀπεοιόν μου.

— Καλά, εἶπεν ὁ λόρδος Δελακόμπ, θά τά βρεθῆμε ἀργότερα μέ σᾶς.

Ἔχωσε τά χέρια του στῆς τσέπες καί ἐστράφη πρός τήν Κλάραν.

— Πῶς ἔχει ἡ μίς Κάρτερ ; ἠρώτησε.

— Καλά εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ἐκείνη προθύμως. Πῶς ἔχει καί ἡ Λατριτσόττα ;

Τό χαμόγελο ἐξηφανίσθη ἀπό τήν μορφήν τοῦ νέου. Ἔγλυψε μέ τήν γλῶσσαν τά ξηρά χείλη του, μέ τά δλέμματά του ἐπάνω εἰς τό πρόσωπον τῆς νέας εἰς τό ὁποῖον ἀναμφιβόλως ἐδιάβαζε τήν καταδίκην του.

Εἶτε ἀπό κουτσομπολιά φοριφσιῶν, εἴτε ἀπό φλυαρίες τοῦ καλλυντηρίου τοῦ θεάτρου, ἐκείνη τά ἐγνώριζε.

— Πῶς τολμᾶτε, ἐπρόσθεσεν ἡ Κλάρα, νά ἔρχεσθε ἀπό τή γυναῖκα ἐκείνη σέ μένα ;

Καί γυρίζουσα τήν ράχιν της εἰς αὐτόν, διηυθύνθη προς τόν πατέρα της κοντά στό τζάκι.

Κανεῖς δέν μιλοῦσε. Ἐπερίμεναν διάφευσιν, ἀλλά τίποτε.

Ὁ λόρδος Δελακόμπ ἐφαίνετο ὅτι εἶχε ξεχάσει τόν Ρίτσαρντ, ὁ ὁποῖος, μέ τήν δριστικήν ἐκείνην ἀποπομπήν ὑποτελοῦσε δι' αὐτόν τίποτε περισσότερον ἀπό ἕνα ἔπιπλον.

Σέ λίγο ὁ λόρδος ἐκινήθη νά φύγῃ. Χωρίς νά πῇ τίποτε εἰς κανέναν, ἐβγῆκεν ἔξω μαυροπράσινος, καί ἐχάθη μέσα εἰς τό σκότος. Ὁ Ρίτσαρντ ἐθυμήθηκε ἕνα παιδί εἰς τό σχολεῖον Σαίντ—Μιλντρέντ ποῦ τό εἶχαν ἀποβάλει καί ἔβγαινε ἔτσι ἀπό τό σχολεῖον.

Τό αὐτοκίνητον ἀπεμακρύνθη τεχέως, καί ἠκούετο ἡ στριγγλή κραυγή τῆς σειρῆνός του.

Ἐν τούτοις ἡ κ. Κάρτερ, δλέπουσα διαλυόμενον τό ὄνειρόν της νά συμπεθερέψῃ μέ ἕνα εὐγενικό σπίτι, εἶχε νά ὑποδάλῃ μίαν ἀντίδρασιν.

— Μά τί ἀνυπόφορη ποῦ εἶσαι, Κλάρα. Οἱ νέοι θά κάμουν πόντα καί τήν ἐλαφρότητά τους.

— Δέν μ' ἀρέσουν ἐμένα, ἀπήντησεν ξηρά ἡ Κλάρα.

— Τότε λοιπόν πρέπει νά τελειώνωμε μία καί καλή μέ τό θέατρον, κορίτσι μου, εἶπε μέ πεῖσμα ἡ κ. Κάρτερ.

— Γιατί ; ἠρώτησεν ἡ Κλόρα Κάρτερ.

— Γιατί ἔτσι.

— Μπά ; Καί νομίζετε ὅτι ἄν ἐπμεινω ἐγώ νά πηγαίνω στό θέατρο, θά μπορέσητε νά μοῦ κάμετε τίποτε ;

—Θά σοῦ κάμω τόσα, ποῦ γρήγορα θάλλάξῃς γνώμη.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει λοιπόν, ἐγώ θά νοικάσω κάπου ἕνα δωμάτιο καί θά ζῶ μέ τό μισθό μου.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ κ. Κάρτερ, δέν θά τό κάμῃς.

— Ὡρισμένως μπαμπά, θά τό κάμω.

— Ἐγώ λέω πῶς δέν θά τό κάμῃς.

Κοτέσαν στρεφόμενος πρός τήν σύζυγόν του.

— Ἐμένα δέν μ' ἀρέσουν αὐτά, γρηά μου. Εἶνε τό μονάκριβό μου παιδί, καί ἔχει τό δικαίωμα νά ζῇ ὅπως θέλει. Ἀφοῦ τῆς ἀρέσει λοιπόν νά πηγαίνῃ στό θέατρο, ἄς' τήν νά πηγαίνῃ, αὐτό λέω ἐγώ. Τώρα ξέρω τάς βλέψεις σου, μά μπορεῖ νά γνωρίσῃ κανέναν ἄλλον. Ὅσο γιά λόρδους, ἄλλο τίποτα.

Ἡ κ. Καρτερ ἐχαμογέλασε σαρδονίως.

— Φθάνει μονάχα νά μή νοιώθῃ κανένα χτυπο κάρδι γιά τόν ὑπάλληλο μέ τό ἀσημένιο τό ρολόγι.

Ὁ Ρίτσαρντ ἔγινε κατακόκκινος. Τά λεπτοφυῆ ἄσπρα χέρια τῆς κόρης ἔλεισαν μέ θυμό.

— Φθάνει πιά..... Ἐβροντοφώνησεν ὁ καραμελᾶς. Δέν ἐπιτρέπω νά βρίζουν ἕναν ἄνθρωπο μέσ' σπό σπίτι μου. Ἐγώ δλέπω πῶς ἐστάθηκε τζέντλεμαν καθ' ὅλην τήν γραμμήν. Τήν ἔπαθε κ' αὐτός σάν τόν Ἀδάμ.

— Ἐπέρανε χαμογελῶν ὁ κ. Κάρτερ μιά γυναῖκα τόν Ρίτσαρντ ἕως τήν αὐλόπορταν. Ἐστάθη εἰς τό σκοτεινόν μέρος κοντά εἰς τήν γωνίαν, καί ἐψιθύρισε.

— Δέν ξέρω τί ἰδέα ἐσχηματίσατε γιά μένα, μά σεῖς εἶσθε ὑπέροχος.

Καί ἐγύρισε πίσω. Ἀλλά προηγουμένως τοῦ εἶχε δώσει ἕνα φιλί στό μάγουλο, καθώς εἶχε δώσει τόσα καί τόσα ἄλλα εἰς ἄλλας περιστάσεις.....

ΤΕΛΟΣ

ΤΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Η ΚΑΡΦΙΤΣΕΣ

Ἐπί πολλά ἔτη ὁ κόσμος δέν μπορούσε νά καταλάβῃ τί ἀπογίνονται ἡ καρφίτσες τάς ὁποίας κατά ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων παράγουν τά ἐργοστάσια.

Τό πρόβλημα φαίνεται, ὅτι ἐλύθη ἐπί τέλους Ἕνας ἐπιστήμων εἰς τό Παρίσι ἔκανε πειράματα μέ τῆς καρφίτσες, μέ τῆς δελόνες τῶν κοπέλλων κτλ. παρετήρησε δέ ὅτι μεταδάλλονται εἰς σκουρᾶ ἡ ὁποία σιγά σιγά γίνεται σκόνη καί ἐξαφνίζεται.

Μιά κοινή φουρκέτα ἐξηφανίσθη μετά παρέλευσιν 154 ἡμερῶν, μιά πενίτσα βλετηρήθη δε κατέντε μῆνας, μιά κοινή καρφίτσα δεκαοκτώ μῆνας, ἐνῷ μιά γυαλιστερή δελῶνα ἀνθεῖξε εἰς τάς ἀτμοσφαιρικάς μεταδολάς ἐπί δυόμισι ἔτη μετά παρέλευσιν τῶν ὁποίων ἐξηφανίσθη.

Ὥστε ὁ λόγος διά τόν ὁποῖον ὁ κόσμος δέν εἶνε χωμένος μέσα εἰς τῆς καρφίτσές, ποῦ ἀγοράζει εἶνε ἀκριδῶς ὁ ἴδιος ὁ ὁποῖος κάμνει τήν ἐπιφάνειαν μιᾶς σιδηρᾶς σραγίδος νά ἐξαφανίζεται ὅταν δέν εἶνε χρωματισμένη ὥστε νά προφυλάσσεται.

ΦΙΛΟΦΡΟΝΗΣΕΙΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΙΚΑΙ

Δυό ἰατροί συνηντήθησαν γιά πρώτη φορά εἰς μίαν συναναστροφήν. Ἦσαν καί οἱ δύο περιώνυμοι, ὄν καί ἕκαστος ἐφήρμοζεν ἐντελῶς διάφορον σύστημα θεραπείας. Ὁ πρῶτος εἶπεν εἰς τόν ἄλλον καθώς τοῦ ἔσφιγγε τό χέρι.

— Χαίρω πολύ ποῦ γνωρίζω ἕνα κύριον. Ἄν καί δέν μπορῶ νά παραδεχθῶ, ὅτι εἶσθε ἰατρός.

— Καί ἐγώ ἐπίσης, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος μ' ἕνα ἐλαφρό χαμόγελο, χαίρω πολύ ποῦ γνωρίζω ἕναν ἰατρόν, ἄν καί δέν μπορῶ νά παραδεχθῶ ὅτι εἶσθε κύριος.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΑΙ

ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΤΑΦΗΣΑΙ ΜΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΣ ΤΙΜΑΣ

Εἶναι πολύ σπάνιο, ἀλλά καί ἐξαιρετικό δι' ἕνα ἀντιπρόσωπον τοῦ λεγομένου ἀδυνάτου φύλου νά ταφῇ μέ στρατιωτικές τιμές.

Διά νά καταστῇ τις ἀξία τοιαύτης τιμῆς πρέπει νά προσφέρῃ μεγίστας ὑπηρεσίας, ἐλάχισται δέ γυναῖκες εἶχαν τήν εὐκαιρίαν νά ἐπιχειρήσουν νά ἐπιδείξουν τοιαύτας ἰδιότητας πολύ δέ ὀλιγώτεραι νά τάς ἀποκτήσουν.

Φυσικά πολύ ὀλίγαι καί ἐξ αὐτῶν ἡ πλέον περιώνυμος ἴσως ἦτο ἡ «Θειά Ρόζ», ἡ ὁποία ἀπέθανε πρό 177 ἐτῶν. Ἡ ζωή της ἦτο ἕνα στρατιωτικό μυθιστόρημα. Κατά τό ἔτος 1693 κατετάγη εἰς τόν στρατόν ὡς ἄνδρας, κατόπιν δέ δεκατριετοῦς ὑπηρεσίας ἀνεκάλυψαν τό φύλον της.

Ὡς στρατώτης εἰς τό σύνταγμα τῶν Σκωτσέζων ἔλαδε μέρος εἰς τήν μάχην τῆς Ραμιγύ, ἐπλησίον δέ ἀπό τήν τελευταῖαν σφαῖραν ποῦ ἔρριξαν οἱ Γάλλοι. Τότε ἀνεκαλύφθη ὅτι ἦτο γυναῖκα. Ἀργότερα ἐνυμφεύθη ἕναν στρατιωτικό, τόν ὁποῖον ἠκολούθει πάντοτε ὡς μαγείρισσα τοῦ συντάγματός του.

Τόσο πολύ εἶχεν ἀναπτυχθῆ μέσα της τό πολεμικόν μένος ὥστε δσάκις ἐλάμδανε χώραν συμπλοκή ἄρπαζε τά πάτα καί τήν κουζίνα κ' ἔρπαζε τό ὅπλο ν' ἀνανισθῇ δίπλα ἀπό τούς καλλιτέρους καί γενναιοτέρους τῶν συναδέλφων της. Ἡ βασίλισσα Ἄννα κατόπιν τῆς ἔδωσε σύνταξιν ἕνα σελλίνι τήν ἡμέρα.

Ἀπέθανε κατά τό 1739, ἐτάφη δέ εἰς τό κοιμητήριον τοῦ Νοσοκομείου Τσέλση. Ἡ κηδεία της ἔγινε μέ ὅλας τάς στρατιωτικάς τιμάς ἀφοῦ εἶχε λάδει μέρος εἰς τόσας μάχας.

Τελευταίως, κατά τόν Φεβρουάριον τοῦ 1914, ἄλλη γυναῖκα ἐτάφη μέ στρατιωτικάς τιμάς εἰς τό Ρίτσμοντ. Ἦτο ἡ Ἐλισάδετ Ἔδανς, ἡ ὁποία κατά τό 1851 κατετάγη, μαζύ μέ τόν σύζυγόν της, εἰς τό Βασιλικόν Σύνταγμα τῆς Λανκασάϊαρ, καί ἔλαδε μέρος εἰς τόν Κριμαϊκόν πόλεμον.

Ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν ὀγδόντα τεσσάρων ἐτῶν ἐπεσάλη δέ μία δημοιρία ἀπό τό Σύνταγμα της νά συνοδεύσῃ τήν σορόν της εἰς τόν τάφον. Τό φέρετρον ἦτο σκεπασμένο μέ τήν σημαία τοῦ συντάγματός της ἐπί τῆς ὁποίας ἦσαν ἀναγραμμένα ὅλαι αἱ μάχαι εἰς τάς ὁποίας ἔλαδε μέρος τό Σύνταγμα.

Ἄπειροι στέφανοι ἀπεστάλησαν ὑπό τό σύνταγμα καί τόν τέως διοικητήν του, ἐξ δέ σαλπιγκταί ἀπεστάλησαν ἀπό τήν Μουσικήν Σχολήν τοῦ Κνέλλερ Χάλ γιά νά σαλπίσουν πάνω ἀπό τόν τάφον της. Ἦταν κάτι πο

Κυρίους, κυρίους·

— «Ἐρασιτέχνην», Ἐνταῦθα. Τὸ μεγαλείτερον θέατρον τοῦ κόσμου εἶνε ἡ «Ὄπερα» τοῦ Παρισιοῦ. Καλύπτει ἔδαφος τριῶν περίπου στρεμμάτων, ἐστοίχισε δὲ τὸ κτίριον ἑκατὸν ἑκατομμύρια φράγκα.

— Ὁ «Ἐρωτευμένος Γυμνασιόπαις» μοῦ γράφει· «Εἶμαι δεκαέξ ἐτῶν καὶ ἀγαπῶ μιὰ πολὺ ὡμορφη δισποινίδα. Ἀλλὰ μὲ ἀγαπᾷ ; Ἰδού τὸ ζήτημα. Ἄλλοτε νομίζω, ὅτ. μὲ ἀγαπᾷ, ἄλλοτε δὲ ὄχι. Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε πῶς θὰ τὸ ἐξακριβώσω ; Ἐ πίσης τί νομίζετε ; Μήπως εἶμαι μικρὸς ἀκόμα διὰ νὰ ἐρωτευθῶ ;» — Νομίζω,, φίλε μου ὅτι ἂν δὲν ὑπάρχουν ἄλλοι τρόποι διὰ νὰ ἐξακριβώσῃς ὀφείλεις νὸ καταφύγῃς εἰς τὸν χειρότερον — νὰ ἐρωτήσῃς δηλαδὴ τὴν ἰδίαν. Ἐλπίζω, ὅταν θὰ τὴν ἐρωτήσῃς (καὶ σοῦ τὸ εὔχομαι) νὰ σοῦ πῇ, ὅτι δὲν εἶσαι εἰς ἡλικίαν γιὰ ἔρωτα καὶ ὅτι μετὰ πέντε ἢ ἓξ χρόνια, ἴσως θὰ μπορῇς νὰ ἐρωτευθῇς.

— Α. Φ. Ἐνταῦθα. Οὐδέποτε ἕνας προϊστάμενος ἔχει δικαίωμα ν' ἀνοίξῃ ἐπιστολὴν τοῦ ὑπολλήλου ἢ ἐργάτου του. Ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύει. Ἐκτὸς ὅ μως τῆς νομικῆς της ἀπόψεως μιὰ τέτοια πρᾶξις μόνον ἀπὸ ἕνα πρόσωπον καὶ ἐστερημένον πάσης ἀξιοπρεπείας καὶ αἰδοῦς ἀνθρώπων μπορεῖ νὰ ἐκτελεσθῇ.

— Ἀναστ. Θεοδοσάτον, Ἀργοστόλιον. Ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν προσεχῶς.

— «Σπουδαστὴς» Λευκάδα. Δὲν εἶναι εὔκολον νὰ εἴπῃ κανεὶς τί θὰ εἶνε ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἀπομακρυσμένου μέλλοντος. Οἱ ἐπιστήμονες ἐν τούτοις εἰκάζουν καὶ παραδέχονται ὅτι θὰ ἔχῃ μεγαλείτερο κεφάλι, ὀλιγώτερα δόντια καὶ βραχυτέρους βραχίονας ἢ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος καὶ ὅτι ὡς πρὸς τὸ ὕψος θὰ εἶνε τρομερά. πειὸ κοντός. Ἐπίσης παραδέχονται ὅτι τὸ μικρὸ δάκτυλον τοῦ ποδιοῦ ὁλονέν καὶ θὰ μικραίνῃ μέχρις ὅτου ἐξαλειφθῇ τελείως.

— Ὁ Κ. Δ. ἐκ Πατρῶν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ πόσον στοιχίζει ἕνα ἔτος πολέμου εἰς τὴν μεγάλην Βρεταν ἀνίν. Λοιπόν, ἡ δαπάνη αὕτη ἀντιπροσωπεύεται Ὑπὲ 14.370 τόνων λιρῶν στερλινῶν δηλ. κόσος ὅσον 250.000 δυνατοὶ ἄνθρωποι νὰ ἠδύναντο νὰ ζοῦν στάξουν. Ἐὰν αἱ λίραι αὗται ἐτοποθετοῦντο ἡ μία πάνω σὴν στὴν ἄλλην θὰ ἀποτελοῦσαν στήλην ὑ ψηλοτέραν τῶν 2.250 χιλιομέτρων, ἐὰν δὲ φαντασθῆτε τὴν στήλην αὐτὴν ὡς ταινίαν θὰ ἔζωνε ὅλην τὴν γῆν καὶ θὰ ἐπερίσσευε μία ἄκρη, ἡ ὁποία θὰ ἐφθανε ἀπὸ τὸ Λονδῖνον εἰς τὴν Ρώμην.

— Δδα. Μ. Ἐνταῦθα. Ἡ καλλιτέρα μέθοδος γιὰ νὰ μὴ τρίζουν ταὐποδήματά σας εἶνε νὰ τὰβάλετε ὅλη νύχτα μέσα στὸ νερὸ καὶ ἀλάτι. μεταχειριζομένη ὅμως τόσον νερὸ ὥστε νὰ καλύπτῃ μόνον τὴς σόλες, τῆς ὁποίες προηγουμένως ἀλοίφετε μὲ λίνο ξύγκι ἢ λάδι.

— «Ἀθλητὴν», Ἐνταῦθα. Δὲν γνωρίζομεν ἂν ὁ Πολωνὸς ἀθλητὴς Ζμαίσκο ζυγιάζει 480 λίτρες ὅ πως μᾶς λέτε. Καὶ σὲ μᾶς φαίνεται κάπως ὑπερβολικόν. Γνωρίζομεν ἕνας, ὅτι ὑπάρχει μία οἰκογένεια σὴν Ἀμερικὴ, ἀποτελουμένη ἀπὸ τὸν πατέρα τὴ μητέρα, ἓνὸ κορίτσια κ' ἕνα παιδί, οἱ ὁποῖοι ἂν ΔΙΔ ΔΒΟ ΔΒ ΔΚ) ψιθλαξ ΔΔΟ ΔΖΟΗ ΙΟΥΖ ΔΙΟΣΙΔΡΠΚ σπάσουν) ζυγίζουν 1.460 λίτρας! Ὅσον διὰ τὴν δευτέραν σας ἐρώτησιν ὁ μεγαλείτερος Ἑλληνπαῖωα στὴς ἐν Ἀμερικῇ εἶνε ὁ Δημητρέλης.

— «Ρωμαντικήν», Ἐνταῦθα. Τὰ κόκκινα μαλλιὰ ζωηρὰ κόκκινα, δεικνύουν ἄνθρωπον μὲ μεγάλην ἐ νέργειαν, δυνατὸ μυαλὸ ἰσχυρὰ αἰσθήματα καὶ καρδιὰ ποῦ δέχεται μεγάλας συγκινήσεις. Λεπτά, γυαλιστερὰ κόκκινα μαλλιὰ προδίδουν ἄνθρωπον, ποῦ ἀγαπᾷ τὴν φύσιν, τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν. Ἔτσι τοὐλάχιστον λέγει ἕξαιος εἰδικός.

— «Γακτικὸν Ἀναγνώστην», Ἐνταῦθα. Πιθανὸν νἄρθῃ ἐποχὴ κατὰ τὴ ὁποίαν κυττάζοντας ἁπλῶς ἓν αὐγό θὰ μπορεῖτε νὰ τὸ διαλέξετε καὶ νὰ πῆτε ἂν εἶναι καλὸ ἢ ὄχι προκειμένου ὅμως περὶ τῆς ἐκλογῆς σοῦ γου ἡ μέθοδος αὕτη εἶναι ρισκίνδυνος.

— «Ἐρωτευμένην», Πάτρας. Μὴ τὸν ἐμπιστεύεσθε, μὴ τὸν πιστεύετε, Ἄνθρωπος, ποῦ δεικνει τόσον ὀλίγον σεβασμὸν καὶ στοργὴν διὰ τὴν μητέρα τοῦ οὐδέποτε εἶνε ἄξιος ἀγάπης. Κανὸς υἱὸς οὐδέ ποτε μπορεῖ νὰ κάμῃ καλὸν σύζυγον.

— Ἰούλιον Ζόργιαν, Λεωνίδιον. Ναι, ἀλλ' εἰς οὐδένα ὀφείλει τόσα ἡ Γερμανία ὅσον εἰς τὸν Βισμαρκ.

— «Σοσιαλιστὴν», Ἐνταῦθα. Ἐὰν ἡ γῆ διενέμε το ἐξ ἴσου εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους της, ἕκαστον πρόσωπον θὰ ἐλάμβανε περίπου εἴκοσι τρία καὶ ἡμισυ στρέμματα.

— Δ)α «Ἄγνωστον», Ἐνταῦθα. Συμφώνως πρὸς στατιστικὰς τρέλλας δημοσιευθείσας ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ δεκαέξ περιττώσεις ἐπὶ χιλίων προεκλήθη σαν ἐξ ἔρωτος. Ὥστε δὲν τρελλαίνονται ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι ὅπως σχεδὸν λέτε στὸ γράμμα σας.

— Σ. Π. Ἐνταῦθα. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαρι

— Ὁ «Τάκης» ἐκ Πατρῶν μοῦ στέλλει μιὰ πρα κτικὴ ἐρώτησι καὶ ζητᾷ μιὰ ξηρὰ καὶ ἄμεσον ἀπάντη σιν. Ἰδοὺ τί γράφει· «Πῶς συμβαίνει, ὥστε ἕνας ἄν θρωπος πανδρεμμένος μὲ μιὰ ὡμορφη γυναῖκα, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε σχεδὸν σκέπτεται νὰ φιλήσῃ μετὰ τὸν γάμον του ρισκινδυνεύει νὰ μπῇ εἰς κάθε εἴδους μπελάδες γιὰ νὰ φιλήσῃ μιὰν ἄσχημον γυναῖκα παν δρεμένη μὲ κάποιον ἄλλον ;» — Πῶς συμβαίνει ; Ἡ μόνη ἐξήγησις εἶνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἐκ γενετῆς πολαβός. Ἂν δὲν ἦταν θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ φιλῇ τὴν σύζυγόν του καὶ ν' ἠβάνεν αὐστηρῶς ἔσυχον τὴν ἄλλην.

— Ἰωάννην Οἰκονόμου, Ἐνταῦθα. Ἐλήφθη. Ἐὰν ἐγκριθῇ θὰ δημοσιευθῇ. Βλέπετε ὅτι ἡ «Κυριακὴ» διαρκῶς ἀγωνίζεται πῶς νὰ προσφέρῃ πάντα κάτι νέον εἰς τοὺς συνδρομητάς της. Ὅλα αὐταὶ αἱ μεταρρυθμίσεις στοιχίζουν καὶ κόπους καὶ ἔξοδα. Ἐλπίζομεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ τὸ ἀνα γνωρίσουν καὶ θὰ συνιστοῦν τὸ περιοδικόν μας εἰς τοὺς φίλους των.

— Χ. Π. Πειραιᾶ. Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν. Ἴσως νὰ συμβαίνῃ ὅ,τι ἀναφέρετε στὸ γράμμα σας. Ὅσον διὰ τὸ διήγημά σας θὰ δημοσιευθῇ ἐὰν ἐγκριθῇ.

— «Κυκλαμία», Λευκάδα. Γιατί ὄχι ; Στείλατε. Δὲν ἔχετε δίκαιον καθόλου εἰς τὰ παράπονά σας. Τὸ γράμμα σας δὲν θὰ ἐλήφθη διὰ νὰ μείνῃ ἄνευ ἀπαντήσεως.

— Οὐδεὶς δύναται ν' ἀλληλογραφῇ μὲ ψευδώνυμον ἐὰν δὲν σπεύσῃ προηγουμένως νὰ τὸ ἐγκρίνῃ. Δικαίωμα ἐγκρίσεως μία δραχμὴ.

— Δὲν ὑπάρχει ζήτημα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος. τὸ ὁποῖον θὰ μείνῃ ἀνεξέλεγκτον εἰς τὴν παροῦσαν στήλην. Ἐμπρός λοιπόν. Στείλατε.

— Ὡρισμένα τώρα εἰς ὅλας καὶ ἄλους καὶ καλὴν ἀν τομωσιν τὴν προσεχῆ Κυριακήν.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Η ΔΙΑΚΡΙΣΙΣ

Ἐκεῖνος. Ἰδοὺ ἡ φωτογραφία μου μὲ τὰ δυό μου σκυλάκια μαζύ. Μὲ ἀναγνωρίζεις, ἔ ;

Ἐκείνη. Μὰ—νομίζω. Ἐσὺ εἶσαι μὲ τὸ κα πέλλο στὸ κεφάλι, ψέμματα ;

ΜΕΓΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ
2.125,000 ΔΡΑΧ. ΔΙ' ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟΝ

Αὐτὸ εἶνε τὸ βραβεῖον, τὸ ὁποῖον περιμένει τὸν τυχερὸν συγγραφέα τῆς αὐθεντικωτέρας καὶ τελειοτέρας ἱστορίας τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου τοῦ Α', τοῦ μεγαλειτέρου ἡγεμόνος ἐξ ὅσων ἀπέκτησε ποτὲ ἡ Ρωσσία. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Α', ἀπέθανε τὸ 1825, ὑπεστήριξε πολὺ τὴν παιδείαν καὶ τὰς ἐπιστήμας, εἰσήγαγε δὲ τὸν πολιτισμὸν τῆς Δύσεως εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ἐνίσχυσε ὅσον ἠδύνατο τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν καὶ προέβη εἰς πλείστας ἀνορθώσεις μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ κατάργησις τῆς δουλείας εἰς τὰς ἐπαρχίας τῆς Βαλτικῆς.

Αἱ μεγάλαι του ἀρεταὶ ἔκαμαν τὸν στρατηγὸν Κόμητα Ἀράκτσε.ε.κ νὰ καταθέσῃ 50,000 ρούβλια (187.500) δραχ.) εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ρωσσίας μὲ τὴν ἐντολὴν τὸ ποσὸν αὐτὸ νὰ μείνῃ ἀθικτον ἐπὶ ἐνενήντα τρία ἔτη μὲ ὅλους τοὺς τόκους καὶ τὰ ἐπιτόκια καὶ νὰ χρησιμεύσῃ, μετὰ παρέλευσιν τῶν ἐτῶν αὐτῶν ὡς βραβεῖον διὰ τὴν καλλιτέραν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. Τὸ βιβλίον πρέπει νὰ τελειώσῃ πρὸ τῆς παρελεύσεως ἑκατὸ ἐτῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ αὐτοκράτορος—κατὰ τὸ ἔτος δηλαδὴ 1925— τὴν δὲ πρώην Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους αὐτοῦ νὰ σταλῇ εἰς τὴν μεγαλειτέραν Ἀκαδημίαν τῆς Ρωσσίας. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ νὰ δημοσιευθοῦν τὴν 12ην Δεκεμβρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

Τὰ τρία τέταρτα τοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης θὰ φθάσῃ τὰς 800,000 ρούβλια (5.000.000 δραχμὰς), θὰ δοθοῦν εἰς τὸν εὐτυχῆ βραβευθησόμενον συγγραφέα, τὰ δὲ λοιπὰ θὰ διατεθοῦν διὰ τὰ διάφορα ἔξοδα τῆς ἐκδόσεως καὶ διαφημίσεως τοῦ ἔργου.

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ
ΔΟΥΚΑΣΑΧΙΝΗ

— Ἀφότου κατνίζω σιγαρέττα «Ἄτλας» εἶδα τὴν ὑγείαν μου.

ΠΑΡΑΤΗΜΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
«ΑΙ ΔΑΦΝΗΦΟΡΑΙ ΜΟΥΣΑΙ»
«Ο ΟΜΗΡΟΣ» ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΟΣ. Γρίφος. Ὀμηρῷ ἀρχαίως συγγραφεὺς ἐς τι— Ἐρώτησις· Εἴσθε Ἀνταντόφιλος ἢ Γεραμανόφιλος ;

Α ὑ σ ε ι ς μετὰ δεκαλέπτου γραμματοσήμου. Ἀγοράσατε λαχεῖα 15 λεπτά. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι.

Γράψατε· Ἀνδρέαν Γαζῆν
Πόστ Ρεστάντ Ἀθῆνας

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ Λονδῖνον ἀπεβίωσε ἕνας τραπεζίτης, ὁ ὁποῖος κατέλιπε 20 ἑκατομμύρια φράγκων περιουσίαν χωρὶς ν' ἀφήσῃ διαθήκην. Οἱ δικηγόροι τοῦ Λονδίνου τὸν ἀπεκήρυξαν ὡς τὸν σκληρότερον ἄνθρωπον ποῦ ὑπῆρξε....

⁂

Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Λονδίνου εἰς ἕνα λόγον του εἶπε «Ἡ θρησκεία δὲν ἐννοεῖ νὰ γίνωμεν θρησκόληπτοι, ἀλλὰ νὰ μένωμεν εὐχαριστημένοι νὰ μὴ κλονιζόμεθα καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ ἀντλοῦμεν ἀπὸ τὴν ζωήν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέραν εὐτυχίαν.

Σύμφωνα μὲ τὴν σκέψιν αὐτὴν ὡρισμένως οἱ τακτικοὶ θαυμῶνες τῶν θερινῶν Ἀθηναϊκῶν θεάτρων θὰ εἶνε ἡ θρησκευτικώτεροι ἄνθρωποι.

⁂

Τὸ στυπόχαρτον, γράφει ἕνα Ἀγγλικὸ περιοδικό, ἀνεκαλύφθη (;) τὸ πρῶτον τῷ 1465.

Καὶ ὅμως καὶ σήμερα οὐδέποτε βρίσκει κανεὶς ἕνα κομμάτι ὅταν τὸ χρειάζεται.

⁂

Τὰ θερινὰ θέατρα κοντεύουν νὰ κλείσουν. Ἡ ψυχρὲς βραδυὲς ἔρχονται καὶ αἱ ἐφημερίδες γράφουν, ὅτι κάὶ τὸν χειμῶνα οἱ Ἀθηναῖοι δὲν θὰ στερηθοῦν τῆς ἀπολαύσεως τῶν θεάτρων, ἐπειδὴ δὲν θὰ φύγουν ὅλοι οἱ θίασοι. Καὶ ἔπειτα λένε, ὅτι ὁ Ἀθηναϊκὸς τύπος δὲν δωροδοκεῖται...

⁂

Τὸ «Ἡμερήσιον Κάτοπτρον» τοῦ Λονδίνου γράφει περὶ τῆς Ἀμερικανίδος χορευτρίας· «Εἴδομεν τὴν Μὼδ Ἄλλαν νὰ χορεύῃ μὲ νυφικὸ βέλο, ἀλλὰ τώρα θὰ ἴδωμεν τὴν περιώνυμον χορεύτριαν καὶ μὲ νυμφικὸν φόρεμα ὑπὸ τὸ βέλο».

Ἡ εἴδησις εἶνε ἀνησυχαστική. Τὸ κοστοῦμι τῶν χορευτριῶν κινδυνεύει νὰ παύσῃ νὰ εἶνε ..... ἰδανικόν.

⁂

Τὰ ἀγγλικὰ περιοδικὰ τῆς μόδας γράφουν, ὅτι συνειθίζονται πολὺ τώρα μεγάλα μυτερὰ νύχια εἰς τὴς κυρίες.

Τί φρονοῦν οἱ σύζυγοι ;

⁂

Ἐπὶ τέλους ἡ ὁδὸς Σταδίου ἐπανεῦρε τὴν δόξαν της, ποῦ εἶχε χάσει κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας. Διασχίζοντες τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ μεσημέρι καὶ πλέοντες πρὸς τὸ σπῆτι σας διὰ τὸ γεῦμά σας εἶνε ἀδύνατον ἐὰν μὲν δὲν εἴσθε τῆς πρώτης νεότητος νὰ μὴ χαμογελάσετε πρὸς τὸ παρελθόν σας ἐὰν δὲ εἴσθε πολὺ νέος νὰ μὴ σταματήσετε γιὰ νὰ τῆς δῆτε. Αἱ Ἀρσακειάδες περνᾶνε...

⁂

Προχθὲς στὸ Πανελλήνιον μιὰ λεπτοκαμωμένη δεσποινὶς, λευκοφόρα ποῦ κάθονταν μὲ τὴ μαμμά της ἔστησε κουβέντα μὲ τέσσαρους Γάλλους ἀξιωματικοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηντο δίπλα της. Μιλοῦσε δὲ τόσον δυνατὰ ὥστε καθένας ἐκ τοῦ πλησίον γνωρίζων τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν ἐδικαιολόγει τελείως τὴν ἐμπνευσίν της. Ἔβλεπε δηλαδὴ ὅτι εἶνε ἀδύνατο κανεὶς νὰ πῇ μιὰ φράσι σωστὴ ἂν δὲν κάμῃ πολλὴν ἐξάσκησιν.

⁂

Πόσας ἐκπλήξεις μᾶς προετοίμαζε ἡ στρατολογία τῶν ἀπαλλαγέντων, ἀθηλώτων καὶ ἀγυμνάστων. Νάσαι ἀμύστακος φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, δεκανεὺς καὶ νὰ γυμνάζῃς καὶ νὰ ἔχῃς ὑπὸ τὰς διαταγάς σου τὸν καθηγητήν σου κ. Σαρίπολον, τὸν ὁποῖον μόλις πρὸ ἑνὸς μηνὸς ἔβλεπες κι' ἔτρεμες. Τὸ πλέον ἀπρόοπτον ὅμως ἀποτέλεσμα τῆς στρατολογίας αὐτῆς εἶνε ἡ φανταροποίησις τοῦ φίλου μου Νίκου Παπαγεωργίου. Οὐδέποτε ἐπίστευα πῶς θὰ τὸν ἔβλεπα σφιγμένο στὸ χακί. Ἀλλὰ ποιὰ ἡλικία τὸν πῆρε ; Ξέρετε ;

⁂

Πάει καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μας γιὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Ὑπῆρχε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἁρπάζαμε διψασμένοι τὴς ἐφημερίδες νὰ διαβάσωμεν ἀνακοινωθέντα ὅπως αὐξήσωμεν ἢ τροποποιήσωμεν ἢ μεταβάλλομεν τελείως τὰς προβλέψεις μας περὶ τοῦ ποῖος θὰ φθάσῃ εἰς τὴν τελικὴν νίκην. Τώρα στὸ τέλος τὸ χάσαμε. Ἀρχίζομεν ν' ἀναγνωρίζωμεν, ὅτι ἴσως ἐὲν ἀνήκει εἰς τὴν παροῦσαν γενεάν. Ἰδοὺ διατί αἱ ἐν τῷ μεταξὺ λεπτομέρειαι τοῦ πολέμου χάνουν τὸ ἐνδιαφέρον τους.

⁂

Εἰς ἄλλην στήλην ἡ «Κυριακὴ» γράφει ὅτι εἰς τὴν Ρωσσίαν θὰ δοθῇ τὸ ποσὸν τῶν 2.125.000 φράγκων διὰ τὴν καλλιτέραν καὶ αὐθεντικωτέραν ἱστορίαν τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α'. ποῦ θὰ γραφῇ. Οἱ ἀναγνῶσταί μας θὰ μάθουν μὲ μεγάλην ἔκπληξιν ἴσως, ὅτι ἀπὸ τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν δὲν ἀποκλείονται καὶ Ἕλληνες συγγραφεῖς...

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

ΤΙ ΛΕΝΕ

(ΜΕΓΑΛΑ ΛΟΓΙΑ ΕΙΣ ΟΛΙΓΑΣ ΛΕΞΕΙΣ)

Οὐδεμία κυβέρνησις εἶνε ἀξία ἐμπιστοσύνης ἂν δὲν γνωρίζει ὅτι διὰ πᾶσαν παρεκτροπὴν ἢ παράλειψιν θὰ κληθῇ νὰ δώσῃ λόγον.— Λόρδος Σαλισμπέρυ.

⁂

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ναυτικοῦ μας εἶνε κάτι περὶ τοῦ ὁποίου εἴμαι βέβαιος, ὅτι τὸ κοινὸν ἐν γένει δὲν ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν.— Λίαν Ἔντ. Α. Τ. Μπάλφωρ.

⁂

Ἕνα ὁλόκληρον Ἔθνος δὲν δύναται νὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς ὡσὰν τὰς πόλεις τὰς ἐκτιομένας ἐπὶ πεδιάδος, ὁσονδήποτε καὶ ἂν τοῦτο ἤθελεν εἶνε ἔστω καὶ εὐεργετικὸν εἰς τὸν λοιπὸν κόσμον.— Στρατηγὸς Σὲρ Ἄλφρεντ Τέρνερ.

⁂

Ὁ ἄνθρωπος ὑπακούει μᾶλλον εἰς τὴν καρδίαν του ἢ εἰς τὸ μυαλό του. Ἡ σκέψις του κινεῖται μᾶλλον ἀπὸ προλήψεις ἢ ἀπὸ τὸ πάθος πρὸς τὴν δικαιοσύνην.— Ρεβέκκα Γουέοτ.

⁂

Τρέφω κάθε συμπάθειαν διὰ τὰς χήρας καὶ τὰ ὀρφανὰ, ἀλλ' εἰς τὴν παροῦσαν τρομερὰν περίπτωσιν εἶνε πολὺ καλλίτερον νὰ χύνωμεν ὀβίδας μᾶλλον ἢ δάκρυα.— Μπὲν Τίλλετ.

⁂

Ὑπάρχει κίνδυνος νὰ πέσωμεν ἢ νὰ παρασυρθῶμεν εἰς μεθόδους, τὰς ὁποίας ἀδιστάκτως κατεδικάζομεν ὡς ἀτιμωτικὰς πρὸ ὀλίγων ἐτῶν.— Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντέβρυγίας.

⁂

Ὁ πόλεμος ἔχει ὀδύνας. Σκότος ἔχει ἐπὶ πέσει πάνω εἰς πολλὰς ἐντίμους οἰκογενείας, ἀλλὰ τὸ μελωδικότερον ποιὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ποιήματα στὴν Ἀγγλία ψάλλει τὴν νύχτα, συνφώνως δὲ μὲ τὴν παράδοσιν τὸ γλυκύτατο τραγοῦδί του ἦτο ὕμνος θριάμβου ἐπὶ τοῦ πόνου.— Λίαν Ἔντ. Λόϋδ Τζὼρτζ.

⁂

Διαρκῶς ἀκούομεν καὶ διαβάζομεν περὶ τραλεττῶν καὶ ἐπανφορίων κυρίων σχεδὸν ἀμύνων ἀπὸ ἄνδρας. Εἶνε καιρὸς, νομίζω, ν' ἀρχίσουν νὰ κάμουν τέτοιες ἐργασίες αἱ ἴδιαι αἱ γυναῖκες.— Ντόναλδ Μακλῆν.

⁂

Οὐδεὶς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κερδίσῃ καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀδιάπτωτον ἐμπιστοσύνην ἑνὸς ἔθνους γιὰ τὸ τίποτε. Οὔτε πανουργίες, οὔτε ἀρλεκινισμοὶ οὔτε καὶ ἁπλῆ ἐπιπολαία ἐξυπνάδα μποροῦν ποτὲ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσουν τέτοια θέσι.— Σίνθνεϋ Λάν.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Καμμιὰ γυναῖκα δὲ θάταν ποτὲ ἔξυπνη ἂν μποροῦσε νὰ ἔνε τίποτε καλλίτερο. Τὸ μυαλὸ οὐδέποτε εἶνε τόσο χρήσιμο (στὴ γυναῖκα) ὅσον ἡ ὡμορφιά.

⁂

Ἡ δεσποινὶς τῶν ἡμερῶν μας ξέρει πολλὰ καὶ φορεῖ πολὺ ὀλίγα, ἀντιθέτως πρὸς τὴν δεσποινίδα τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ποῦ φοροῦσε πολλὰ καὶ ἤξερε πολὺ ὀλίγα.

⁂

Ἐὰν ὁ λόγος ἐδόθη εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅπως ἀποκρύπτῃ τὰς σκέψεις του τότε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τὰ φορέματα ἐδόθησαν εἰς τὰς γυναῖκας ὅπως ἀποκαλύπτουν ἑαυτάς.

⁂

Ἡ ἐπιμονὴ ἔχει κερδίσει πολὺ περισσοτέρους συζύγους ἢ ὁ ἔρως.

⁂

Κάθε γυναῖκα εὑρίσκεται εἰς τὴν πλάνην, ὅτι ἡ ἀπώλειά της θὰ ἔκαμνε κάποιον ἄνδρα δυστυχῆ ἐνῷ ἡ μόνη στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ καλλιτέρα γυναῖκα ἀποζητᾶται εἶνε ὅταν ἕνας ἄνδρας ἀνακαλύπτει, ὅτι τοῦ λείπει ἕνα κουμπὶ ἢ κάτι ἀνάλογο.

⁂

Ἡ γυναῖκα χάνει τὸ κεφάλι της πολὺ συχνότερα ἢ τὴν καρδιά της.

⁂

Αἱ περισσότεραι τῶν γυναικῶν ἔχουν ἐρωτικὰς περιπετείας ἂν δὲν ἔχουν ἐφευρεθοῦν.

⁂

Ἡ ὁδὸς τοῦ ἔρωτος. Τὸ ἔξυπνο κορίτσι πρῶτα μανθάνει ποῦ ὁδηγεῖ ἡ ὁδὸς αὐτὴ καὶ ἔπειτα ρωτᾷ ἀπὸ ποῦ πηγαίνουν...

⁂

Ἡ ἠθικὴ εἶνε καλὴ, ἀλλ' εἰς τὸν αἰῶνα ποῦ ζῶμεν τὸ ἐξωτερικὸν εἶνε τὸ πᾶν.

⁂

Τὸ μόνον ἀντίδοτον τοῦ ἔρωτος εἶνε ὁ γάμος.

⁂

Καμμιὰ γυναῖκα δὲν τὴν νοιάζει ἂν ὑπόφαξατε ἀνειλικρινῆς— εἰς τὴς ἄλλες.

⁂

Ἂν ἡ γυναῖκα δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τὸν πρῶτόν της ἔρωτα, φροντίζει ὅμως πάντα νὰ μὴ τὴν ξεχνᾷ κι' αὐτός.

⁂

Ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα ἐξαντλεῖται ὅταν πρόκειται νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πάῃ νὰ περάσῃ μιὰ μέρα στὴν ἐξοχὴ ἢ ἀλλοῦ χωρὶς νὰ τὴν πάρῃ μαζί του.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ

(Γιὰ νὰ τὴς διαβάσῃ, ὅταν γείνῃ δεκαπέντε χρόνων. Καὶ ποῦ μποροῦν νὰ τὴς διαβάσουν ὅλα τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσια ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων κ' ἐπάνω.)

ΥΠΟ **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ**

ΑΡΙΘ. 2.

Κάθησε στὰ γονατά μου, παιδί μου. Τώρα ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ ἕνα ζήτημα πολὺ σπουδαῖο. Γιὰ τὴν ὑγεία.

Τὰ λόγια μου αὐτὰ νὰ τὰ κάνῃς ἱερὸ φυλακτὸ καὶ νὰ τὸ φυλάξῃς σὲ ὅλη σου τὴν ζωή.

Ὁ ἄνθρωπος γεννιέται ὑγιής. Ἔρχεται στὸν κόσμο γερός καὶ δὲν τοῦ λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν πλήρη σωματική του διάπλασιν καὶ ὁ ὀργανισμός του εἶνε ἀνέλλιπής. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἐξαιρέσεις. Γεννιοῦνται κάποτε μερικὰ δυστυχισμένα πλάσματα, ἄρρωστα καὶ καχεκτικά, μὲ τὰ σπέρματα διαφόρων φοβερῶν ἀσθενειῶν μέσα τους. Σ' αὐτὸ εἶνε ὑπεύθυνοι οἱ γονεῖς τους, οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ ἦσαν ὄρρωστοι, εἶχαν τὸν ἀποτρόπαιο ἐγωισμὸ νὰ φέρουν κ' ἄλλα πλάσματα στὸν κόσμο. Καὶ τὰ πλάσματα αὐτά, φυσικά, ἀφοῦ ἐγεννήθηκαν ἀπὸ γονεῖς ἄρρωστους, ἐβγῆκαν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὲ τὰ σπέρματα τῆς ἀρρωστείας μέσα τους. Αὐτὸ εἶνε φυσικὸ πρᾶγμα. Κ' ἕνα ἄρρωστο δέντρο θὰ κάνῃ ἀρρωστημένους καὶ σάπιους καρπούς.

Αὐτὰ ὅμως, ὅπως σοῦ εἶπα, εἶνε θλιβερὲς ἐξαιρέσεις. Κατὰ κανόνα οἱ ἄνθρωποι ἔρχονται στὸν κόσμο ὑγιεῖς. Καὶ ἡ ὑγεία, παιδί μου, εἶνε τὸ πολὺ τιμώτερο δῶρο, τὸ πολυτιμώτερο ἐφόδιο, ποῦ ἔχει ὁ ἄνθρωπος, ἐρχόμενος στὸν κόσμο. Ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται νὰ διατηρήσῃ αὐτὸ τὸ ἀνεκτίμητο δῶρο σὲ ὅλη του τὴν ζωή.

"Ἀνθρωπος χωρὶς ὑγείᾳ παιδί μου, εἶνε ἄνθρωπος δυστυχισμένος, εἶνε ἕνα πλάσμα ἄχρηστο. Ἐκτὸς ποῦ ὑποφέρει καὶ ὁ ἴδιος καὶ ἡ ζωή του εἶνε ἕνα διδάκτρο μαρτύριο, γίνεται καὶ βάρος εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς ὑγιεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν τρέφουν καὶ νὰ τὸν συντηροῦν χωρὶς κανένα λόγο. Δὲν ἔχει πλέον κανένα προορισμό. Καὶ αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ χαρῇ τὴν ζωή, ποῦ εἶνε ὡραία, ἀλλὰ πάνει καὶ μιὰ θέσι σὰν θαυμάσιο συμπόσιο τῆς ζωῆς, μία θέσι, τὴν ὁποίαν ἀσχημίζει, καὶ τὴν ὁποίαν ἠμπορεῖ νὰ κρατῇ ἕνας ἄλλος.....

Τὰ καταλαβαίνεις αὐτά, ἔτσι ποῦ σοῦ τὰ λέω, παιδί μου, ἢ θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω πιὸ ἁπλά;

"Ἀνοσε λοιπόν, παιδί μου. Ἡ ζωὴ εἶνε ὡραία. Πίστευέ το αὐτό, καὶ χώνεψέ το καλά. Πλήσησε σὰν κατσικάκι στὸν ἐλεύθερον ἀέρα, μέσα στὴν ὑπέροχη αὐτὴ Φύσι, ποῦ ὁ Θεὸς ἔδωσε στοὺς ἀνθρώπους. Μὲ ἀνοιχτὴ καὶ καθαρὴ καρδιά, γλυκὸ μου παιδί, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη, μὲ τὸ προσωπάκι σου λαμπρὸ ἀπὸ γαλήνη, ἀρρυτίδωτο ἀπὸ ἔγνοιες, τρέξε μέσ' στὴν ζωή. Τὸ κόμπλλό της μὲ τὸ γλυκὸ κορφοπλέκο.... Μὴν διστάζῃς..... Πάνω ἕως τὴν τελευταία σταγόνα..... Ἔχε τὴν καρδοῦλα σου ἀνοιχτὴ γιὰ τὴς χαρές, καὶ, ὅταν ἡ Θλίψη καὶ ἡ Ἐγγοια ἔλθουν καὶ χτυπήσουν τὴν πόρτα σου, κλεῖσε τὴν ἀπὸ μέσα, παιδί μου, μανδάλωσε τὴν καλὰ καὶ φώναξε ἀπὸ μέσα: «Δὲν εἶν' ἐδῶ κανένας..... Πήγανε στὴν καρδιάτω γειτονιά.....»

Λοιπόν, παιδί μου, ἡ Ζωὴ εἶνε ὡραία. Ἄμα ἀργότερα πέσουν στὰ χέρια σου βιβλία ἀνόητα καὶ ἄρρωστα, ποῦ θὰ μιλοῦν γι' ἀπελπισίες καὶ γιὰ θανάτους, κλεῖσε τα ἀπὸ τὴν πόρτα σελίδα, γιατί θὰ σοῦ κάνουν κακό. Τὰ καλὰ βιβλία μοιάζουν μὲ τὰ ἔντομα δηλητήρια, ποῦ ἐνεργοῦν στὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου ἀργὰ ἀργά, ἀλλὰ ἀσφαλῶς.... Ἔτσι καὶ τὰ βιβλία ἐνεργοῦν δηλητηριωδῶς στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ βιβλίο εἶνε ἕνας σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου. Ἀργότερα θὰ σοῦ εἰπῶ ποιὰ βιβλία εἶνε ὁ καλὸς σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ζωὴ εἶνε ὡραία. Ἄμα ἀγαπᾷς τὴν Φύσι καὶ εἶσαι καλὴ μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, τότε θὰ λατρεύῃς τὴν Ζωὴ καὶ θὰ τὴν βρίσκῃς ὡραία. Ἀλλὰ γιὰ νὰ χαίρεσαι τὴν ὡραία αὐτὴ Ζωὴ καὶ τὴν ὑπέροχη Φύσι, πρέπει νὰ εἶσαι ὑγιής. Νὰ ἔχῃς τὸ κορμί σου γερό, γιὰ νὰ μποῦῃς νὰ χέρεσαι τὸν ἥλιο, τὸ νερό, τὸν ἀέρα, τὸ δάσος, τὴν θάλασσα, τὴς ἀνεκφραστικὲς εὐχαριστήσεις, ποῦ δίνει ἡ μελέτη καὶ ἡ γνῶσις. Τὸ κορμί σου λοιπὸν πρέπει νὰ εἶνε γερό.

Ἄμα τὸ κορμί σου εἶνε κουρασμένο καὶ ἄρρωστο, δὲν θὰ μπορέσῃς ἕνα πρωὶ ἀνοιξιάτικο νὰ κάνῃς ἕνα ὡραῖο περίπατο μὲσ' στὸ δάσος καὶ νὰ φιλήσῃς τὰ μάγουλά σου ὁ πρωϊνὸς ἀέρας καὶ ἡ δροσιὰ τῶν δένδρων, δὲν θὰ μπορέσῃς ν' ἀκούσῃς τὴν μαγικὴ μουσικὴ τῶν πουλιῶν, οὔτε τὸ μεθυστικὸ ἀρωδίσιομα τοῦ ρυακιοῦ, οὔτε τὴς ἀνάλαφρες συμφωνίες τῶν πρασίνων φυλλωμάτων, οὔτε τὰ βελάσματα τῶν προβάτων, οὔτε τὴν γλυκειὰ φλογέρα τοῦ μπουστικοῦ.

Ἄμα τὸ κορμί σου εἶνε κουρασμένο καὶ ἄρρωστο, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ ψαρέψῃς τὸ δεῖλι στοὺς βράχους, οὔτε νὰ πᾷς μὲ τὴν βάρκα περίπατο, ὅταν ὁ ἥλιος, ποῦ θὰ δύῃ, θὰ βάφῃ κόκκινα τὰ πανιά, καὶ τὰ ὁλοκάθαρα κρυσταλλένια θαλάσσια νερὰ θὰ χτυποῦν στὰ πλευρὰ τῆς βάρκας, καὶ ἡ μυρουδιὰ ἀπὸ τὰ φύκια θὰ γαργαλοῦν μεθυστικὰ τὴν μύτη τῶν θαλασσινῶν.

Ἄμα τὸ κορμί σου εἶνε κουρασμένο καὶ ἄρρωστο, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ ταξειδέψῃς στὴν ζωή σου μὲ τὰ μεγάλα πλοῖα, ποῦ διασχίσουν ὑπερήφανα καὶ γοήγορα τὴς θάλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς, καὶ μὲ τ' ἀνυπόμονα τραῖνα τῶν σιδηροδρόμων, ποῦ περᾶν σᾶν ὄνειρο ὁσινὰ καὶ κάμπους καὶ πολιτεῖες καὶ χῶρες. Καὶ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ γνωρίσῃς τὴς μακρινὲς πολιτεῖες καὶ τὴς χῶρες τὴς ξένες, ποῦ ἔχει ἡ καθεμιὰ τὴς ὀμορφιές τῆς τὴς ξεχωριστές. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, παιδί μου, τὶ εὐτυχία εἶνε τὸ ταξεῖδι. Κάθε ξένον τόπο, ποῦ θλέπεις, ζῆς καὶ ἀπὰ κανούργια ζωή.... Σᾶν μέλισσα στὰ ἄνθη, παιδί μου, πρέπει ὁ ἄνθρωπος νὰ γυρίζῃ τοὺς διάφορους τόπους καὶ νὰ γεύεται τὴς ὀμορφιές τῶν πολιτισμῶν.... Δὲν ξέρω, γλυκό μου παιδί, ἂν ἔπῆρες μέσα σου, κάτι ἀπὸ τὴν διψὴ μου πλάνητα καὶ τοιγ γάνειρ ψυχή, ποῦ λαχταράει γιὰ ταξεῖδια. "Αν ναί, τότε θὰ νοιώσῃς τὶ εὐτυχία εἶνε τὰ ταξεῖδια — καὶ μάλιστα τὰ ταξεῖδια, ποῦ κάνει ὁ ἄνθρωπος στὴν νεότητά του. Λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος ἄρρωστος, δὲν μπορεῖ νὰ γεύεται τὴν εὐτυχία τῶν ταξειδίων, τῶν ἀπρόσεκτων καὶ μακρινῶν ταξειδίων....

ΠΕΡΙΤΤΗ Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Μαριγώ. "Ἕνας κύριος θέλει νὰ σᾶς ἰδῇ, κύριε.

Ὁ κύριος τῆς. Καλὰ πές του νὰ πάρῃ κάθισμα νὰ περιμένῃ.

Ἡ Μαριγώ. Τὰ πέρνει ὅλα τὰ καλίσματα, κύριε, καὶ τὸ τραπέζι. Εἶνε ἀπὸ τὸ ἐπίπλο ποιέσον.

ΕΤΣΙ ΕΙΝ' Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἐκεῖνος. Εἶνε τρομερό, ἀγάπη μου, νὰ ἔτι πλώσῃ κανεὶς ἕνα ἀπαρτιμένπο καὶ νὰ ἐπιστέ πεται ἡ εὐλογία τὸ σπῆτι. Ἀλλὰ, ξέρεις ἐγὼ ἀπιλυμένε, ὅλα τὰ δοκάτια καὶ τώρα τὲ θάκαν ἐπικίνδυνο νὰ ἐπιστρέψωμε.

Ἐκείνη. Ναί, χρυσέ μου, ἀλλὰ γιὰ καλὸ κακὸ, νομίζω, ὅτι ἴσως θάταν προτιμότερον νὰ τὸ ὑπενοικιάσωμεν πρῶτα σὲ κανένα φίλο μας, ἔ;

ΓΙΑ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΔΕΣ

ΜΕΡΙΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Τώρα ποῦ ἡ ζάχαρι εἶνε τόσον ἀκριβὴ καὶ κάμμιὰ φορὰ μάλιστα σπανία μπορεῖτε νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε εἰς τὴς κομπόστες καὶ τὰ φρούτα τοῦ κουτιοῦ μὲ γλυκερίνη.

⁂

Ἐὰν ἀναμίξετε καλὴν μαργαρίνην μὲ φρέσκο βούτυρο τὸ μίγμα θὰ εἶνε καλὸ σὰν βούτυρο καὶ οἰκονομία εἶνε ὄχι μικρά.

⁂

Μιὰ καλὴ κόλλα γιὰ νὰ κολλᾶτε σπασμένα ἀγγεῖα ἢ βάζα ἀπὸ λεπτὴ πορσελάνη κατασκευάζεται ἀπὸ ἀλεύρι δρύζης καὶ κρύο νερό. Βάλτε τὸ μίγμα στὴ φωτιὰ νὰ βράσῃ μέχρις ὅτου γίνῃ πυκνὸ καὶ ἔπειτα τὸ μεταχειρίζεσθε.

⁂

Ἕνας καλὸς τρόπος πρὸς ἀφαίρεσιν λεκέδων μελάνης ἀπὸ τὰ ροῦχα εἶνε νὰ ρίχνετε λυωμένο κερὶ πάνω στοὺς λεκέδες. Πλένετε ἔπειτα τὰ ροῦχα καὶ τὸ κερὶ θὰ φύγῃ μαζὶ μὲ τὴ μελάνη.

⁂

Γιὰ νὰ δοκιμάσετε τὴν ἀγνότητα τοῦ βουτύρου ρίχνετε μιὰ κουταλιὰ ἐξ αὐτοῦ μέσα σὲ νερὸ ποῦ βράζει. Τὸ ἀγνὸ βούτυρο βράζει σιγὰ καὶ κάμνει μικρὲς φυσαλίδες ἡ μαργαρίνη σκορπᾷ καὶ τσιτσιρίζει.

⁂

Ὅταν μεταχειρίζεσθε τὸ μισὸ ἢ μέρος φαγητοῦ τοῦ κουτιοῦ, οὐδέποτε μὴν ἀφίνετε τὸ ὑπόλοιπον μέσα εἰς τὸν τενεκὲ. Ἀδειάσατέ το μέσα εἰς δοχεῖον ἀπὸ γυαλὶ ἢ πηλό. Ἡ ἐπίδρασις τοῦ ἀέρος μαζὶ μὲ τὸ ὀξὺ τοῦ μετάλλου δηλητηριάζουν τὸ φαγητό.

ΚΑΛΕ ΣΩΠΑ

Ἡ νεαρὰ κυρία (γεμάτη ἐλπίδες).—Ποιὸ νομίζετε ὅτι εἶνε τὸ χρῶμα τῆς μόδας γιὰ μιὰ νύφη;

Ὁ κομψευόμενος καταστηματάρχης.— Ὑπάρχουν διάφορα γούστα, κυρία μου. Ἐγὼ, νὰ σᾶς πῶ, θὰ προτιμοῦσα τὸ λευκό.

ΟΡΙΣΜΟΣ ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΥ

— Τί θὰ πῇ αἰσιόδοξος μπαμπᾶ;

— Αἰσιόδοξος, παιδί μου, λέγεται ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀγοράζει φάρμακον πρὸς πρόληψιν τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς του ἀπὸ φαλακρὸν φαρμακοποιόν.

ΑΠΕΛΗ ΟΧΙ ΧΑΤΗΡΙ

Ἡ σύζυγος.—Σήμερα τὸ πρωὶ ἦλθε ὁ σπιτονοικοκύρης νὰ ζητήσῃ τὸ νοίκι.

Ὁ σύζυγος.—Τοῦ εἶπες νὰ ἐπιστρέψῃ;

Ἡ σύζυγος.—Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ. Μὲ ἠπείλησεν ὅτι θὰ τὸ κάμῃ.

ΟΠΟΣ ΤΟΣΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

— Εἶνε αἰσιόδοξος ὁ σύζυγός σας;

— Χί, ὅταν ἐλπίζῃ κάτι εἶνε αἰσιόδοξος, ἀλλὰ πολὺ ἀπαισιόδοξος ὅταν ἐργάζεται διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσῃ.

ΔΕΝ ΕΝΝΟΟΥΣΕ ΑΥΤΟ ΟΜΩΣ

Ὁ Καθηγητής. Ποῖαι εἶνε αἱ τρεῖς λέξεις ποῦ μεταχειρίζονται ὑπὸ τὴν ἀκριβῆ των σημασίαν οἱ σπουδασταὶ τῆς φιλολογίας;

Ὁ μαθητής. Δὲν ξέρω.

Ὁ Καθηγητής. Πολὺ καλά. Κάθησε. Μπράβο.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΑΣΤΕΙΑ - ΜΙΚΡΑ

ΠΕΘΑΙΝΟΥΝ ΝΕΟΙ...

Ἡ νέα γυναῖκα (μὲ τρυφεράδα).—Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον θὰ νυμφευθῶ πρέπει νὰ ἔχῃ ὅλα τὰ χαρίσματα καὶ κανένα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματα τῶν ὁμορύλων του.

Ὁ ἄνδρας.—Σᾶς ἀρέσει ἕνας τέτοιος.

Ἡ νέα γυναῖκα.—Πρέπει νὰ εἶνε δίκαιος, γενναῖος, ἐξυπνος, ζωηρὸς, εὔθυμος, ἱκανὸς, λαμπρός.....

Ὁ ἄνδρας.— Ναί.

Ἡ νέα γυναῖκα.—Πρέπει νὰ εἶνε ἀξιαγάπητος, διατεθειμένος νὰ τὰ συγχωρῇ ὅλα, γεμάτος θέλησι, ἱκανότητα, ζωὴ καὶ ἀνδρείαν.

Ὁ ἄνδρας.—Μιμιμιμιστα.

Ἡ νέα γυναῖκα.—Πρέπει νὰ εἶνε σταθερὸς, ἀκριβὴς, ἀποφασιστικὸς, ἀθῶος, πλούσιος καὶ τρυφερός.

Ὁ ἄνδρας.—Νομίζω, ὅτι ξέρω ποῦ μπορεῖ νὰ ἐρῆτε τέτοιον ἄνδρα.

Ὁ ἄνδρας γλυκομαμμουρνόμενος.—Θὰ φέρετε τὸν ἄνδρα αὐτὸν μέσα εἰς τὸ κοιμητήριο. Ἄνθρωποι μὲ τόσες θαυμάσιες ἀρετὲς πεθαίνουν... πολὺ νέοι...

ΤΗΝ ΕΠΙΑΣΕ

Ἡ φιλάρεσκος (εἰς τὸν ἐρωμένον της).—Κωστάκη μου, αὐτὸς ὁ νέος ἀπέναντί μας δὲν ἔχει ξεκαρφώσει καθόλου τὰ μάτια του ἀπ' ἐπάνω μου.

Ὁ ἐρωμένος της.—Καλὰ, καὶ πῶς τὸ ξέρεις;

ΟΛΙΓΟ ΕΛΕΙΠΕ....

— Λίγο ἔλειψε νὰ μὲ φάῃ ἕνας ρινόκερως.

— Καὶ πῶς ἐγλύτωσες.

— Νομίζω, ὅτι μ' ἐβοήθησε πολὺ καὶ τὸ γέγονὸς ὅτι ὁ ρινόκερως δὲν μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσῃ πάνω εἰς ἕνα δένδρο.

ΑΞΙΟΣΗΜΕΙΩΤΟΣ ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

Μὲ παρθενικὴν ἐρύθημα ὁ φουστανοφόρος ἄγγελος ἔκλεινε τὴν κεφαλήν της εἰς τοῦ μπαμπᾶ της τὸν ὦμο.

— Μ' ἀγαπᾷ καλὰ, μπαμπᾶ, ἐψιθύρισεν.

— Θέλει νὰ σὲ παντρευθῇ, ἔ; ἐρώτησε ὁ γέρος.

— Μάλιστα μπαμπᾶ.

— Τί εἶνε τὸ εἰσόδημά του;

— Δὲν ξέρω, ἀπεκρίθη τὸ ἀθῶον πλάσμα· ἀλλὰ θλέπω μιὰ πολὺ περίεργο σύμπτωσι.

— Τί σύμπτωσι; ἠρώτησεν ὁ μπαμπᾶς.

— Ὁ Ἰούλιος, ἀπεκρίθη ἡ νέα ἀφελέστατα· μοῦ ἔκαμε τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν καὶ γιὰ τὸ ἰδικό σας εἰσόδημα.

ΕΠΛΗΡΩΝΕ ΜΠΡΟΣΤΑ

— Ὥστε εἶπες, ὅτι χρωστᾷς ἑπτὰ μῆνες εἰς τὴ σπιτονοικοκυρά σου, ἔ;

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ σὲ δέκα ἡμέρες συμπληροῦνται ἄλλος μήν. Ὑπολόγισες καὶ τὴς δέκα ἡμέρες;

— Καὶ βέβαια. Πληρώνω μπροστά, παιδί μου στὸ σπῆτι ποῦ εἶμαι.

ΤΟΝ ΠΑΡΑΦΟΡΤΩΘΗΚΕ

Οἱ πατέρες δύο μικρῶν τῆς αὐτῆς ἡλικίας εἶχαν μιὰ κουραστικὴν ὁμιλία μέσα εἰς τὸ τράμ.

— Ἄρχισε νὰ μιλᾷ τὸ μωρό σας; ἠρώτησεν ὁ πρῶτος.

— Ὄχι, ἀκόμα. Τὸ δικό σας; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος.

— Ὦ, πρὸ πολλοῦ. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἄρχισε τὸ δικό σας νὰ περπατῇ, ἔ;

— Ὄχι, ὄχι ἀκόμα.

— Ἀκόμα; Καὶ εἶνε μεγαλείτερο ἀπ' τὸ δικό μου. Ἀ, τὸ δικό μου τρέχει θαυμάσια.

Ὁ ἄλλος ἄρχισε νὰ κουράζεται ἀπὸ τὴς ὑπερβολὲς τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ εἶπεν·

— Ἀλήθεια, δὲ μοῦ λέτε· μηχανὴ τοῦ ξυρίσματος μεταχειρίζεται τὸ δικό σας ἢ κανὶ ξυρός;

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΜΟΡΤΗΔΩΝ

— Ἔκαμες μπουναμὰ εἰς τὴ γυναίκα σου, ρέ;

— Πρώτης τάξεως.

— Πόσο σοῦ ἐστοίχισε;

— Μιὰ ἑβδομάδα φυλάκα.

ΤΟ ΒΡΗΚΕ

Ὁ διδάσκαλος—(πρὸς τὸν μαθητὴν εἰς τὸ μάθημα τῆς φυσικῆς ἱστορίας).

— Ἔχουν τὰ ζῶα τὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως;

— Μάλιστα.

— Ποιὸ ζῶον εἶνε περισσότερον ἀφοσιωμένον εἰς τὸν ἄνθρωπο;

— Ἡ γυναίκα.

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΑΙΤΗΣ

Ὁ τραυματίας Τόμμυ ἦταν εἰς τὸ Ἀγγλικὸ Νοσοκομεῖο ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ μετώπου πρὸ ἀρκετῶν ἑβδομάδων καὶ ὁ γιατρὸς τοῦ διέταξεν ἀλλαγὴν διαίτης. Δὲν εὐχαριστήθηκε ὅμως καὶ τόσον μὲ τὴν ἀλλαγὴν καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀρχίσῃ νὰ παρακαλῇ τὴν νοσοκόμον ὅπως τοῦ δώσῃ κάτι νόστιμο νὰ φάγῃ.

— Ὄχι, Τόμμυ, ἀπεκρίθη ἐκείνη· δὲν ἐπιτρέπεται νὰ φᾷς οὔτε γλυκίσματα οὔτε τίποτε τέτοιο γλυκό. Θὰ σὲ βλάψουν. Γιὰ τοῦτο ἄλλως τε ὁ γιατρὸς σοῦ ἄλλαξε τὴν δίαιτά σου.

— Τότε, ἀπεκρίθη ὁ Τόμμυ· γιατί δὲν μ' ἄλλαξε λοιπὸν καὶ τὴ νοσοκόμο μου, ἔ;

ΞΕΜΠΛΕΞΤΕ ΤΟ

Μεταξὺ τῶν ψευφόρων ἐκπαιδευτικῶν ἐπιστολῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν εἰς τὰ γραφεῖα μιᾶς φιλανθρωπικῆς ἑταιρείας ἦτο καὶ ἡ ἑξῆς·

«Παρακαλεῖσθε ὅπως βοηθήσετε τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν νέον, τὸν μόνον υἱὸν γήρας, ἥτις πρὸ ὀλίγου μῆνας καιροῦ ἀπέθανεν ἄκληρος. Μὲ τὰ ἐλάχιστα κέρδη του, ἂν καὶ ἐργάζεται σκληρὰ ἔχει νὰ θρέψῃ τὸν ἀνίκανον πατέρα του καὶ τὰ μικρά του ἀδέλφια, διότι εἶνε τὸ μόνον στήριγμα τῆς οἰκογενείας του.»

Ὁ γραμματεὺς τῆς ἑταιρείας ἔγραψε τὴν ἑξῆς σημειωσιν κάτωθι τῆς ἐπιστολῆς.

«Τὰ γεγονότα εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν εἶνε νομίζω, κάπως ἐξογκωμένα».

ΕΚΑΜΕ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ

Ἤτο εἰς μίαν μεγάλην μάχην τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου κατὰ τὸν τρομερὸν αὐτὸ πόλεμον. Ἕνας ἀξιωματικὸς ἐπλησίασε τὸν Τζὰκ καὶ τοῦ εἶπε.

— Τώρα Τζὰκ θὰ πολεμήσωμε ἕνας μ' ἕνα.

Ὅταν ἔγινε ἡ ἐπίθεσις ὁ Τζὰκ ἔβαλε ἐρ' ὅπλου λόγχη, ὡρμησεν εἰς τὰς ἐχθρικὰς γραμμὰς καὶ ἐφόνευσε ἕναν Γερμανό. Ἔπειτα ἐκάθησε ἀπλοπόδι μὲ τὸ τουφέκι του εἰς τὰ γόνατα. Βλέποντας τὸν Τζὰκ νὰ κάθεται ὁ ἀξιωματικός, τὸν ἐπλησίασεν ἐκ νέου καὶ τοῦ εἶπε·

— Νομίζω πῶς σοῦ εἶπα ὅτι θὰ πολεμοῦσα μὲ ἕνας μ' ἕναν, ἔ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Τζὰκ. Κ' ἐγὼ ἐσκότωσα τὸν ἰδικό μου.

— Ναί εἶπεν ὁ ἀξιωματικός. ἐσκότωσες τὸν ἕναν ἄλλ' Ὠφειλες νὰ σπεύσῃς νὰ σκοτώσῃς καὶ ἄλλους.

— Γιὰ τὸ Θεὸ, ἀνεφώνησεν ὁ Τζάκ. Δὲ μοῦ τὸ λέγατε πρὸ ἡμισείας ὥρας; Θὰ εἶχα σκοτωμένον ὡς τώρα ὅλον τὸν Γερμανικὸ Στρατό.

ΤΑ ΚΡΕΜΜΥΔΙΑ ΚΑΙ Η ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Ἡ Κα. Χέττυ Γκρὴν, ἡ Ἀμερικανὶς ἐκατομμυριοῦχος, ἡ ὁποία πρὸ ὀλίγου μόλις καιροῦ ἀπέθανε, εἰς ἡλικίαν ὀγδοήντα ἐτῶν, ἦτο ἡ πλουσιάτερη εἰς τὴν ζωήν της, ἐξεστρελλαίνετο δὲ γιὰ τὰ κρεμμύδια.

— Τὰ κρεμμύδια ἔλεγεν, εἶνε ἡ ὑγειεστέρα τροφή. Διὰ τοῦτο ζῶ κι' ἐγὼ τόσα χρόνια. Τὰ μάγουλά μου εἶνε κόκκινα, ἐπειδὴ μασσῶ τακτικὰ κάθε ἡμέρα ἕνα κρεμμύδι. Τὰ κρεμμύδια δὲν ἀρέσουν εἰς τὸν περισσότερον κόσμο λόγῳ τῆς μυρωδιᾶς των. Εὑρίσκω ὅμως ὅτι ἕνα καλοψημένο κρεμμύδι μετὰ τὸ πρόγευμα σκοτώνει τὰ μικρόβια ποῦ τρῶμε μαζὶ μὲ τὴν μπριζόλα μας ἢ τὸ γάλα καὶ ὑποβοηθεῖ πολὺ τὴν πέψιν. Ἐὰν θέλετε ν' ἀποκτήσετε καλὸ χρῶμα, τρῶγετε ἕνα κρεμμύδι τὴν ἡμέραν.

ΛΟΓΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

— Καθμένε Πέτρο, οὐδέποτε ἐσκέφθης νὰ μοῦ ἐπιστρέψῃς τὴν ὀμπρέλλα, ποῦ σοῦ δάνεισα πρὸ δέκα ἡμερῶν.

— Βρὲ ἀδερφὲ, ἔσο λογικός. Ἔλα στὴν θέσι μου. Μήπως ἐσταμάτησεν ἡ βροχὴ ἔκτοτε.

ΤΟ ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΕΧΑΛΑΣΕ

Ὁ ἀνύπανδρος. Ἕνα Κράτος πρέπει νὰ κυβερνᾶται μὲ ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην ὅπως καὶ μία οἰκογένεια.

Ὁ πανδρεμένος. Ἠ στιγμὴ ποῦ ἕνα Κράτος κυβερνηθῇ σὰν οἰκογένεια—κλαῖγέ το.

ΑΝ ΗΤΑΝ ΦΙΛΙΑ

Ἡ μαμμὰ (μὲ τὸ γράμμα ἀπὸ τὸν υἱόν της ποῦ πῆγε στὴν Ἀθήνα).— Ὁ Τάκης μας εἶνε καλὰ, μᾶς στέλνει χίλια χιλιὰ καὶ ζητᾷ ἑκατό.

Ὁ ὑπαμπᾶς. Ἑκατὸ φράγκα;

Ἡ μαμμά.— Ὦ. Ἑκατὸ δραχμὲς φυσικά.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑ

Ἡ ὡραιοτάτη πριγκήπισσα, ἡθρυληθεῖσα μνηστὴ τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου μας Γεωργίου